Țara este întâi a lui Dumnezeu și numai apoi a noastră

PERMANENȚE

ANUL XXV- NR. 2-3
FEBRUARIE-MARTIE 2022

CULTURAL - POLITIC - SOCIAL

24 PAGINI
8 LEI

Rusia şi restul lumii

BOGDAN MUNTEANU

Flăcările războiului care au cuprins Ucraina învecinată au şocat o lume întreagă, iar tragedia populaţiei civile a trezit puternice sentimente de compasiune şi solidaritate în tot „restul lumii" care se opune mentalităţii imperialiste ruse, o constantă istorică de ordin secular, care a afectat numeroase popoare. Ceea ce trebuie înţeles în acest moment este că tensiunile din Ucraina îşi au originile încă din anul 2014, odată cu răsturnarea regimului pro-rus în urma manifestaţiilor din celebrul „Maidan" de la Kiev şi cu ocuparea Crimeii de către Rusia. Rândurile care urmează au fost scrise atunci, la acea vreme, în încercarea de a pătrunde temeiurile, sau mai bine zis „permanenţele" celor întâmplate, şi fac parte din cartea ***„Permanenţe europene, rosturi româneşti" (2016)****. Recentele evenimente din Ucraina nu fac decât să le confirme actualitatea.*

Moştenirea otrăvită a perioadei staliniste îşi spune din nou cuvântul şi cu prilejul crizei din Ucraina. Principiul elementar, subteran, care pune în mişcare acţiunile politice vizibile la suprafaţă este în cele in urmă tot factorul etnic. E solidaritatea instinctivă a colectivităţilor umane care se revendică de la aceeaşi identitate comună. Liderii comunişti au fost întotdeauna conştienţi de acest adevăr atunci când au trasat pe hartă geometria frontierelor fostelor republici socialiste. Însă criteriul lor a fost unul cu caracter negativ: acela de a evita pe cât posibil o omogenitate etnică. Acesta este şi cazul fostei Iugoslavii, unde remodelarea de către Tito a frontierelor republicilor componente, cu nesuprapunerea lor deliberată peste delimitările etnice naturale, a dus la sângeroasele conflicte din anii 90 pe fundalul destrămării Federaţiei Iugoslave. Într-o situaţie asemănătoare se află şi Ucraina actuală, care cuprinde şi foste teritorii ale Poloniei, României (nordul Bucovinei şi sudul Basarabiei) şi chiar ruseşti, cum este Crimeea. Nu doar atât: în estul Ucrainei se află o importantă populaţie de origine rusă. E de presupus că gestul de acum 60 de ani al lui Hruşciov (el însuşi ucrainean rusofon) de a ceda Crimeea Ucrainei, acordându-i un statut de relativă autonomie, nu a fost gândit ca o „trădare" a intereselor ruseşti, ci dimpotrivă. Asemenea teritorii, precum şi existenţa unei numeroase populaţii ruse în anumite zone ale fostelor republici sovietice, nu sunt decât mijloace care servesc unui singur scop: menţinerea acestora în sfera de influenţă a Moscovei. Şi anume pe cât se poate integral, cu celelalte populaţii cu tot.

După ce a declarat că „destrămarea Uniunii Sovietice este cea mai mare catastrofă politică a secolului XX", ambiţiile preşedintelui rus Vladimir Putin s-au concentrat pe refacerea, măcar parţială, a acesteia sub forma „Uniunii Euro-Asiatice". Structură în care Ucraina urma să joace un rol major, câtă vreme era condusă de un regim apropiat de Moscova. Fără încă o ţară importantă, în afara Rusiei, anvergura acestei construcţii politice riscă să cadă în derizoriu.

Numai că sentimentul propriei identităţi, reprimat cu atâta brutalitate de regimul sovietic în anii 30-40 ai secolului trecut, se dovedeşte mai tare decât orice combinaţie politică. Naţiunea ucraineană (înţelegând aici elementul etnic) nu şi-a uitat istoria şi s-a ridicat împotriva dependenţei de Moscova, îndreptându-şi privirea spre Occident. Presiunea „Maidanului" l-a pus în cele din urmă pe fugă pe preşedintele pro-rus Ianukovici, moment în care Rusia a început să reacţioneze pentru a-şi proteja interesele.

Toate acţiunile sale de până acum au fost justificate pe principiul simetriei: Rusia a susţinut că nu practică altceva decât modelul de comportament şi de a face politică al occidentalilor. Manifestanţi „paşnici" şi „democratici" au pus stăpânire la Kiev şi în vestul Ucrainei pe structurile de conducere, destabilizând interesele ruseşti? Atunci manifestanţi la fel de „paşnici" şi de „democratici" au ocupat sediile administraţiilor locale din Harkov, Doneţk sau Simferopol, arborând drapelul rusesc. Se va spune că aceştia au fost manipulaţi de mediile ruse şi posibil instigaţi şi de serviciile secrete de la Moscova? Rusia răspunde atunci cu aceeaşi monedă referitor la manifestanţii de la Kiev şi din vestul Ucrainei: şi ei sunt influenţaţi de propaganda occidentală, iar serviciile secrete apusene nu sunt nici ele chiar străine de ce s-a întâmplat. Apariţia în Crimeea a mii de militari fără însemne, care au ajuns rapid să controleze de facto întregul teritoriu al peninsulei, a generat o criză fără precedent, caracterizată de politicienii occidentali drept cea mai importantă de la căderea Zidului Berlinului. Va acuza cineva Rusia că îşi trimite armata în alte ţări suverane, încălcând dreptul internaţional? Chiar dacă deocamdată ea nu recunoaşte acest lucru, va putea răspunde arătând cu degetul înspre americani, care şi ei trimit trupe în orice punct al globului unde simt că le sunt periclitate interesele. Pentru marile puteri, dreptul internaţional nu e decât maculatură. Secesiunea foarte probabilă, dar „neconstituţională" a Crimeii, aflată în prealabil sub controlul ferm al trupelor ruse? Avem precedentul Kosovo, care şi-a pus în practică voinţa de separare la adăpostul prezenţei armatei americane. Şi aşa mai departe, la nesfârşit.

S-a mers pe o politică a faptului împlinit, Rusia fiind conştientă că în primă instanţă nimeni nu se poate opune acţiunilor sale. Europa are interese comerciale prea mari în Rusia, fiind dependentă de gazul şi de alte resurse naturale importate de la marele vecin din răsărit. Întrucât orice sancţiuni economice ar avea practic un efect de bumerang, o asemenea măsură nu a fost luată în calcul. Occidentul nu a reuşit să opună deocamdată Rusiei nimic dincolo de sancţionări verbale sau de gesturi politice de protest cu un caracter mai mult simbolic. Se caută cu febrilitate o soluţie diplomatică a crizei. Numai că, în ajunul oricăror posibile negocieri, Rusia se află într-o situaţie confortabilă, plecând de la starea de fapt de pe teren. Şi e greu de crezut că aceasta se va mai putea schimba, căci e puţin probabil ca Occidentul să rişte un război cu Rusia (cu consecinţe incalculabile) pe motivul statutului unui teritoriu locuit totuşi în majoritate de… ruşi.

continuare în pag. 2

RUSIA ȘI RESTUL LUMII

Opoziția sa se manifestă deocamdată doar la nivel declarativ. La cererea expresă a Occidentului ca Rusia să-și retragă trupele din Crimeea, președintele Putin declara că „în acest moment Rusia nu are nevoie să trimită trupe în Crimeea" iar ministrul rus de Externe, Serghei Lavrov, susține că „Rusia nu poate cere trupelor de „auto-apărare" din Crimeea să se retragă în bazele lor, pentru că ele nu fac parte din forțele rusești."

Asistăm la ilustrarea exemplară a unor constante ale politicii și ale stilului rusesc, simțit din plin pe pielea lor de națiunile mai mici pe care istoria le-a aruncat în sfera de gravitație a colosului răsăritean. Declarațiile ipocrite ale lui Putin sau Lavrov despre trupele din Crimeea [sau despre războiul din Ucraina în martie 2022, când ministrul de externe rus a declarat într-o conferință de presă că „nu intenționăm să atacăm alte țări, noi nu am atacat nici Ucraina"] se încadrează la perfecție în elementul pe care Alain Besançon îl scoate în evidență chiar în capitolul introductiv al cărții sale *„Sfânta Rusie"*, care este intitulat sugestiv: *„Minciuna"*. Moștenită încă din vremea potemkiniadelor perioadei țariste, această practică și-a atins apogeul în regimul comunist, inclusiv prin cunoscuta „limbă de lemn", menită să cosmetizeze realitatea unui trai într-o minciună generalizată. Aceeași discrepanță dintre o imagine idealizată și realitate, dintre etichetă și conținut, este prezentă și la regimul Putin al zilelor noastre, după cum remarcă filosoful francez amintit: *„Cadrele noului regim vor să-i facă pe interlocutorii lor să creadă că sunt patrioți, cred în Dumnezeu și doresc o Rusie liberă și prosperă. Că legitimitatea lor e dată de voința populară, de sufragiul universal, că respectă regulile universale ale dreptului pe care corpul legislativ le-a stabilit în noul drept sovietic. (...) Acesta e procedeul care face ca minciuna să prindă. Supușii o știu prea bine. Știu că limbajul de acum e la fel de instrumentalizat ca și cel de dinainte, doar că e mai eficace, mai plauzibil, fiindcă este limbajul folosit de toată lumea. Instrumentalizat înseamnă că trebuie să camufleze realitatea. E în slujba puterii."*

Se poate pune și întrebarea: care este totuși diferența între acțiunile Rusiei și cele ale Occidentului, din moment ce Moscova invocă un principiu al perfectei simetrii și al precedentelor create chiar de occidentali?

Formal, poate niciuna. Nici occidentalii nu sunt întotdeauna „ușă de biserică" în ceea ce privește dreptul internațional. E totuși o diferență care ține de rafinament, dar totodată și de substanță. Chiar atunci când au ignorat litera tratatelor internaționale, occidentalii au invocat totuși o legitimitate de ordin superior, care ținea de „valorile democrației". E reflexul unei superiorități pe plan cultural și civilizator care, chiar și atunci când se împiedică de regulile de pe hârtie, încearcă măcar să salveze formele și principiile fundamentale de la care se revendică.

Prin urmare, aici simetria se rupe. Celor care nu văd aceasta li se poate pune întrebarea: dacă e totuna, atunci în care „democrație" ar prefera să trăiască? În cea occidentală, sau în cea rusească? Luând în calcul, evident, și imperfecțiunile inerente fiecăreia dintre ele.

Diferența e prin urmare una fundamentală și ține de cultură și de civilizație. Toate popoarele care după al Doilea Război Mondial s-au trezit aruncate dincolo de cortina de fier, s-au simțit oprimate. Nu au găsit nicio urmă de afinitate pentru modelul „rusesc", care le-a fost impus fără voința lor. Comunismul din trecut sau putinismul de astăzi nu a atras și nu atrage pe nimeni, în afară poate de o parte importantă (dar nu toată) a națiunii ruse.

Neputința Europei occidentale de a face față situației tensionate din Ucraina trădează o profundă criză de substanță interioară. S-a crezut drept posibilă edificarea unei Uniuni Europene prin ignorarea a doi factori esențiali care au caracterizat întreaga istorie umană: *națiunea* și *religia*. Doi termeni considerați depășiți și incapabili de a mai juca un rol crucial în viitor. Eroarea de apreciere este una extrem de gravă, căci ar trebui să ne amintim de un principiu universal extrem de simplu: nu poate exista un vid: nici de putere, nici de idei, nici de principii.

Astfel, în vidul creat prin marginalizarea elementelor tradiționale de către Occident s-a înfiripat, în mod absolut evident, o contrapondere ideologică. Rusia actuală a găsit astfel materia primă pentru a-și confecționa și un cadru teoretic, o nouă haină, după ce a fost silită să o lepede pe cea comunistă, cu care să îmbrace de fapt constanta și seculara idee expansionistă rusă, exprimată în testamentul petrin. Nu doar atât. Partidele și grupările naționaliste din Occident cochetează puternic cu regimul de la Moscova, admirându-l pe Vladimir Putin pentru autoritarismul și personalitatea sa, în comparație cu politicienii vest-europeni care în aceste momente critice au dovedit o anvergură mediocră. În vreme ce Rusia își apără interesele într-un mod coerent și ferm, UE dă dovadă de lipsă de elan și de vigoare. Singurul mod de presiune pe care a fost în stare să-l adopte pentru a încerca să-și impună punctul de vedere au fost doar niște sancțiuni timide, cu mare grijă de a nu deranja interesele lobby-ului industriei vest-europene care are numeroase investiții în Rusia.

Acum, în asemenea momente, se vede limpede că politicienii vest-europeni actuali se află mai degrabă la nivelul unor funcționari decât la cel al unor oameni de stat adevărați. Un stat, o națiune, o uniune de națiuni, nu se poate conduce doar la acest mod birocratic, fiind nevoie și de alte elemente, de anumite imponderabile menite să coaguleze cetățenii în jurul lor. Spre deosebire de statele vestice, Rusia a înțeles prin urmare foarte bine care sunt acestea: *națiunea* și *religia*.

Într-una din cuvântările sale, Vladimir Putin exalta vechile idei slavofile, pregătind astfel terenul unei confruntări ideologice cu Occidentul. El definea „omul rus" prin faptul că pentru acesta, spre deosebire de Occident, unde nu ar conta decât succesul personal, definitorie ar fi „o menire morală de ordin superior", cu o dezvoltare înspre exterior, în sens comunitar. „Rădăcinile profunde ale patriotismului rus" s-ar găsi printre altele și în „moartea pentru alții, pentru popor".

În privința unor asemenea principii, Uniunea Europeană actuală se găsește în criză. Ea este contestată atât de grupări identitare din interior, dar e silită să se confrunte totodată și cu un adversar puternic pe plan exterior, care i-a luat-o înainte în privința acestor factori. Tocmai pentru că-i lipsește un asemenea combustibil spiritual, actuala Uniune Europeană riscă să sucombe, asemeni măreţului Imperiu Roman de odinioară, în fața dublului asalt al „barbariei" din interior și din exterior. Pentru a supraviețui pe termen lung, fie și în altă formă, actualul Imperiu European va trebui la un moment dat să-și reconsidere reperele, riscând altminteri să se destrame.

Presupunând că, nevoită de împrejurări, Europa ar regăsi importanța acelor idei pe care acum le reneagă și pe care adversarul ei le promovează ca muniție ideologică: ar putea fi atunci considerată Rusia, așa cum este ea acum, drept un „prieten"? Cu siguranță, nu. Nu *această* Rusie.

Chiar dacă e bine să readucem în actualitate ideea de națiune, modelul colectivist de tip slavofil nu e nici pe departe unul de urmat de țările aflate la vest de Rusia. Dealtfel, și Rusia actuală se află într-o criză profundă, indiferent de forța cu care își face jocurile pe plan politic, militar sau ideologic.

Pe plan politic, Rusia se află de fapt într-o situație extrem de precară. Imperiul i se destramă bucată cu bucată. Națiunile, altele decât cea rusă, fug inevitabil în brațele Occidentului, în tentativa lor disperată de a se emancipa de sub cizma rusească. Criza Rusiei e una profundă pentru că, dincolo de planul propagandistic, ea nu reușește să ofere un adevărat model, o perspectivă viabilă, țărilor pe care și le-ar dori prietene. Rusia nu poate gândi decât în termeni de „sfere de influență" și „țări vasale". Iar acum, în situația de față, indiferent ce teritorii ar mai „anexa" după Crimeea, se poate spune oricum următorul lucru: Rusia de fapt a *pierdut* cea mai mare parte din Ucraina, căci nu cu multă vreme în urmă o controla pe toată.

Asistăm oare la o „ofensivă" hotărâtă și consecventă a vestului? Puțin probabil, căci politicienii actuali nu sunt de fapt în stare să gestioneze cum se cuvine criza ucraineană. Mai degrabă se poate spune că Rusia a pierdut totul pe mâna ei și a propriului comportament. După 1989 a pierdut țările fostului bloc comunist, apoi a venit destrămarea Uniunii Sovietice, iar acum foștii sateliți ies unul câte unul de pe vechea orbită. Toate aceste țări s-au săturat de „modelul" care le-a fost impus cu forța, cel rusesc, de o esență colectivistă sub influențe oligarhice, și doresc să-l încerce acum pe singurul care li se oferă, cel occidental al principiilor și regulilor sociale și politice clare.

Aceasta și pentru că Rusia e de fapt departe de pretențiile pe care le afișează prin propaganda sa. A avut loc în Rusia o nouă „revoluție", s-a instaurat un regim de tip nou, care să o rupă radical, atât cu trecutul comunist, dar și cu sistemul occidental? Nu. Actualul regim de la Moscova se situează încă în continuitatea celui comunist, inclusiv în opoziția sa antioccidentală. În Rusia actuală asistăm mai degrabă la o contrafacere a modelului imperial creștin. Adică există un despot autoritar, care nu a fost uns de către Dumnezeu, dar care se proclamă apărător al valorilor creștine. Poporul e în marea lui parte (lăsând la o parte elitele) o plebe ignorantă, cu o credință aproximativă, mulți fiind încă nostalgici după comunism. O masă dezinformată și manipulată de propaganda de stat, căreia, spre deosebire de comunism, i se permite acum practicarea credinței, folosită și ca factor identitar. Dar *nu* e un model de ridicare a poporului la un alt nivel de conștiință, de ieșire din spiritul gregar înspre formarea personalității. După cum nu e cazul ca elitele politice să se constituie pentru mase în modele de creștinism autentic, într-o veritabilă elită spirituală, pe principiul „cine vrea să fie primul dintre voi, acela să slujească celorlalți".

Așa că Rusia actuală nu e cea adevărată, în sens creștin, pe care o așteptăm. Sau, în orice caz, nu reprezintă un model care ar trebui urmat și de alții. Dreapta europeană s-ar afla într-o mare eroare dacă ar fi tentată să meargă în această direcție.

E adevărat, Rusia nu înseamnă doar Stalin sau Putin, ci și o întreagă pleiadă de scriitori, filosofi, artiști sau sfinți ruși care și-au câștigat o binemeritată recunoaștere universală. Și atunci? Avem dreptul să-i disprețuim pe aceștia? Nicidecum. Numai că relația dintre aceste elite ale spiritului rus și marea masă, sau diferența dintre adevărata spiritualitate și o politică seculară care nu face decât să o instrumentalizeze și să o folosească drept o simplă etichetă, se explică cel mai bine dacă îi lăsăm pe ruși să ne zugrăvească ei înșiși fondul lor sufletesc.

Nikolai Berdiaev, scriind despre *„Filosofia lui Dostoievski"* și încadrând-o în specificul spiritului rus, observă contradicțiile acestui tip uman care este unul antinomic, oscilând între dimensiunea apocaliptică și cea nihilistă. Rușii nu pot să viețuiască într-o medie a culturii, asemeni europenilor, ci doar la extreme. *„Acest fapt l-a avut în vedere Konstantin Leontiev când zicea că rusul poate să fie sfânt, dar nu poate fi cinstit. Cinstea este o medie morală, o virtute burgheză, ea nu interesează pe apocaliptici și nihiliști. Această trăsătură s-a dovedit fatală pentru poporul rus, fiindcă doar câțiva aleși pot fi sfinți, majoritatea fiind condamnată la ticăloșie. Puțini ating viața spirituală superioară, majorității fiindu-i destinată o viață culturală sub medie. (...) Săritura în neant îi așează în opoziție cu mediul istorico-cultural european. De aici rezultă ura împotriva formei și a bazelor formale în drept, morală, stat, artă și filosofie. Caracterul rus se dezgustă de formalismul culturii europene, străin lui. Înzestrarea formală a rusului este neînsemnată. Forma introduce măsura, reține, limitează, fortifică media. Revolta apocaliptică și nihilistă spulberă toate formele, modifică toate*

continuare în pag. 3

MAJADAHONDA 2022

Preot Prof. **MARIUS VIŞOVAN**

Dragi camarazi spanioli,

În numele Fundației „George Manu" şi a tuturor românilor care iubesc Spania - Una, Mare şi Liberă, exprimăm deplina noastră solidaritate cu Manuel Andrino şi cu ceilalți camarazi arestați în cazul Blanquerna, noua generație de deținuți politici. Am fost în legătură directă cu Manolo în toată perioada dinaintea arestării şi l-am asigurat mereu că în România ne gândim la ei, ne rugăm pentru ei, îi iubim şi îi admirăm!

Dragi camarazi români,

Salut în mod special pe cei care au venit pentru prima dată. Sacrificiul lui Ion Moța şi Vasile Marin ne dă nouă românilor o noblețe şi o demnitate extraordinară. Ei n-au venit în Spania pentru că nu aveau ce face în România şi nu au murit pentru că s-au aflat întâmplator la locul nepotrivit. Moartea lor este încununarea idealului pentru care şi-au închinat viața, întreaga dăruire, cultură şi devotament, cu totul excepționale. Prin moartea lor şi prin lupta celorlalți camarazi veniți în Spania, Mişcarea Legionară a intrat în lupta anticomunistă mondială. Monumentul nostru de la Majadahonda, construit de Comandantul Horia Sima şi de legionarii din exil, aflat la mii de km depărtare de țară, este dovada că nu suntem un popor mic şi neînsemnat, aflat la periferia civilizației, ci suntem capabili de o viziune înaltă şi de jertfe sublime în apărarea creştinătății şi a valorilor nobile ale spiritului uman.

Onoarea, la care se referă titlul conferinței, este una dintre aceste valori. Ionel Moța a fost un arhanghel al onoarei, pe care Căpitanul l-a propus ca model pentru tinerii legionari. Jose Antonio Primo de Rivera, de la a cărui moarte martirică s-au împlinit recent 85 de ani, a fost un exemplu magistral de onoare, în doctrină şi în fapte. Toți martirii români şi spanioli şi în special legionarii şi falangiştii au mers pe drumul onoarei până la capăt, fiindcă nu au luptat cu arme pamânteşti pentru câştiguri pământeşti, ci cu armele lui Cristos pentru biruința lui Cristos!

O altă personalitate de înaltă moralitate şi onoare, un om de mare bunătate şi dragoste, a fost domnul Gelu Gheorghiu, preşedintele Fundației „George Manu", de la a cărui naştere se împlinesc anul acesta 100 de ani, îndrumătorul nostru şi redactorul şef al revistei noastre Permanențe. Domnul Gelu Gheorghiu a stat cu tatăl meu în teribila închisoare Piteşti şi a avut o atitudine eroică în fața celor mai diabolice torturi, având putere de la Dumnezeu să încurajeze pe ceilalți camarazi. Am ținut să rostesc numele lui Gelu Gheorghiu în solemnitatea de azi.

Dragi camarazi români şi spanioli, lucrurile nu merg bine nici în România, nici în Spania, societatea în general şi politica în special nu au repere şi valori autentice. Să fim noi cei care prin jertfa martirilor noştri dar şi prin faptele noastre de azi să fim lumina lui Cristos în lume!

Ion Moța şi Vasile Marin - Prezent!

RUSIA ŞI RESTUL LUMII

granițele, aruncă peste bord toate reținerile."

Acelaşi spirit rus care este descris mai sus, cu dispreţul său brut față de forme şi principii, se manifestă cu elocvență pe scena geo-politică şi în ziua de azi. Dostoievski însuşi, în genialitatea sa, a întruchipat la rândul său cum nu se poate mai bine antinomiile spiritului rus, încât merită să ne oprim puțin asupra acestui caracter exemplar. Observațiile următoare provin tot din opera citată a lui Berdiaev.

„Dostoievski nu a oglindit doar structura sufletului rus şi a conştientizat-o, ci a fost şi vestitorul conştient al ideii ruse şi al conştiinței naționale ruse. În el s-au răsfrânt toate antinomiile şi maladiile conştiinței naționale. Smerenia rusă şi supraestimarea, umanismul nemărginit şi exclusivismul naționalist rus – toate le poți descoperi în Dostoievski când se manifestă ca propovăduitor al ideii ruse. (...)

Dostoievski considera poporul rus ca „poporpurtător de Dumnezeu", singurul „popor-purtător de Dumnezeu". Însă o astfel de conştiință excepțional-mesianică nu poate fi numită conştiință smerită. Într-un astfel de popor reînvie vechea simțire şi conştiință de sine a poporului evreu.

La fel de ambiguă şi contradictorie a fost relația lui Dostoievski cu Europa. El a fost un adevărat patriot al Europei, al marilor monumente şi ale relicvelor sale sacre, lui îi aparțin cuvinte de venerație închinate Europei pe care nu le-a spus niciun occidental. În relația lui cu Europa se simte umanismul nemărginit al spiritului rus, capacitatea rusului de a retrăi tot ce este măreț în lume ca fiind al său. În acelaşi timp a tăgăduit creştinismul popoarelor Europei, a condamnat la moarte întreaga Europă. A fost un şovin. Există multă nedreptate în judecățile sale privind alte etnii, de exemplu francezii, polonezii şi evreii. Întotdeauna conştiința națională rusă a fost ori contestatoare frenetică a tot ce e rusesc, renegându-şi patria şi pământul natal, ori susținătoare extaziată şi exclusivistă a tot ce e rusesc, iar atunci celelalte popoare ale lumii au reieşit ca aparținând la o rasă inferioară. Niciodată în conştiința națională rusă nu a existat cumpătare, tărie liniştită şi fermitate fără isterie şi sfâşieri lăuntrice. Nici în geniul ei suprem, Dostoievski, nu există această tărie, această conştiință națională spiritual-masculină şi pe deplin matură. Şi în acest caz se simte boala duhului național. Sufletul rusesc e configurat original şi se deosebeşte foarte mult de structura sufletească a occidentalului. În Răsărit se deschide o lume uriaşă care poate fi opusă întregii lumi occidentale, tuturor popoarelor Europei."

Cu toate acestea, Dostoievski a fost un geniu de netăgăduit şi totodată un mare vizionar. În ciuda exagerărilor sale, critica sa de pe poziții creştine la adresa secularizării Occidentului îşi păstrează şi astăzi elemente cu o valabilitate de netăgăduit. Puterea sa de pătrundere în realitățile universale ale spiritului uman l-a condus la crearea unor caractere emblematice. Astfel, în personajele romanului *„Frații Karamazov"*, Nichifor Crainic *(„Dostoievski şi creştinismul rus")* vede întruchipate diferitele ipostaze ale sufletului rus. Atât brutalitatea, lipsa de măsură, scepticismul şi raționalismul, cât şi chipul angelic al purificării creştine, ca un ideal al vremurilor care vor veni. Cei trei frați Karamazov sunt simboluri ale celor trei Rusii. Astfel, *„Dimitri Karamazov, un pasionat dezordonat în care domină pornirile necultivate, e simbolul acelei Rusii primitive necultivate (...) e Rusia în care n-au intrat încă puterile coordonatoare ale culturii. Al doilea frate, Ivan Karamazov, reprezintă Rusia intelectuală sau filosofică, a cărei gândire o cunoaştem astăzi, influențat până la aservirea totală de filosofia occidentală, de gândirea euclidiană, aşa cum o concepe şi o critică Dostoievski. (...) Şi acum tot ce se face în Rusia pentru a distruge pe om e o necontenită raționalizare aplicată în domeniul practic, (...) e această Rusie raționalistă, filosofică, roabă gândirii discursive, care a fost capabilă şi e capabilă să justifice orice. (...) Al treilea frate mai mic, Alioşa Karamazov, iluminat de flacăra credinței creştine şi răspândind împrejurul lui această putere atotînțelegătoare şi atotsolidarizatoare a iubirii creştine, e cea de-a treia Rusie, pe care n-o vedem încă, dar pe care Dostoievski a visat-o, a dorit-o în tot timpul vieții lui, cu toată puterea geniului său. Nu e niciun motiv să ne îndoim că această a treia Rusie va veni. (...) Dar nu numai această Rusie, pentru că Dostoievski nu concepe numai Rusia. Ca artist, cugetarea lui universală o exprimă în formele concrete ale elementelor pe care le avea în jurul lui, şi în primul rând era în jurul lui maica Rusia. În aceasta vedem nu numai Rusia, ci şi întreaga Europă pe care Dostoievski a visat-o regenerată prin forța iubirii creştine."*

Deocamdată suntem foarte departe de o asemenea viziune sublimă, oricât de puțin ne-am îndoi de profetismul unui Dostoievski. Europa de azi devine tot mai rece şi mai raționalistă, dar îşi păstrează indiscutabil superioritatea culturală în fața unei Rusii în care încă mai tronează statuile lui Lenin, ca simbol al unei continuități de netăgăduit. Pe culoarele Kremlinului zilei de azi păşesc doar cei doi frați Karamazov mai mari, adică ipostazele negative ale specificului rusesc. Pe Alioşa Karamazov, simbolul blândeții şi al purității, care pentru Dostoievski întruchipează adevăratul ideal rusesc, nu l-a zărit deocamdată nimeni în... sfera politicii.

BOGDAN MUNTEANU

MAJADAHONDA 2022

JORGE ALVAREZ

Tema acestei conferințe, aleasă de Călin este „Onoarea este drumul adevărului". Din tot ce s-a vorbit până acum, despre Moța și Marin, despre cei 14 din cazul Blanquerna și celelalte subiecte, am văzut că s-a scos în evidență acest aspect, drumul onoarei. Mereu în istorie există minorități care luptă pentru adevăr. Când în societate se impune minciuna, adevărul este persecutat, adevărul este reprimat. Aici în Spania, minciuna a pus stăpânire pe țară după alegerile falsificate din 1936 - actele electorale recent descoperite și investigate (care fac obiectul unei lucrări a doi profesori un universitari) arată clar că a fost o mare fraudă - alegeri care au adus la putere marxismul, bolșevismul, care iată, a ajuns la putere prin minciună și a exercitat puterea prin minciună. Când cineva nu deține adevărul, inventează o minciună și încearcă să o prezinte drept adevăr. Comunismul a încercat mereu să domine prin minciună și represiune (și toți cei de față știu foarte bine acest lucru) și astfel se prezintă în fața poporului ca apărător al săracilor, al oprimaților, al celor uitați, dar ceea ce face comunismul întotdeauna este să ruineze întreaga societate, să-i aducă pe cei săraci și pe cei bogați în sclavie deoarece comunismul mereu jefuiește, înrobește, ucide…

În această situație, camarazii români Moța și Marin și ceilalți legionari (care aveau o situație delicată și în România) au decis să vină în Spania ca să apere Adevărul, Justiția, să-l apere pe Cristos, să apere valorile autentice care nu sunt minciună, care nu sunt artificiale, nu vin dintr-o ideologie ci sunt valori înnăscute în orice om - Familia, Patria, Religia, Justiția - și s-au alăturat luptei spaniole contra comunismului, care a început în iulie 1936. Aici au venit ca să lupte și știau că puteau muri, dar au sfârșit nu murind ci trăind în inimile tuturor bunilor români și a tuturor bunilor spanioli, au câștigat pe lângă viața veșnică din cer, o dublă viață în sufletele patrioților români și spanioli, care de aceea ne adunăm în fiecare an, să-i onorăm așa cum merita. Ei au luptat pentru Adevăr.

În mesajul de convocare a acestei manifestări „Onoarea este drumul adevărului", îi includem pe cei 14 camarazi de la Blanquerna - care din fericire nu au fost omorâți - dar condamnarea lor este o rușine absolută. Un regim mincinos este un regim opresor, pentru că vrea să impună nedreptatea, așa cum a fost și regimurile din România care au persecutat pe legionarii lui Codreanu, la fel cum a fost în Spania și cum se întâmplă azi în mare parte din Europa, Adevărul este persecutat. Cu cât un regim este mai corupt, cu atât este mai mincinos și îi persecuăa pe patrioți pentru că aceștia demască minciuna și multă lume poate vedea unde este adevărul. Și adevărul este de partea celor 14 care au întrerupt o manifestare separatistă, și în închisoare ar trebui să meargă cei care au organizat manifestarea separatistă, care vor să rupă Spania ! Dar trăim într-o lume întoarsă pe dos, cei care apără adevărul sunt în închisoare și cei care apără minciuna și impostura sunt la putere! Eu sunt falangist și vorbesc în numele Hermandad de la Division Azul (Frăția Diviziei Albastre, luptătorii spanioli voluntari care au luptat în Rusia contra comunismului și urmașii lor), a celor care au mers să lupte pentru a zdrobi comunismul, marea Minciună, marea ideologie sălbatică și înrobitoare, să lupte pentru Justiție și pentru Adevăr. Cine nu are Onoare, nu va lupta pentru Justiție și Adevăr, pentru că nu le cunoaște.

În concluzie, trebuie ăa fim perseverenți, avem în Spania un guvern de comuniști și socialiști (ca și Frontul Popular din 1936) și asta putea fi prevăzut de multă vreme, din perioada Tranziției (primii ani după moartea generalului Franco, în 1975), au spus-o mulți printre care și Blas Pinar. Legea Memoriei Istorice (în vigoare în Spania din 2007 și care urmează să fie înăsprită în viitorul apropiat) este un pas decisiv pentru a impune minciuna împotriva adevărului. Trebuie să apărăm cu onoarea noastră adevărul altfel nu avem viitor. Să încheiem cu cuvintele Evangheliei, spuse de Domnul nostru Isus Cristos „Adevărul vă va face liberi" (Ioan 8,32).

Mesajul transmis de Manuel Andrino

Bună ziua, camarazi!

Îmi pare rău că nu pot fi azi cu voi și mai ales că nu pot fi alături de camarazii noștri români, care în fiecare an vin de la mii de km ca să onoreze memoria lui Moța și Marin. În ciuda persecuției pe care o suferă patrioții în Spania, în România și în restul acestei Europe decadente și în faza terminală se cuvine să ne amintim cum și de ce au murit acești viteji departe de țara lor, de familiile lor și de camarazii și prietenii lor. Trebuie să ne amintim cum a suferit Spania în acea tragică a Doua Republică și la Războiul Civil la care ne-au dus Frontul Popular și separatiștii, cu lașitatea tradițională a dreptei, care a și persecutat Falanga când a avut ocazia.

Și azi guvernul de stânga împreună cu separatiștii a băgat la închisoare falangiști și alți patrioți pentru vina de a se opune separării Cataloniei, adevărata lovitură de stat și pentru ca apărau unitatea Spaniei, în această mascaradă numită „cazul Blanquerna" și nu este o coincidență că totul a început în 2013 sub un guvern de dreapta laș și corupt și trădător ca și în 1934 când au avut loc tulburările din Asturias și tentativa de separare a Cataloniei.

Dacă eroismul compatrioților noștri a fost remarcabil în acei ani de persecuție și înfruntări armate, venirea lui Moța și Marin din altă țară, pentru a lupta în Spania, poate fi considerată o culme e eroismului și a onoarei. Moța și Marin au continuat lupta politică, în acest caz cu armele în mâini, contra celor care voiau să distrugă valorile fundamentale ce ne vin de la Roma și Atena, care au pus Spania în fruntea Europei și care au făcut-o un far cultural al lumii.

Moța și Marin, ca și falangiștii au înțeles pericolul distrugerii civilizației creștine și ca Spania să devină un satelit al Uniunii Sovietice și au coborât în tranșee să întărească rândurile celor ce o apără. De atunci sângele vărsat de camarazii din Garda de Fier e amestecat pentru veșnicie cu sângele falangiștilor!

Și noi, falangiștii de azi, închiși sau în libertate, recunoaștem spiritul viteaz cu care Moța și Marin și-au oferit viața pentru o cauză nobilă și justă.

Ion Moța și Vasile Marin - Prezent!

Eşecul de până acum al Rusiei în Ucraina: o analiză

BOGDAN MUNTEANU

Eroismul şi încăpăţânarea poporului ucrainean, care însă are în spate un puternic sprijin în armament modern, know-how şi informaţii din partea Occidentului, s-a dovedit un factor decisiv pentru eşuarea planurilor despotului de la Kremlin privind o victorie rapidă şi puţin costisitoare asupra ţării vecine. Ofensiva rusă din Ucraina s-a împotmolit şi momentan nu sunt semne că o parte sau alta va obţine prea curând o victorie decisivă. În cel mai fericit caz, negocierile diplomatice vor reuşi să ajungă la un compromis şi la o arhitectură de securitate care să satisfacă ambele părţi beligerante. Dacă aceste negocieri vor eşua, totul devine posibil, inclusiv o escaladare greu de estimat în acest moment.

Cam aşa s-ar putea rezuma primele trei săptămâni ale războiului din Ucraina. Un conflict care de fapt se profila de multă vreme. Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre noi am refuzat să credem că ar fi posibil la dimensiunile actuale.

Starea actuală de „pat" la nivel militar s-a conturat încă din primele zile de la începerea atacului rus. De atunci devenise deja evident că preţul acestei decizii avea să fie unul imens pentru Rusia: izolare internaţională drastică la nivel economic, deteriorare masivă a imaginii şi chiar o demonizare tot mai accentuată, pe fondul unei prelungite tragedii a populaţiei civile din oraşele atacate. Pe lângă toate acestea, intervin şi propriile pierderi substanţiale pe plan militar.

Prin urmare, încercând să găsim un răspuns la întrebările: „de ce"? şi „de ce acum"?, după primele zile bănuiala ne-ar fi dus iniţial înspre existenţa unui factor ocult, care s-ar fi revelat eventual ulterior. Nişte linii roşii care ar fi fost depăşite prin manevre diplomatice de culise şi care l-ar fi obligat pe Vladimir Putin să reacţioneze violent. Mai întâi prin masarea demonstrativă de trupe la graniţa ucraineană, care în cele din urmă au declanşat atacul. Admiţând această ipoteză, ar fi trebuit să se petreacă ceva de o gravitate extremă, care să-l fi pus pe Putin în situaţia de a nu avea de ales, el fiind gata să accepte orice preţ pentru decizia sa de a trece la atac în mod neîntârziat.

Totuşi, existenţa concretă a unui motiv decisiv de acest gen pare tot mai improbabilă. Propaganda rusă nu evocă decât generalităţi care în sine nu justifică urgenţa imperioasă a unui atac: artificialitatea statului ucrainean, corupţia acestuia, „nazismul", sau o posibilă trambulină pentru o ofensivă NATO împotriva Rusiei. Totuşi, Ucraina nu era nici în pragul admiterii în NATO, nici în pragul înarmării nucleare, deşi într-un orizont mai îndepărtat s-ar fi putut întrevedea şi aceste perspective. Încât explicaţia cea mai plauzibilă care se conturează odată cu trecerea timpului este alta.

Conflictul din Ucraina datează de fapt din 2014, odată cu alungarea preşedintelui pro-rus şi înscrierea Ucrainei pe o traiectorie pro-occidentală. Primele consecinţe au fost anexarea de către Rusia a peninsulei Crimeea şi declanşarea mişcărilor separatiste din Donbas, care au reuşit să controleze o parte importantă a acestor teritorii din estul ţării. Conflictul din regiune a intrat de atunci încoace într-o stare de blocaj permanent, care evident că nu era una satisfăcătoare nici pentru tabăra ucraineană, nici pentru cea rusă.

Foarte probabil că din acel moment încoace, ambele ţări s-au pregătit pentru un conflict de amploare între ele. Ţelul Ucrainei fiind acela de a-şi redobândi teritoriile pierdute în 2014, iar cel al Rusiei de a-şi extinde influenţa asupra întregii Ucraine şi de a-i stopa evoluţia pro-occidentală, în special primirea acesteia în NATO - o viziune de coşmar în concepţia rusă.

Iată prin urmare răspunsul cel mai evident la întrebarea „de ce?". Dar să vedem şi „de ce acum?".

Cert este că din 2014 încoace, dar mai cu seamă în ultimii ani, cooperarea Ucrainei cu NATO, de fapt în special cu SUA, s-a adâncit tot mai mult. Iar efectele ei se văd şi acum, când armata ucraineană s-a dovedit capabilă să facă faţă cu succes atacului rus. Traiectoria politică a Ucrainei în toată această perioadă a fost una parcursă pas cu pas, dar în mod constant într-o direcţie centrifugă faţă de Rusia. Odată cu trecerea timpului, această divergenţă s-ar fi accentuat din ce în ce mai mult, în paralel cu consolidarea puterii militare ucrainiene.

Plecând de la premisa că Vladimir Putin nu este totuşi un idiot sau paranoic, ci doar un autocrat obsedat de putere şi îmbibat de crezul într-o misiune istorică, trebuie admis că în spatele hotărârii sale de a declanşa acest atac chiar acum au stat totuşi nişte raţionamente, chiar dacă realitatea le-a dovedit inadecvarea.

Vorbeam mai devreme de preţul imens pe care se dovedeşte a-l lua în calcul Rusia lui Putin pentru acest atac asupra Ucrainei. Deşi socoteala din târg s-a dovedit a fi complet diferită de cea de acasă, probabil calculul iniţial a fost acela că o amânare a atacului ar fi dus la costuri şi mai mari, în faţa unei Ucraine şi mai bine pregătită la nivel militar. Estimările iniţiale vor fi fost acelea că, într-adevăr, pentru readucerea Ucrainei în sfera de influenţă rusă, ar fi suficient un „Blitzkrieg" de câteva zile, cu pierderi minime, atât în propriile rânduri, cât şi în rândurile populaţiei civile. Cel puţin aşteptările privind populaţia rusofonă erau că aceasta ar fi simpatizat cu armatele „eliberatoare", iar indignarea pe plan internaţional nu ar fi fost probabil atât de drastică. La Kiev ar fi urmat instalarea unui regim-marionetă, iar Ucraina ar fi revenit complet în sfera de influenţă a Rusiei.

Numai că atât agresorul rus, cât şi opinia publică internaţională au fost suprinşi de rezistenţa curajoasă a poporului ucrainean, manifestată încă din prima zi, începând de la preşedintele Zelenski, continuând cu armata şi sfârşind cu majoritatea covârşitoare a populaţiei. Trebuie însă spus că această rezistenţă se bazează pe un substanţial suport occidental, în special american, care exista de la bun început şi care a devenit tot mai vizibil cu fiecare zi de conflict.

În primele zile de după atac ne-a surprins pe toţi curajul şi demnitatea preşedintelui Zelenski, care a catalizat mai apoi moralul unui întreg popor. În primul rând prin hotărârea acestuia de a nu părăsi capitala Kiev, ceea ce ar fi constituit un semnal fatal în această privinţă, iar disoluţia rezistenţei naţionale ar fi fost inevitabilă. Se pare însă că apărarea atât a capitalei, cât şi cea personală a preşedintelui Ucrainei, a fost una foarte bine pusă la punct, pregătită din toate punctele de vedere pentru un atac rusesc. Se poate observa fără putinţă de tăgadă o amprentă extrem de profesionistă în toată organizarea defensivei, la nivelul informaţiilor, al dotării armatei sau al campaniei de PR dusă de preşedintele ucrainean. Iar tocmai încrederea în forţele proprii, dar mai ales în cele externe care-l susţin, a constituit baza morală a unei rezistenţe pe care Rusia a estimat-o complet greşit. Sau care, din punctul de vedere al acesteia, dovedeşte că Ucraina a fost mai pregătită decât s-ar fi crezut. Încât, în aceste condiţii, pentru a fi avut succesul scontat, agresiunea rusă ar fi trebuit să se producă încă de acum câţiva ani, când Ucraina ar fi fost în mod cert mai slabă decât acum. Aceasta în ipoteza în care, desigur, Rusia ar fi fost la rândul ei pregătită la acea vreme să facă un astfel de pas.

Prin urmare, la întrebarea „de ce acum?", nu putem da un răspuns edificator, altul decât acela că Putin a considerat că acesta ar fi momentul potrivit pentru a-i asigura un succes decisiv, rapid, într-un conflict a cărui amânare nu ar fi făcut decât să crească preţul unei eventuale victorii. Nu întâmplător acest atac e desemnat de naraţiunea Kremlinului drept o „operaţiune militară specială", ceea ce sugerează din start credinţa că o presiune masivă pusă de la bun început pe Ucraina ar fi dus la o cedare rapidă. Calcul care s-a dovedit a fi de fapt profund greşit, căci preţul a ajuns deja unul imens, fără să se întrevadă o victorie majoră pentru Rusia. Da, teoretic e posibil ca Rusia să facă una cu pământul toate marile oraşe ucrainiene folosind bombe şi rachete pe scară largă, iar nu tocând totul în ritm de paşi mărunţi, ca până acum. Dar nu cred că aceasta e o opţiune care va fi luată în considerare, pentru că o asemenea „victorie" ar reprezenta un dezastru propagandistic, inclusiv pe plan intern.

[Actualizare 18.03: Din : „Armata ucraineană are astăzi succes în plan militar, producând pierderi masive forţelor şi echipamentelor Federaţiei Ruse, şi pentru că se luptă eroic ca naţiune pentru libertatea lor, împotriva tiraniei şi pentru suveranitatea acestei ţări. Dar şi pentru că NATO din 2014, după ocuparea ilegală a Crimeei, am transformat şi am ajutat armata ucraineană să devină o armată de tip occidental, de tip NATO, şi nu de tip post-sovietic. Şi în mare parte, succesul armatei ucrainiene este datorat şi antrenamentului şi modului în care i-am ajutat să se transforme într-o armată mult mai capabilă, mult mai performantă decât ceea ce vedem că este armata Federaţiei Ruse."

Declaraţia lui Mircea Geoană confirmă pe deplin analiza de mai sus, atât privind insuccesul militar al Rusiei, cât şi decizia lui Putin de a trece la atac până nu e prea târziu pentru el – deşi se pare că deja ar putea fi. Desigur, în varianta cealaltă, în care Ucraina nu ar fi fost înarmată de occidentali, oare ce ar fi făcut Putin? Nu cumva tot acelaşi lucru? Ar fi lăsat el oare să-i scape o pradă atât de facilă? Evident că nu ... Aşa că până la urmă asistăm la rezultatul inevitabil al unei escaladări fatale. Ucraina a fost practic obligată să se înarmeze pentru a se putea apăra şi poate chiar ca să-şi recâştige teritoriile pierdute în 2014. Pe de altă parte, Putin nu avea cum să accepte o asemenea evoluţie. Încât nu prea se întrevede cum ar fi putut fi evitat acest război, în condiţiile în care Ucraina s-a fixat pe traiectoria desprinderii de Rusia. Asistăm practic la războiul de independenţă al unei ţări.]

Dacă tot vorbim de calcule greşite, să aruncăm o privire şi de partea celalată a gardului. Oare expertiza occidentală nu a fost în stare să anticipeze din timp acest atac al Rusiei? Nu e vorba

continuare în pag. 6

DRUM DE FOC ŞI BIRUINȚĂ

Ionel Moța şi Vasile Marin - ultimul drum de la Irun la Casa Verde (II)

Marşul Învierii

A fost un drum al mărturisirilor şi al Învierii. A fost Marşul Învierii…

Întreg norodul românesc, de sus, din miezul nopții bucovinene, până-n zorile scânteietoare ale muncelelor argeşene s-a mărturisit în fața jertfei lor, ca o revărsare de ape calde din adânc peste îngheţul de moarte al sufletelor de ieri. Cine a avut fericirea să facă acest drum în care moartea a sfărâmat lacătele grele ale sufletului românesc, a putut cântări în cumpăna istoriei prețul jertfei lor. Sufletul mare al neamului nostru s-a tezit în toată nobleţea şi creştinătatea sa. A fost o clătinare, o dislocare din aşezările de viață mică, trudnică şi iobagă, o regăsire de sine, un început nou. Căci după mărturisire urmează conştiinţa măsurii sale, iar după aceasta, curajul realizării sale, după măsura proprie.

Şi acum iată, prinse din fuga condeiului, câteva momente:

Buciumele se tânguie şi lacrimi curg în Bucovina

Căpitane, îți aduc echipa din Spania…

În puterea nopții – orele 4 – străzile troienite ale Cernăuțiului au prins să se mişte: grupuri de legionari coboară spre gară. O noapte liniştită, aşa cum vor fi fiind nopțile de pace ale Voievodului cel Sfânt al Bucovinei, o noapte totuşi de comprimată emoție, de mister. Departe, înspre miază-noapte, dincolo de hotar, aleargă în noapte trenul care va depune în țară pe camarazii plecați în Spania.

Simțim, în fund de noapte, un zvon, un uruit surd, spre care şi noi ne grăbim acum.

Frig. În gara Grigore Ghica Vodă, o linişte marginală. Gara singuratică străjuieşte avansat în Nord tăcerile colinelor vecine. Un transport pe plan de viață apusă este efectul împrejurimilor. Sunt atât de grele de sens istoric aceste locuri! Atât de încărcate de românism că, într-adevăr, receptezi transfigurat totul. Este, lăsând la o parte banalul expresiei, un salt în vis, un vis urzit din istoria gloriei

continuare în pag. 7

ESECUL DE PÂNĂ ACUM AL RUSIEI ÎN UCRAINA: O ANALIZĂ

de informațiile locale legate de iminența atacului, cu câteva zile înainte de declanşarea sa, ci de aprecierile la nivel politic privind deznodământul acestui traseu pro-occidental al Ucrainei? Greu de crezut că nu a fost luat în calcul ca eventualitate, încât întrebarea mai corectă ar fi aceea dacă, la nivelul anumitor cercuri înalte, această consecință nu a fost cumva una asumată în mod deliberat?

Nu avem elemente pentru a răspunde în acest moment definitiv la o asemenea întrebare, dar se poate face o paralelă cu România anului 1989. Vreme la care țara noastră era condusă de un tiran profund rupt de realitate, răsturnat în final de revolta legitimă şi de eroismul unui popor care s-a ridicat înfruntând moartea pentru a-şi câştiga libertatea. Aşa s-au văzut atunci lucrurile din România. Dar, la nivel geopolitic, căderea lui Ceauşescu a fost decisă mai întâi în altă parte. Altfel probabil că revolta populară ar fi fost înăbuşită în sânge, iar regimul ar fi supraviețuit.

Prin urmare, să fie vorba şi în cazul Ucrainei de un prilej pe care Occidentul ar dori să-l folosească pentru eliminarea lui Putin? Scenariul fiind acela al transformării Ucrainei într-un nou Afganistan, în care ursul rusesc să fie atras într-o capcană unde în final să-şi rupă dinții? Iar o înfrângere dezonorantă să ducă la un cutremur pe plan intern, încât Putin să fie nevoit să cedeze puterea, sau chiar să fie eliminat?

Cert este că acest scenariu este deocamdată ipotetic. În afara unor raționamente plauzibile că o asemenea oportunitate a fost sigur luată în calcul, deocamdată nu există în mod public dovezi palpabile că Occidentul a urmărit drept țel unic înlăturarea despotului de la Kremlin prin folosirea Ucrainei pe post de momeală într-un „proxy-war” provocat cu bună ştiință, chiar dacă alegerea momentului declanşării ostilităților a fost decizia exclusivă a lui Putin. Totuşi, un asemenea scenariu nu poate fi ignorat.

În acest moment, în care la nivel militar asistăm deocamdată la un blocaj, e greu de anticipat care va fi evoluția ulterioară a războiului ruso-ucrainean, căci se deschid o mulțime de direcții posibile. O posibilă implicare a NATO în acest conflict (care deocamdată evită în mod ferm ispita de a se lăsa atrasă în el) ar putea avea consecințe incalculabile prin gravitatea lor. Şi care, paradoxal, ar da pe deasupra şi apă la moară propagandei ruse. Aceasta va spune că a anticipat dintotdeauna că NATO nu este altceva decât un agresor la adresa Rusiei, care s-a folosit în acest sens de Ucraina ca de o trambulină. Rachetele ruseşti ar ajunge să cadă pe teritoriu NATO, inclusiv în România, la orizont apărând chiar spectrul sinistru al unui război nuclear. Dar, chiar presupunând că principiul descurajării va funcționa şi că armele folosite vor fi doar cele convenționale, efectul implicării NATO ar fi acela că ruşii se vor mobiliza pentru apărarea propriei țări, aşa cum au făcut-o la rândul lor ucrainienii. Moralul lor de luptă nu ar mai fi unul şubred, cum au dovedit recent numeroase unități ruse trimise în Ucraina, ci ei vor lupta cu determinarea celui care e gata să moară pentru țară, neam şi conducător.

Cred că niciun om cu capul pe umeri, din România sau din altă țară membră NATO nu-şi poate dori o asemenea amplificare a conflictului din Ucraina. Putem doar spera ca el să se încheie cât mai curând şi că niciunul din factorii de putere din culise nu are interesul ascuns al unei escaladări la nivelul unui nou război mondial. Aceasta e speranța pe care o putem manifesta în acest moment.

Deşi s-a comportat cu demnitate, iar sacrificiile făcute îi îndreptățesc libertatea națională, lecția pentru Ucraina va fi aceea că nu va putea face parte din NATO. Iar pentru Rusia se desprinde una mult mai drastică, anume că atacând şi distrugând o țară întreagă nu a reuşit decât să şi-o îndepărteze pentru totdeauna, emanciparea Ucrainei de sub sfera de influență a Rusiei părând a căpăta contururi definitive.

BOGDAN MUNTEANU

IONEL MOȚA ȘI VASILE MARIN - ULTIMUL DRUM DE LA IRUN LA CASA VERDE

străbune și din legenda faptelor prezente.

Același uruit mă urmărește și aici. Dinspre stânga, din Polonia, percep vibrația fină, răscolitoare a bolidului nocturn. Ora 6:5. Toți suntem pe refugiul de-a lungul liniei a doua. Trenul sosește fără zgomot, ca o pasăre de noapte. E aici, lângă noi. Toți am căzut în genunchi…

În ușa unui vagon de clasa a II-a apare trupul mic, cu figura albă a d-lui. General. Descinde. Nu vedem pe nimeni dintre ai noștri. Oare nu s-o întoarce din nou singur? Acum e jos, în fața noastră. Cu pași mărunți pornește spre dreapta. Și, deodată: „Unde e Căpitanul?” A fost prima articulație în tăcerea de basm a nopții. Apoi: „- Căpitane, îți aduc echipa din Spania, formată din doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși!” Așadar, e adevărat?... Doi morți?...

În timp ce atenția și privirile sunt îndreptate în direcția aceea, ușor, modest, se strecoară silueta Ing. Clime, în civil, întinerit, parcă. M-a impresionat profund acest contrast între eroul de până ieri și călătorul liniștit, cu mers domol din noaptea aceasta de la marginea țării. În urmă, Alecu Cantacuzino. A fost pe linia spaniolă. Cred că a produs cea mai așteptată impresie, în mantaua aceea spaniolă și cu căciula mică pe cap. A corespuns imaginației tuturor, această imaginație hrănită din lecturi și dorințe.

Cu aceeași lipsă de importanță ca Ing. Clime, l-am distins pe părintele I. Dumitrescu. Nicolae Totu s-a interesat de soție și, după prezentarea în fața Căpitanului, prima grijă a fost s-o revadă. Iar Bănică, de o emoționantă modestie, cu brațul stâng prins de gât, s-a retras neobservat în dosul frontului, pe peron, unde a așteptat să fie întâlnit și descusut de noi cu întrebări.

Buciumele se tânguie și lacrimi curg în Bucovina

În gara Dornești au venit și rădăuțenii. Sumane multe și cojoace. Bătrâni gravi, adânc pătrunși de solemnitatea biblică a momentului.

Niciodată de la Ștefan cel Mare norodul românesc nu a petrecut mai îndurerat o înmormântare.

La plecare buciumele prind a se tângui. Peste ritmul rar, mecanic al trenului, în liniștea de jurământ a brațelor care fac mai mult decât în legământ, imploră, glasul buciumelor bucovinene tremură într-un cântec primar, direct, plânsul firii.

Suceava, răscruce de țări surori. Lume multă, variată. Privesc, în fața vagonului mortuar mâinile ridicate pentru jurământ, palme galbene, bătătorite de muncă.

Privirile îmi lunecă spre fețe: ochii… mulți plini de lacrimi. Se plânge din adânc, nu prin imitație. Este un plâns cald, liber, nereținut.

Multă lume a plâns la Suceava!...

Și astfel părăsim Bucovina, Bucovina aceasta atât de curată, de sinceră, nobilă, dar și atât de sângeros umilită. Aici lumea a plâns îndurerată, tăcut, ca în vremuri de prohod voievodal. Cerul se deschide mai luminos, pământul își domolește relieful spre răsărit, pe Siret. În dreapta, dunga vânătă a pădurilor, odinioară codri mândri care adăposteau locuri de legendă, se subțiază, spațiindu-se tot mai mult.

Ne apropiem de Moldova…

Prohod pascal în Moldova

Roman… Reședință arhiepiscopală, centru militar și cultural. Gara este înțesată. Un freamăt surd se presimte de la depărtări. Încă mult înainte de intrare în gară, grupuri așteaptă, ridică brațul în salut legionar și urmăresc imobil, în poziție dreaptă, trenul verde.

Căpitanul, Senatul legionar și Echipa Cruciată, în urma sicrielor spre Catedrala din Cernăuți

La cazarma Alexandru cel Bun, soldații, în repaus, au umplut drumul până la peron și salută așa cum inima îi îndeamnă. În marea de capete din gară impune grupul compact, negru și tânăr al seminariștilor, iar mai departe, grupul verde închis al premilitarilor. Liniște… Uimirea te cuprinde odată cu apăsarea acestei tăceri: cum e posibil, nicio șoaptă, niciun gest în masa strânsă a acestei lumi de toate categoriile?

Deodată o voce gravă de bariton se înalță în fața vagonului funerar. S-a început slujba. Un sobor impresionant de preoți, în miijloc cu Preasfințitul Lucian, Arhiepiscopul de Roman. Este cea mai impunătoare slujbă după cea din Cernăuți.

Plecăm… În urmă, pe cerul nesfârșit de cenușă, Romanul își profilează silueta împărătească a Catedralei…

Camarazi, fiți atenți! Urmează stații mici. Priviți-le! Pâlcurile modeste de țărani aduc prinosul unei iubiri și credințe sincere. Ei au brațul ridicat, iar în ochi le tremură lacrimi, le plânge sufletul. Au venit de departe, în sănii sau pe jos, lăsându-și treaba, pentru ca, înveșmântați în straie de sărbătoare, să îngenunchieze în fața sicrielor în care simt că au înghețat inimi pline de dragoste și înțelegere pentru ei.

Așa a fost la Galbeni.

Sufletul consemnat în cazarmă…

Bacăul se anunță prin fumurile fabricilor. La intrarea în gară, grupul muncitorilor CFR, secția Bacău a ieșit în fața atelierelor. Brațele lor vânjoase se întind în linia severă a salutului roman, terminând cu mâna deschisă leal. La noi muncitorii au intuiția sigură a unui destin național propriu.

În gara cu peron larg și dincolo, pe aripi, s-a strâns întreg orașul. Masa populației e stăvilită de frontul verde și alb al legionarilor.

Șase jertfelnice din lemn de brad, înghirlandate cu ramuri verzi înalță nouri puternici de tămâie. Lângă fiecare, de o parte și de alta, câte trei legionari în costum național din Neamț; frapează ilicurile, înflorite și tivite cu blană gris. Au ceva de mândră noblețe și distincție. Și sunt produsul autentic al țăranilor noștri, al gustului lor, al priceperii lor.

Preoții, în grup mare, slujesc cu vibrantă convingere. Răspunde corul orașului. Multă lume ține lumânări aprinse în mână. O procesiune religioasă de proporții pascale. Sunt convins că mare parte din lumea aceasta crede, iar altă parte e predispusă la credință.

La Bacău e școală militară. Când am venit erau în gară mulți elevi care nu-și uitaseră credințele. Acum, nici unul. Ni s-a spus că au fost consemnați expres în școală. Cum e cu putință atâta opacitate, încât să se creadă că astfel se desființează sufletul dinamic care, prin aceasta, devine și mai dârz și mai exploziv? E, în orice caz, o astfel de măsură tristă, când știut este că în țări străine s-au făcut legionarilor căzuți onoruri militare. Nu ne puteam aștepta la asemenea lucru aici, dar de ce să se interzică manifestația spontană, neoficială? De ce preocuparea politică, de ce teama de partid în această solemnitate tristă și înălțătoare a sufletului național și creștin?

La Bacău, parte din sufletul nației a fost consemnat în cazarmă.

Într-o gară anonimă

Se înserează. Gările sunt din ce în ce mai rare, dar și mai încărcate.

De la Adjud ne abatem spre Carpații moldavi pe care îi vom trece în Ardeal. Umbrele serii lunecă dinspre văi. Cerul coboară ușor ca un crep trist, doliu imens.

Trecem încet pe lângă o gară anonimă. Un front lung format numai din copii de școală, cu drapel și prapur. Toate școlile comunei, în frunte cu dascălii și preotul așteaptă cuprinse de înfiorare. Trenul își accelerează mersul. În urmă lăsăm o gară mică, cu frontul mic și lung și sufletul mare.

O noapte în basm…

De acum intrăm în noapte și în basm. În gara Căiuți lumea e așteaptă la lumina roșie, tremurată a torțelor. Prohod… O scurtă comandă. Și apoi coșul mare al fabricii, pe care fâlfâie drapelul îndoliat, plânge prelung ca un bucium bucovinean.

O altă stație fără nume. Zăresc numai, în lumina vagonului, palmele înșirate la înălțimea ferestrei. Rugăciunile tac, se interiorizează. De acum mă obsedează pădurea tânără a brațelor întinse, înflorite în mărturisirea creștină și legionară. Departe, tot mai departe, în întunericul nopții luminile mici, răspândite pe dealuri și prin văi, par palmele unor brațe întinse din adânc, palmele galbene, chinuite ale pământului străbun.

Comăneștii au întrecut orice imaginație. Minierii, cu lămpile lor speciale, au format din propriu impuls front. Și lumânări, lumânări multe, care ard de o oră și un sfert în așteptare răbdătoare.

Sunt lângă Căpitanul care e din ce în ce mai emoționat. A coborât în mulțime. La lumina făcliilor poporul îl scrutează lung, iscoditor, admirativ. Observ chipurile: au ochii înlăcrimați: «Căpitane, am venit să ne închinăm la trupurile eroilor noștri. Suntem toți veniți de pe valea Trotușului și din munți. Să trăiești, Căpitane, și să birui!»

Vorbise un miner, cu glas gloduros, dur și hotărât. Trenul lunecă lin… Corul, lumea toată cânta „Sfinte Dumnezeule”. Încet, tot mai încet, cântecul se stinge, iar luminile se strâng într-un punct, departe, în urmă.

Și basmul continuă în țara Ardealului, țara lui Moța.

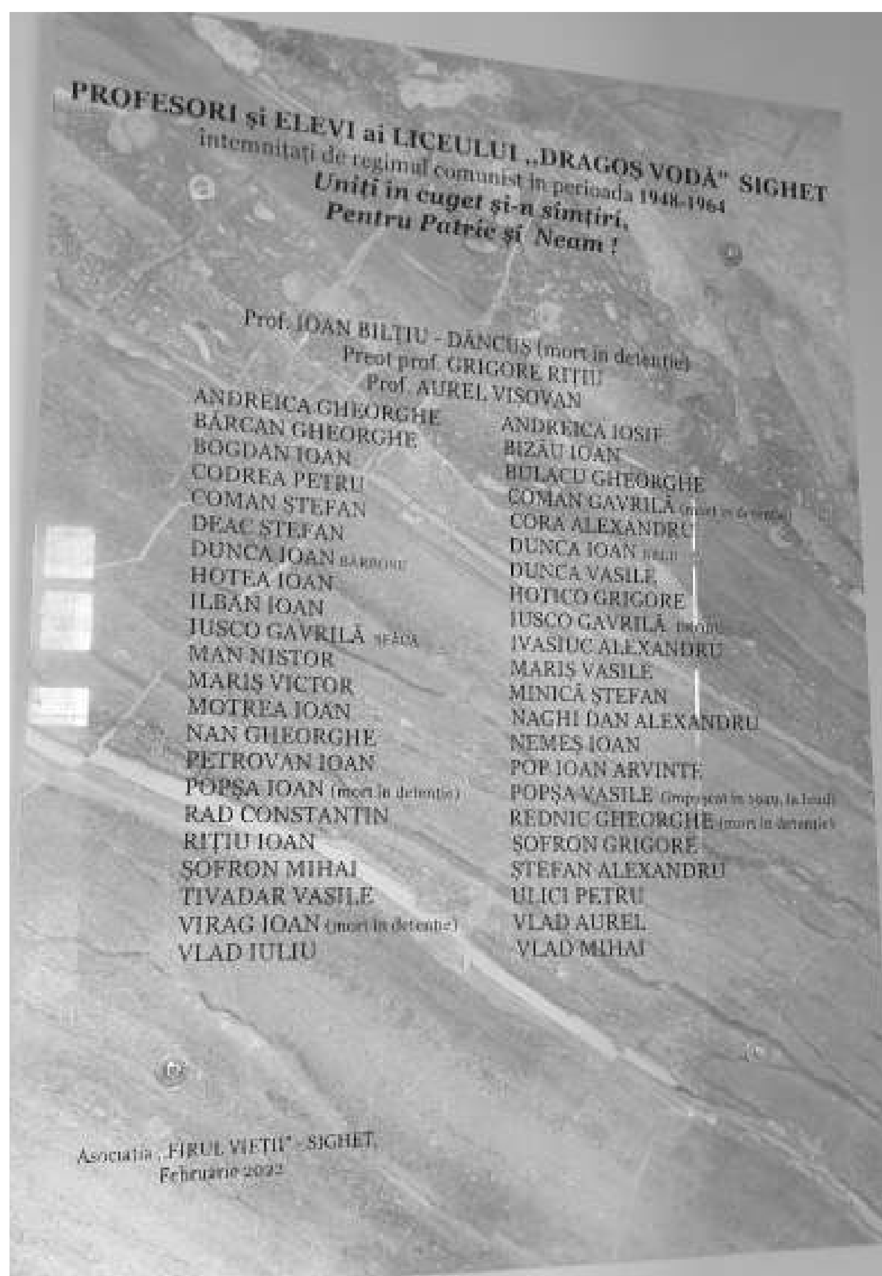
(va urma)

ALEXANDRU CONSTANT

Cuvântul Argeșului, 15 martie 1937

Victoria de la Sighet

Preot prof. **MARIUS VIŞOVAN**

La 21 februarie a.c. a avut loc la Sighetu Marmației un eveniment major pentru memoria anticomunistă a Maramureşului şi a țării, dezvelirea şi sfințirea unei plăci comemorative *(foto 1)* în incinta Colegiului Național „Dragoş Vodă", în cinstea profesorilor şi elevilor renumitei instituții de învățământ maramureşean (numit de-a lungul timpului Liceul „Dragoş Vodă") victime ale represiunii comuniste, o victorie meritată după o luptă lungă şi grea cu demonii şi fricile corectitudinii politice actuale din România. Pentru a înțelege dimensiunea evenimentului merită prezentată semnificația istorică a liceului „Dragoş Vodă" din Sighet şi bătăliile care s-au dat pentru a-i reda demnitatea pe harta luminoasă a neamului românesc.

Liceul „Dragoş Vodă" - focar al rezistenței anticomuniste

Protestul împotriva anexării Maramureşului la Uniunea Sovietică, în februarie 1945, a fost primul act de rezistență colectivă al profesorilor şi elevilor liceului „Dragoş Vodă" din Sighetu Marmației față de regimul de ocupație sovietică. Noile autorități locale, impuse de NKVD, conduse de prefectul - marionetă Ivan Odoviciuc au organizat în sala cinematografului din Sighet o „manifestație de masă" în favoarea „unirii" cu Uniunea Sovietică. Elevii şi profesorii au tulburat adunarea, au rupt tabelele cu semnături de „unificare" şi au părăsit ostentativ sala. Ca şi consecință, câțiva profesori şi elevi din clasele mari au fost arestați şi deținuți perioade scurte în sediile locale NKVD sau în închisori sovietice (Ujgorod). Acest act de opoziție, alături de demersurile petiționare ale intelectualității şi preoțimii româneşti şi de insurecția țărănească de la începutul lunii martie au salvat Maramureşul între hotarele țării. De asemenea, în campania electorală premergătoare alegerilor falsificate din noiembrie 1946, elevii liceului s-au implicat individual, fiecare în satul de origine, în susținerea cauzei anticomuniste.

Rezistența sistematică în cadrul liceului a început însă prin înființarea „Frăției de Cruce", organizația elevilor din cadrul Grupului Legionar Maramureş, sub conducerea profesorului de chimie Aurel Vişovan. În perioada 1946-1948 şedințele secrete ale „Frăției de Cruce" s-au ținut regulat, atât în incinta liceului (laboratorul de chimie), cât şi în locuințe particulare sau în aer liber, pe dealurile din jurul Sighetului. În organizație erau primiți, după o atentă verificare, doar elevii buni la învățătură, cu o ținută morală creştină în şcoală şi societate. La şedințele organizației, elevii aprofundau viața spirituală, disciplina şi solidaritatea dar şi sentimentul național la cote incandescente având ca modele figurile martirilor legionari din prigoanele precedente.

Alături de studenții şi adulții legionari din Maramureş, elevii din „Frăția de Cruce" au fost cu toții arestați în 1948 şi anii următori; cei care au scăpat de primele arestări au înființat grupuri de partizani în munții din apropiere, împreună cu tineri anticomunişti de alte orientări (în primul rând național - țărănişti), preoți şi călugări greco-catolici urmăriți de Securitate, țărani care se opuneau individual măsurilor abuzive ale regimului etc.

După arestarea lui Aurel Vişovan şi a primului lot de elevi ai liceului „Dragoş Vodă", unii colegi ai acestora şi alți elevi din clasele mai mici, revoltați şi dornici să se implice în lupta începută de primii, s-au organizat spontan, unii reuşind să ia contact cu grupările de partizani (şi chiar propunându-şi, cu o oarecare naivitate, atacarea închisorii din Sighet pentru a -şi elibera colegii), fiind însă în scurtă vreme şi aceştia arestați. Astfel numărul de elevi deținuți politici (alături de foştii elevi ai liceului arestați ca studenți sau tineri intelectuali) ajunge la cifra de 44, conferindu-i locul doi pe țară după liceul „Radu Negru" din Făgăraş. Lor li se adaugă şi trei profesori, lângă tânărul Aurel Vişovan fiind şi două personalități consacrate ale Maramureşului, profesorul Ioan Bilțiu Dăncuş şi preotul greco-catolic Grigore Rițiu, ambii luptători cunoscuți pentru Marea Unire din 1918.

Placa din 2014

După mai bine de 2 decenii de libertate, în care Colegiul Național „Dragoş Vodă" (vom folosi abrevierea CNDV) nu a acordat nicio atenție moştenirii eroice anticomuniste (nici Aurel Vişovan, nici vreun alt deținut politic nu a fost vreodată invitat la vreo festivitate sau întâlnire cu elevii liceului), în anul 2014 am reuşit amplasarea unei plăci memoriale la etajul I al CNDV, lângă fostul laborator de chimie, marcând locul unde aveau loc şedințele secrete ale elevilor sub conducerea profesorului Vişovan. Placa a fost aprobată, amplasată, dezvelită şi sfințită, în prezența directorilor, a unor supraviețuitori şi a soțiilor celor plecați în veşnicie, într-o atmosferă solemnă.

Dar… după o săptămână intervine Alexandru Florian, directorul Institutului „Elie Wiesel", care cere, cu amenințări, demontarea plăcii, şantajând practic conducerea CNDV (de notat faptul că suntem înainte de legea 217/ 2015, ceea ce explică faptul că Florian a recurs la un mesaj privat, mizând doar pe intimidare). E ilustrativ modul de

continuare în pag. 9

VICTORIA DE LA SIGHET

exprimare al lui Alexandru Florian: **„În orașul lui Elie Wiesel legionarii își fac de cap …?”** Datorită unui lanț de lașități locale din acel moment (pe care din delicatețe nu doresc să-l detaliez), intimidarea a funcționat și placa a fost demontată; nu am permis să fie aruncată undeva, am luat-o și am dus-o acasă, în apartamentul părinților mei, unde se află și azi.

A urmat o suită de proteste, ale mele și ale altora, articole în presa locală și pe internet, problema a devenit cunoscută la nivel național dar nimic nu a avut efect. Nimeni nu risca o confruntare cu Institutul „Elie Wiesel”.

În decursul anilor următori, conducerea CNDV s-a schimbat de mai multe ori; de fiecare dată am reluat demersul sperând într-o abordare mai pozitivă ; în privat primeam cuvinte înțelegătoare și promisiuni vagi dar în practică lucrurile nu se mișcau deloc. Cel mai complet și documentat memoriu a fost realizat și trimis în 2018 de Fundația „Profesor George Manu” prin președinta Cezarina Condurache, conducerea de atunci a CNDV a formulat un răspuns respectuos și aparent binevoitor dar care muta problema în zona procedurală - necesitatea unor avize prealabile, etc. În 2019, Colegiul a aniversat 100 de ani de existență, urmau niște festivități de mare amploare, primarul și directorul de atunci - rugându-mă să nu fac scandal în anul centenarului - m-au asigurat din nou de rezolvarea apropiată a problemei… dar din nou nimic nu s-a întâmplat. Mi s-a cerut un aviz de la Oficiul Național pentru Cultul Eroilor, care aviz ar fi urmat să deblocheze demersurile…. am făcut cerere, mi s-a răspuns respectuos că Oficiul are ca obiect doar eroii armatei române din războaiele de apărare a țării, nu deținuții politici. Hmmm… oare cei care m-au trimis nu știau asta?... Cu toată combativitatea ce mă caracterizează, am început să cred că problema nu are soluție, cel puțin nu în viitorul apropiat. A venit și pandemia, apoi s-au schimbat din nou echipele de conducere și la primărie, și la CNDV, iar Florian și ai lui de la „EW” continuau să vâneze prin țară nume de străzi și instituții, plăci și statui… nu vedeam niciun sprijin de nicăieri, niciun factor de decizie dispus să lupte pentru un pic de adevăr și demnitate românească.

O nouă placă, o nouă bătălie

Cea care a ridicat din nou steagul luptei pentru memoria rezistenței anticomuniste la Sighet a fost recent înființata asociație „Firul Vieții “ , formată de un grup de intelectuali sigheteni *(foto 2)* în frunte cu respectatul prof. Ion Ardeleanu - Pruncu, secondat de cunoscutul ziarist sighetean Ion Mariș (asociație din care fac parte și eu). Asociația are deja la activ câteva lăudabile inițiative de cinstire a memoriei înaintașilor maramureșeni și a îmbrățișat cu entuziasm ideea unei noi plăci memoriale care să cuprindă numele tuturor profesorilor și elevilor liceului „Dragoș Vodă” victime ale regimului comunist, în total 47 de nume (ideea a fost lansată de domnul Ion Mariș). Desigur, proiectul era mult mai mare și costisitor decât primul și riscurile erau cunoscute (am repetat și subliniat toată odiseea primei plăci), dar membrii Asociației erau hotărâți să dea această bătălie punând în valoare relațiile personale ale fiecăruia, nu doar financiare, ci și șansa de a deschide uși la care eu nu aveam acces… plus posibilitatea de mediatizare prin site-ul „Salut Sighet” (al cărui redactor șef este domnul Ion Mariș, cu sprijinul căruia publicasem acolo mai multe texte legate de prima placă).

Și demersurile au început vara trecută, o delegație formată din 4 membri ai Asociației (inclusiv un fost director al liceului, prof. Alexandru Țiplea) am mers în audiență la directorul interimar al CNDV primind asigurări de sprijin pentru proiectul noii plăci, ceea ce a constituit prima „undă verde” pentru demararea procedurilor, apoi proiectul a fost din nou prezentat în septembrie noului (și actualului) director, fiind receptat pozitiv și cu promisiuni de sprijin. Dar momentul decisiv urma să fie votul din Consiliul de Administrație (din care fac parte pe lângă profesori ai liceului și reprezentanți ai altor autorități, cu diverse conexiuni politice). Deși nimeni nu făcea propagandă contra proiectului nostru, nici în liceu nici în oraș, aveam totuși emoții și pentru că nu cunoșteam personal pe toți membrii CA (și știm din experiență că mici răfuieli locale pot oricând apărea pe baza unor orgolii sau interese, fără legătură cu proiectul nostru), dar mai ales fiindcă plana spectrul scandalului de la vechea placă, pericolul (de mulți simțit dar de nimeni exprimat explicit) că cineva va interveni „din afară”, „de sus” și vor exista consecințe asupra liceului și orașului, se vor clătina scaune, vor fi afectate cariere, etc. Puțină lume cunoștea subiectul în mod serios și documentat, dar mulți bănuiau că ar fi probleme cu unele nume de pe listă, din „anumite puncte de vedere”, dovadă scandalul și eșecul de data trecută. În plus exista deja și sinistra și antiromânească lege 217 din 2015, ori eroii ce urmau să fie scriși pe placă erau cam jumătate din ei legionari încadrați și cealaltă jumătate simpatizanți (cu 2-3 excepții). Desigur, placa nu urma să precizeze nicio apartenență, titulatură sau simbolistică politică sau de alta natură, dar oare numele lor nu sunt deja „vinovate”, „ilegale” prin ele însele? (pe placa din 2014 doar numele lui Aurel Vișovan a fost suficient pentru a stârni isteria lui Florian).

Biruința adevărului, biruința unității

Primul vot al Consiliului de Administrație, din data de 10 decembrie 2021 a dat un rezultat derutant, pozitiv… în aparență (nici un vot „contra”), dar negativ ca efect (numărul de voturi „pentru” fiind insuficient), practic CA a respins proiectul. Reprezentanții Asociației „Firul Vieții” care erau de față protestează vehement (absența suspectă de la ședință a unor membri CA și abținerea altora a dat impresia unei „lucrături”), urmați în aceeași zi de un protest scris al AFDP Maramureș (care a înregistrat în timp record peste 3.000 de vizualizări) la care se raliază multe voci din oraș și nu numai, conducerea CNDV fiind îngropată în acuzații, unele greu de dovedit, altele greu de respins... În fața valului de proteste, conducerea liceului promite repetarea votului, dând numeroase asigurări verbale că există totală bună credință și disponibilitate. După ce ne-am fript o dată, ne venea să suflăm și în iaurt… dar faptul că s-a fixat votul pe 22 decembrie, înainte de Crăciun, și nu s-a amânat pe după Anul Nou (ceea ce ne așteptam…), ne-a convins că ceva într-adevăr se mișca. Și nu numai că de data asta votul a fost în unanimitate pozitiv, dar unul din voturi a fost chiar al primarului Vasile Moldovan care a ținut să fie prezent personal în virtutea faptului că Primăria are un vot în CA.

Au trecut sărbătorile, au fost mici peripeții și cu executarea tehnică a plăcii, dar toate s-au împlinit cu bine și s-a ajuns la binecuvântata zi de 21 februarie (aleasă intenționat, fiind ziua de naștere a seniorului nostru domnul Petru Codrea, ultimul deținut politic în viață din Sighet) când harul Domnului, mijlocit de martirii noștri s-a revărsat din belșug peste toți cei care au dus această luptă, peste cei care au sprijinit-o într-un fel sau altul, peste liceu și peste Sighet. O ceremonie sobră, solemnă, o suită de scurte dar emoționante evocări (director, președinte „Firul Vieții”, reprezentantul primarului), dezvelirea festivă și în fine, sfințirea frumoasei plăci prin care eroii sigheteni s-au întors acasă! În mica mea cuvântare, de 1 minut, am spus cu bucurie că **„azi Sighetul se regăsește pe el însuși în ce are mai nobil și mai luminos”**. Felicitări, poze, mici interviuri, mulțumirea se citea pe fețele tuturor, domnul Codrea era asaltat să răspundă la întrebări… *(foto 3)*

La ora la care scriu aceste rânduri, la Sighet e încă pace…, nu doar dinspre Ucraina dar și dinspre București... Nu ne facem iluzia că domnul Florian și echipa dânsului și-ar fi schimbat gândirea și metodele sau că nu ar fi aflat încă… poate au probleme mai mari în altă parte sau poate simt că la Sighet riscă acum o înfrângere și amână atacul pe mai târziu... Nimeni nu ne garantează nimic pe termen lung, suntem realiști, dar trăim cu bucurie acest moment înălțător și mulțumim Domnului pentru tot! Vă așteptăm la Sighet să vedeți placa! Încurajăm toate liceele cu tradiție din țară, care au avut profesori și elevi deținuți politici să ne urmeze exemplul!

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Pomenirea mărturisitorilor din temnița de la Târgu Ocna

Comemorarea anuală închinată lui Valeriu Gafencu și tuturor deținuților politici din temnița Târgu Ocna, a avut loc pe 18 februarie 2022, sub organizarea Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului și a Fundației Profesor George Manu.

Ca în fiecare an, Comemorarea a avut loc la Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena din Târgu Ocna (în vecinătatea Spitalului Penitenciar, locul în care se află gropile comune și Troița foștilor deținuți politici). Începând cu ora 9 s-a săvârșit Sfânta Liturghie care a fost urmată de Parastas.

La comemorarea lui Valeriu Gafencu a participat anul acesta și Pr. Conf. Gheorghe Holbea de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, ca reprezentant oficial al Patriarhiei Române.

Vă invităm să citiți atât cuvântarea Pr. Holbea, cât și a Arhimandritului Hariton Negrea, starețul Mănăstirii Petru Vodă..

Cuvântarea Părintelui Prof. Gheorghe Holbea

(...) În 2017 am făcut împreună cu tinerii un pelerinaj pe la altarele mărturisitorilor, Jilava, Pitești, Aiud, Gherla, Sighet, Cetatea veche a Făgărașului, Râmnicu-Sărat și Poarta Albă unde se află Mânăstirea întemeiată de părintele Iustin.

Astăzi sunt copleșit și înțeleg în același timp ceea ce un sfânt părinte al bisericii spunea, și anume că Evanghelia, faptele Sfânților Apostoli, viețile sfinților sunt aceeași Evanghelie. Pentru că după Pogorârea Duhului Sfânt, Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos scrie Evanghelia în însăși ființa omului. Pentru că dacă vrem să vedem cât de minunat este Dumnezeu, cum spunem noi, în tropare, Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi. Deci noi avem sfinți și motivul pentru care ne-am adunat astăzi nu este de a comemora. Comemorări se fac și cu alte prilejuri și fac și cei care nu cred neapărat în Dumnezeu. Momentul de astăzi care este și sărbătoarea trecerii la Domnul a lui Valeriu Gafencu este și un moment de anamneză duhovnicească, de pomenire în acest loc în care au fost atâția sfinți isihaști.

Ceea ce este minunat, mai ales în acest an dedicat rugăciunii, experineței isihaste, sfinților, Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfântul Grigorie Palama, sau Sfântul Paisie de la Neamț (cel care, prin ucenicii săi, a tradus Filocalia în limba slavonă bisericească, dar prin alți ucenici și în limba română, o parte a Filocaliei), ceea ce este important este faptul că cei care au coborât în acest infern antihristic (Experimentul Pitești care a fost prelungit la Gherla) în care s-a căutat, caricaturizând pe omul nou al Evangheliei, ca omul să fie despuiat de chipul lui Dumnezeu, de această pecete dumnezeiască, minunea pe care Dumnezeu a săvârșit-o, și anume faptul că cei care au coborât în acest iad în care deținuții la un moment dat au fost siluiți să-și batjocorească credința, pe Maica Domnului, în care a fost batjocorită Sfânta Liturghie (și se știu acele liturghii macabre care s-au făcut mai ales la Pitești și la Gherla), toți aceștia care au coborât acolo n-au respectat ceea ce scrie pe frontonul Infernului lui Dante, „Lăsați orice speranță, voi, care intrați aici”, ci ei au coborât în acest infern, așa cum Mântuitorul Iisus Hristos a coborât la iad și acolo a avut loc Învierea Mântuitorului. De aceea Icoana Învierii este pogorârea Mântuitorului Iisus Hristos la iad și în același timp este, cum spune Sfânta Evanghelie, „biruind puterea morții și sfărâmând încuietorile iadului”.

De aceea acest itinerar al lor, această experiență a lor, purtată în lumina Mântuitorului Iisus Hristos s-a numit Jurnalul Fericirii, pentru care părintele Nicolae de la Rohia îi mulțumește lui Dumnezeu pentru acest mare dar al botezului pe care l-a primit la Jilava și în același timp îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că i-a deschis ochii. Și dacă această experiență a lor s-a numit Bucuriile Suferinței, ale părintelui Dimitrie Bejan, dacă această experiență s-a numit Întoarcerea la Hristos a lui Ioan Ianolide, atunci înseamnă că Mântuitorul Iisus Hristos a umplut suferința acestora de prezența lui Dumnezeu. Atunci înseamnă că merită să cobori în iad, fără să rămâi acolo, cum ar spune Sfântul Siluan Athonitul (ține mintea ta în iad, dar nu deznădăjdui, pentru că acolo vei gusta învierea).

Așa cum a gustat-o și Sfântul Închisorilor, cum îi spune părintele Nicolae Steinhardt, Valeriu Gafencu, pe care astăzi îl pomenim și îmi amintesc aici o experiență pe care o relatează și Ioan Ianolide și anume această convertire lăuntrică pe care a trăit-o Valeriu Gafencu în 1943 când a avut revelația pocăinței, el care se considera totuși că este nevinovat, atunci a avut un moment duhovnicesc în care și-a văzut păcatele și sfinții părinți spun că cei care ajung să-și vadă păcatele sunt mai vrednici chiar decât cei care înviază morții. Și a avut acest moment, pe lângă alte și alte momente, în care a văzut lumina dumnezeiască necreată, așa cum a văzut și Sfântul Simeon Noul Teolog și Sfântul Grigorie Palama și Sfântul Serafim de Sarov, și Sfântul Paisie de la Neamț, și Sfântul Paisie Aghioritul și alți sfinți părinți, lumină dumnezeiască necreată pe care a văzut-o și Aspazia Oțel Petrescu, și părintele Sofian Boghiu, și părintele Arsenie Papacioc.

Dragii mei, ceea ce s-a spus este adevărat, acest filon filocalic, acest isihasm care a fost trăit de mărturisitorii din închisorile comuniste ne arată foarte clar că fibra creștină a poporului român a fost pusă la grea încercare și această fibră creștină a odrăslit sfinți, cum este și Valeriu Gafencu, cum este și Ioan Ianolide.

Avem această biserică din catacombe, avem acest isihasm, am avut în închisorile comuniste acea candelă vie a rugăciunii în care ei s-au întâlnit și au predat ștafeta rugăciunii, au avut rugăciunea lui Iisus. Și pentru că am vorbit de Ioan Ianolide care la Gherla a fost zidit de viu, cu ce credeți că s-a salvat? Cu rugăciunea inimii. Avem, așadar, această experiență, înflorirea idealului isihast într-o mișcare duhovnicească precum Rugul Aprins, înflorirea idealului isihast în temnițele comuniste transformate, cum spune părintele Gheorghe Calciu, în chilii în care rugăciunea lui Iisus, rugăciunea minții coborâte în inimă au odrăslit vederea luminii dumnezeiești, așa cum o mărturisesc majoritatea celor care au scris, cum este și Părintele Nicolae de la Rohia (foarte puțini poate ați sesizat momentele în care părintele a văzut lumina dumnezeiască necreată mărturisită în Jurnalul Fericirii).

Iubiții mei, Ioan Ianolide ne spune în Întoarcerea la Hristos: „Vorbim din plinul vieții în Hristos, din adâncul celei mai cumplite prigoniri, din experiența dăruirii până la jertfă. Am cunoscut oameni care au realizat plinul uman, sfințenia, mucenicia – dar printr-o cernere cruntă. Am tăria să mărturisesc că sunt un om fericit, întrucât am văzut un om în care via, gândea, zâmbea, trăia și biruia Hristos, Valeriu Gafencu. Am tăria, pe Hristos, pe Hristos cel viu în Valeriu, pe Hristos cel răstignit în secolul XX, pe acesta îl mărturisim.”

Și aici înțelegem de fapt ce înseamnă să te naști întru credință, cum a fost și Ioan Ianolide care la fel a spus: pornind de la o morală creștină a ajuns la momentul duhovnicesc al pocăinței, pentru că până atunci își punea întrebarea „De ce? Doamne, dar eu ce-am făcut? Dacă Tu exiști, eu de ce să sufăr, de ce să fiu chinuit cumplit de aceste bestii umane?” Și atunci Valeriu Gafencu i l-a împărtășit pe Mântuitorul Iisus Hristos, așa cum mama împărtășește laptele matern și l-a născut pentru Iisus Hristos și din clipa aceea Ioan Ianolide a început să scrie file de pateric, așa cum avem în Întoarcerea la Hristos și în Deținutul profet și în Testamentul unui nebun.

Așadar, iubiții mei, nu suntem idioții Europei și până la urmă Idiotul lui Dostoievski era cel mai înțelept. El a spus celorlalți că frumusețea va salva lumea, dar nu se referea la o frumusețe estetică, ci se referea la cea mai profundă frumusețe care a coborât pe pământ, și anume Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Omul. În Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Omul locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, cum ne spune Sfântul Apostol Pavel. Mai frumos decât chipul pe care Mântuitorul Iisus Hristos l-a pecetluit în ființa fiecărui om, dar mai ales l-a scos la lumină prin acești mărturisitori și trebuie s-o spunem foarte clar tuturor celor care etichetează: Nu-l canonizăm pentru că are nu știu ce etichetă politică. Aici nu este vorba despre nu știu ce etichete politice, aici este vorba despre ce au devenit acești oameni, acești creștini în închisorile comuniste. Ce au devenit acești creștini, prin suferință, în închisorile comuniste? Au devenit sfinți, luminători. Pentru că dacă noi judecăm lumea după etichete, atunci femeia păcătoasă din evanghelia de astăzi (*Luca* 7:36-50) nu ar fi avut nicio șansă.

Ori Mântuitorul Iisus Hristos, în mod poate neașteptat pentru unii, a arătat că aceasta va rămâne ca mărturie a pocăinței în această evanghelie pe care Mântuitorul Iisus Hristos o va scrie până la sfârșitul veacurilor, nu pe hârtie, ci o va scrie în ființa noastră, a tuturor.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să dobândim acest ethos pe care l-au avut sfinții mărturisitori, cei care au transformat iadul în rai de înviere, cei care au ajuns în acest itinerar la Jurnalul Fericirii, la bucuriile suferinței, la Întoarcerea la Hristos. Amin!

Cuvântarea Părintelui Arhimandrit Hariton Negrea

Prea cucernice părinte profesor, prea cuvioşi, prea cinstiţi părinţi şi drept slăvitori creştini,
Sfânta noastră Biserică, întotdeauna în lucrarea liturgică, pune în vedere modele care să aducă o mică orientare în viaţa noastră. Şi pentru că ni s-a spus la predica de mai înainte că minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui, astăzi fiind în biserică, ne amintim de un model al Bisericii, Valeriu Gafencu, căruia sunt convins că mulţi dintre dumneavoastră i-ati citit viaţa şi putem considera că atât şcoala din Bălţi, cât şi Facultatea de Drept şi Filosofie l-a argumentat că era deosebit de inteligent. Că era o persoană care simţea duhul vremii şi din acest motiv a considerat că îşi poate înnobila viaţa intrând în Frăţiile de Cruce, unde a început să-şi dezvolte credinţa şi rugăciunea. În închisoarea de la Aiud (mai bine zis cele două momente antonesciene) a putut să lucreze în rugăciune şi în suferinţă, Dumnezeu a arătat putere în el şi în momentul suferinţei, a arătat faptul că Valeriu Gafencu, prin lucrarea rugăciunii, controlează suferinţa şi mai presus de ea se ridică. Este foarte adevărat că multe din gurile rele îl incriminează că a fost în Mişcarea Legionară. În momentul de faţă dacă vorbeşti despre aşa aceva vine Legea 217 şi te poate condamna. Dar este impropriu ca românii să se dezică de o perioadă istorică, indiferent cum a fost ea. Nu ne putem dezice de o perioadă istorică pentru că ne e frică că ne condamnă de legionarism. Noi privim frumosul, modelul, exemplul care ne poate mângâia viaţa. Aşa a fost viaţa lui Valeriu Gafencu şi pentru aceasta a avut de suferit în închisoare.

Dar vreau să ajung la calitatea lui spirituală. A fost un mare rugător. El a spus în trei cuvinte: nouă, oamenilor, dacă ne dorim acest urcuş duhovnicesc, ne trebuie permanent lucrarea pocăinţei, smerenia şi să-L căutăm pe Dumnezeu. Nu eşti în contact cu Dumnezeu, nu-L cauţi pe Dumnezeu, nu eşti smerit, nu ai pocăinţă, nu ai cum să fii în har. Dacă Valeriu Gafencu a zis că darul de la botez este curăţitor pentru noi, înseamnă că şi darul pe care noi îl ştim, cel de-al doilea botez, cum îl numim noi, Sfânta Spovedanie, este curăţitor pentru noi. Şi atunci noi mergem la duhovnic, mergem în biserică şi aici Biserica, prin Sfintele Taine ne curăţă şi ne arată vădit darurile pe care noi le putem avea când suntem implicaţi în lucrarea aceasta.

Cum zice Părintele Patriarh, „O viaţa de rugăciune". Aşa ni se cere acum: o viaţă de rugăciune. Dacă tot Părintele Patriarh a propus şi Sfântul Sinod a aprobat ca anul acesta să fie An Omagial pentru Rugăciune, înseamnă ca anul acesta trebuie să facem mai multă rugăciune decât în anii trecuţi sau în orice moment din viaţa noastră, pentru că aşa este chemarea Sfântului Sinod. Nu trebuie să fim indiferenţi la o astfel de chemare de la Bunul Dumnezeu. Anul Rugăciunii să fie cu mai multă rugăciune în viaţa noastră. Sfântul Teofan Zăvorâtul zice: mai multă rugăciune sau cantitatea aduce şi calitate.

Privim la Valeriu Gafencu pentru că el a fost într-o mare contemplaţie faţă de Dumnezeu, a cunoscut energiile necreate ale lui Dumnezeu. I-a spus mamei lui: „Sufletul meu este plin de lumină şi de pace". Nu poţi ajunge ajunge aici decât dacă harul curăţitor te-a adus la lumină şi la pace. Părinţii Bisericii, citind scrisorile lui Valeriu Gafencu, citind alte cărţi sau documente vorbind despre Valeriu Gafencu arată câteva trăsături de excepţie, cum a spus şi părintele Protopop, „Păi, aici, la metru pătrat erau isihaştri care erau numai în har".

Aş aminti trei principii care se pot vădi în scrierile lui Valeriu Gafencu şi anume: primul principiu, **Principiul Iubirii** sau participarea noastră la iubirea Lui Dumnezeu. Când participi la iubirea lui Dumnezeu, eşti un om care ierţi uşor, ţii ca un sceptru puterea iertării. Nu putem fi dominaţi de mânie sau de ranchiună sau de ţinerea minte a răului sau de tulburări care să nu-ţi permită să ierţi. Stăteam de vorbă cu un părinte spiritual şi mi-a spus „Părinte, dacă m-aş întâlni cu Dumnezeu, primul lucru care L-aş ruga este să mă ierte de păcatele mele". Şi dacă el, ca Dumnezeu, a zis că trebuie să iertăm de şaptezeci de ori câte şapte, dar El, ca Dumnezeu, oare nu va putea şi mai mult de atât? Dar noi trebuie să participăm la această iubire. Iubirea lui Dumnezeu coboară harul în oameni şi oamenii devin pentru noi învăţători buni. Priviţi toată Scriptura: câte minuni a făcut Dumnezeu şi nimeni nu i-a spus Făcătorule de minuni, i-a spus Învăţătorule pentru că oamenii au fost mişcaţi de minunile lui Iisus Hristos, dar şi mai mişcaţi au fost de învăţătura Lui pentru că mergea la suflete.

Mulţumim părintelui Gheorghe pentru şi-a rupt din programul personal şi a făcut şi câteva conferinţe aici în protopopiat şi aici în biserică şi-I mulţumim mai ales Lui Dumnezeu şi Dumnezeu să-i mulţumească în cer părintelui Gheorghe. Dar mulţumim lui Dumnezeu pentru că coboară harul Lui asupra profesorilor de la seminar şi de la facultăţi, în aşa fel, încât să-L putem înţelege pe Dumnezeu. Cum zice Sfântul Siluan Athonitul. „Dumnezeu ne oferă harul Lui curgător şi îl înţelegem dacă există pe pământ oameni care îşi doresc să primească acest har al dăscăliei". Deci ăsta este principiul iubirii, principiu la care noi trebuie să participăm permanent, iar Valeriu Gafencu ne-a arătat tocmai acest lucru, că a iertat totul. Cum zicea şi părintele Iustin: „Am iertat cu vârf şi îndesat. Nu-mi pare rău c-am fost în închisoare".

Un alt principiu care îl argumentează părinţii bisericeşti la Valeriu Gafencu este **Principiul Unităţii**, un principiu care suferă la noi şi pe care nu ştim să-l metabolizăm, pentru că suntem foarte dezbinaţi. Mulţumesc acum părintelui protopop pentru că a putut să facă un efort prin mişcarea protopopiatului să ne aducă într-o unitate de rugăciune, noi între noi, credincioşii, dar şi avându-l pe Valeriu Gafencu ca model. Deci mulţumim pentru că de la unitatea aceasta de rugăciune ne duce şi la unitatea de gândire şi de simţire. Dacă noi în biserică nu avem aceeaşi unitate de gândire şi de simţire, suntem dezbinaţi şi niciodată n-o să avem Sfânţii Închisorilor canonizaţi. Pentru că Dumnezeu nu vrea să ofere unor ucenici dezbinaţi această mare ofrandă. Noi trebuie să fim uniţi, aşa cum ne învaţă şi Părintele Patriarh Daniel în cuvântul lui: „Rugăciunea ne ţine într-o legătură şi cu biserica din trecut, şi cu biserica din prezent, dar şi cu cea din viitor. Dacă noi avem aceeaşi unitate de simţire, noi ne simţim la rugăciune."

Câţi nu am auzit de credincioşi spunând: eu simt cum părintele meu duhovnic se roagă pentru mine. Cum de simte aşa ceva? Pentru că şi el se roagă. Şi când ucenicul se roagă, credinciosul se roagă, preotul se roagă, biserica întâlneşte o unitate formidabilă în faţa lui Dumnezeu. Această unitate ne-au arătat-o şi cei din închisori. S-au lăast pe ei, nu şi-au mai luat ei medicamentele pe care puteau să le folosească pentru că le aparţineau, le-au oferit celorlaţi, nu s-au uitat că este de o altă nuanţă religioasă. Păi, dacă participi la iubirea lui Dumnezeu, te mai gândeşti ce religie este, te gândeşti că este omul, este cosmosul ăsta formidabil pe care ni l-a dat Dumnezeu, iar Valeriu Gafencu a demonstrat acest lucru. A privit omul şi creaţia lui Dumnezeu.

Există şi un alt principiu pe care-l vedem la Valeriu Gafencu, **Principiul Libertăţii**, care este în momentul de faţă mistificat, dar îl are ca model pe Iisus Hristos. Deci Iisus Hristos când era în Capernaum, fiind înconjurat de un auditoriu mare, au venit şi i-au spus: vezi că mama ta şi fraţii tăi te caută. Şi Iisus Hristos ce-a zis? Mama mea şi fratele meu şi sora mea sunt toţi cei care fac voia lui Dumnezeu. Noi nu ne dăm seama câtă libertate ne oferă Dumnezeu în acest cuvânt. De aceea şi Sfântul Grigore Palama şi Sfântul Maxim Mărturisitorul zic că dacă noi ne-am curăţi sufletele de patimi şi de gânduri rele şi am intra în lucrarea rugăciunii, am fi dumnezei după har. Deci până la ce chemare ne primeşte Bunul Dumnezeu. De aceea, această notă de libertate am văzut-o şi la Valeriu Gafencu, când a spus: „Doamne, să robeşti sufletul meu cu harul Tău".

Deci noi dacă vom căuta această libertate şi lucrarea rugăciunii, vom ajunge să avem parte de sfinţii lui Dumnezeu şi de Valeriu Gafencu în Împărăţia Cerească. Amin!

Amintiri despre Aurel Vişovan (II)

Anul acesta, 2022, se împlinesc două decenii de la trecerea în veşnicie a tatălui meu, Aurel Vişovan (1926-2002). Pe lângă biografia sa obiectivă apărută în mai multe rânduri în paginile revistei noastre, există şi imaginea mea subiectivă, aşa cum l-am perceput eu, cu ochi de copil, şi cum am înţeles treptat dimensiunile luptei şi jertfei sale. Această reflectare duioasă a personalităţii sale am cuprins-o în prima mea lucrare, „Mărturii ale rezistenţei anticomuniste din Maramureş" (2008) şi o oferim, cu unele completări, cititorilor noştri de azi.(**M. V.**)

Într-o companie „ilustră"

Toţi copiii din şcolile comuniste erau informaţi încă de o vârstă fragedă despre „trecutul de luptă revoluţionară" al partidului comunist şi în special al tovarăşului Nicolae Ceauşescu, liderul din acea vreme. Ni se spunea despre comunişti că erau buni şi curajoşi dar erau arestaţi pe nedrept şi băgaţi în închisorile burgheze dintre care cea mai celebră era Doftana, despre care am învăţat şi un cântec. Despre suferinţa din închisorile comuniste, incomparabil mai mare şi mai recentă nu se spunea, evident, nimic.

Într-o vară, discutând cu un băiat din vecini despre familia mea, m-am scăpat şi i-am spus că tata a fost la închisoare. Fără să-mi dau seama, ştirea a făcut înconjurul cartierului. După câteva luni, îi aud pe câţiva copii discutând: „Măi, voi ştiţi că tatăl lui Marius a fost la închisoare împreună cu Ceauşescu?"

O noţiune nouă

Îl auzeam pe tata câteodată rostind cuvântul „legionar" când evoca cu admiraţie persoane cunoscute în închisoare, dar nu ştiam ce înseamnă. Deduceam însă că era o categorie specială de deţinuţi care aveau o soartă mai grea decât ceilalţi. În alte ocazii vorbea de ţărănişti, liberali, cuzişti…. şi alţi termeni despre care nu ştiam nimic la ora aceea, decât că erau oameni băgaţi la închisoare de comunişti. După o vreme a început să mi se pară suspect că tata folosea asemenea cuvinte referitor la alţii, dar nu la el însuşi şi într-o zi l-am întrebat direct: *„Dar tu…, tu ce ai fost?"* Tata a zâmbit, ca semn că aştepta (şi pregătise) ziua marii întrebări, s-a uitat la mine şi a răspuns hotărât: *„Legionar!"* Aveam probabil 10 ani…

Din acel moment, cuvântul „legionar" va ocupa un loc tainic, plin de fascinaţie, în sufletul meu şi nu va fi afectat cu nimic de minciunile şi aberaţiile pe care le voi auzi la şcoală sau le voi vedea la televiziunea comunistă. Treptat, acel spaţiu sufletesc va fi umplut cu unele nume, rostite cu mare respect - Corneliu Zelea Codreanu, Moţa şi Marin, Horia Sima… dar şi eroul nostru maramureşean Lică Popşa, de care tata era legat printr-o strânsă prietenie şi a cărui memorie era păstrată cu veneraţie în familia noastră.

Sfinții închisorilor: o evocare

- În memoria mutării la ceruri: 70 de ani, Valeriu Gafencu şi 25 de ani, Virgil Maxim -

BOGDAN MUNTEANU

Închisorile comuniste, ca locuri de suferință şi de prigoană anticreştină, au constituit un cadru specific în ceea ce priveşte raportarea omului la Dumnezeu. Pentru acei întemnițați care s-au distins prin comportamentul şi trăirea lor exemplară s-a încetățenit denumirea de „mărturisitori", adică „martiri", asemenea cu creştinii Bisericii prigonite din primele secole. Împrejurările în care i-a adus destinul au făcut ca modul în care aceşti oameni au căutat să se apropie de Dumnezeu să fie unul de o autenticitate aparte, într-o sinteză sui generis a marilor etape ale Bisericii creştine. Pentru a o explica, e nevoie de un scurt ocol introductiv.

Astfel, după perioada de început, a mărturisirii ardente, în răspărul păgânismului oficial al Imperiului Roman, odată cu încreştinarea (cel puțin exterioară) a acestuia, calea cea mai importantă către Dumnezeu devenise cea a monahismului. Iar ca o culme a acesteia a apărut isihasmul filocalic. Aceasta deoarece condițiile din lume, cu numeroasele griji care duc la risipirea lăuntrică, au reprezentat dintotdeauna o piedică pe calea desăvârşirii creştine.

Iată de ce mistica de acest gen, practicată după o tradiție milenară în mănăstiri sau în solitudine, având drept reper primordial tradiția din Sf. Munte Athos, e una reticentă la creştinismul cu caracter social, al faptelor de caritate. Această tensiune dintre implicarea în lume în numele principiilor creştine şi parcursul lăuntric către Dumnezeu prin sfințirea sufletului, care e considerat drept adevărata cale, e pusă în evidență şi de monahul athonit Teoclit Dionisiatul în cartea sa „Dialoguri la Athos – între cer şi pământ". Între viața activă şi cea contemplativă, accentul e pus în mod hotărât pe aceasta din urmă, ca reprezentând chintesența vieții creştine, în vreme ce faptele exterioare joacă un rol secundar, ocazional. Teoclit exagerează chiar, probabil în mod voit, spunând printr-unul din personajele fictive ale dialogurilor sale că exemplele izolate de filantropie la marii părinți nu ar exprima spiritul monahal şi nu pot constitui un model. Faptele sociale ar fi făcute în primul rând în scopul propriei noastre mântuiri şi nu atât pentru îngrijirea nevoilor aproapelui. Acest „egocentrism" nu ar reprezenta decât întruchiparea poruncii de a te mântui (mai întâi) pe tine însuți şi nu să-l mântuieşti pe aproapele tău. Dacă te ocupi de alții, te risipeşti şi nu mai ai timp pentru tine. Desigur, monahul nu subestimează iubirea activă a aproapelui, dar consideră că desăvârşirea poate veni numai pe calea iubirii lăuntrice. Însă numai cine se curățeşte de patimi mai întâi pe sine, poate deveni mai apoi predicator, filantrop sau îndrumător pentru alții.

Această reducere a creştinismului la expresia sa filocalică poate părea o viziune îngustă, inaccesibilă majorității credincioşilor, mai ales dacă ținem cont de toate dimensiunile care au existat în cadrul tradiției şi istoriei Bisericii. Cum spuneam mai devreme, acest punct de vedere pare o exagerare voită, tocmai cu scopul de a-i pune în evidență marginalizarea în care se găsea în epoca redactării sale (anii 50 ai secolului trecut), când Biserica risca să se reducă la o instituție cu o activitate exclusiv socială, fără profunzime mistică. Adică avem aici un răspuns la o exagerare de sens contrar, căci o inversare a priorităților în Biserică ar risca să ducă în cele din urmă la secularism.

Desigur, personajul dialogurilor lui Teoclit care e adeptul acestei orientări e conştient că tradiția Bisericii include şi alte dimensiuni, care însă nu ar mai fi realizabile în condițiile risipirii din lumea de azi. Într-adevăr, marii sfinți din trecut, ca Sf. Ap. Pavel sau Sf. Vasile cel Mare erau mistici, răpiți de Dumnezeu, dar se ocupau totodată şi de probleme lumeşti.

„Dar poate îmi veți spune: întemeietorul misticii creştine n-a fost oare apostolul Pavel ca unul care era unit efectiv cu Hristos? Cum apostolul neamurilor, cu multiplele lui griji apostolice, care se aprindea pentru scandalurile recent apărute ale creştinilor, care se simțea neputincios pentru slăbiciunile lui şi avea grija atâtor Biserici, a putut totuşi să trăiască şi mistic? Vă voi răspunde: nu numai marele Pavel, dar şi ucenicul rezemat de pieptul Domnului, Ioan, a fost un mistic. Dar ei erau puternici şi aveau harul deplin, în virtutea vredniciei lor apostolice. Şi Sfântul Vasile cel Mare a fost un mistic, însă era o personalitate puternică, curățit de patimi, răpit de Dumnezeu şi purtător de Duh, putând să intre în contact cu lumea, dar lumea să nu-l atingă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru dumnezeiescul Hrisostom, pentru Grigorie Teologul, pentru Grigorie, luminătorul nyssenilor, şi pentru ceilalți Părinți care au trăit mistic în cadrele sociale ale misiunii lor. Dar creştinii cei mulți şi anonimi, plinătatea Bisericii, iar nu dascălii şi harismaticii rânduiți spre zidirea ei, pot oare aprinde în inima lor foc pentru Hristos şi să păzească flacăra iubirii lor de furtunile societății şi de înghețurile grijilor zilnice lipsite de substanță? (...) Deci dacă monahul din mănăstire, care trăieşte într-un loc pustiu, a cărui viață este orânduită anume spre o viață sfântă, nu e în stare, din cauza împrăştierilor inevitabile, să urce treptele sfinte ale unirii mistice cu Dumnezeu, cum va putea să se ridice atunci la o astfel de trăire mistică a sufletului creştinul care trăieşte în lume, care se învârte chiar în mijlocul zgomotelor ei, mai ales în epoca unei viteze amețitoare?"(Teoclit Dionisiatul - „Dialoguri la Athos – între cer şi pământ")

Preocupările pământeşti sunt prin urmare mai degrabă o piedică în calea catre Dumnezeu. Ele generează acea împrăştiere, „grija de multe" la care se referă Sf. Efrem Sirul. Dar „sfinții închisorilor", numiți aşa de tradiția românească (deocamdată una neoficială, manifestată mai cu seamă la nivelul unei evlavii populare) nu au trăit propriuzis într-o astfel de lume. Încât în cazul lor poate fi vorba de o singularizare care reuşeşte să sintetizeze toate fațetele tradiției creştine: atât cea martirică / mărturisitoare, cât şi cea a misticii isihaste. Ei s-au aflat într-o stare excepțională, de luptă duhovnicească necontenită în fața unei amenințări a duhului satanic, cum a fost la acea vreme în închisorile comuniste. O suferință exterioară permanentă care absoarbe întreaga ființă, o chestiune de viață şi de moarte, atât fizică dar mai ales sufletească. Ei erau izolați de lumea de afară şi de grijile ei adesea mărunte. Dar recluziunea lor a generat o altă stare existențială, în care pe plan exterior omul nu mai este liber şi e nevoit astfel să-şi găsească libertatea interioară, dacă nu vrea să moară sufleteşte, riscul morții fizice fiind oricum prezent în permanență.

În aceste condiții, gesturile filantropice au cu totul alte semnificații decât cele făcute în condiții normale, mai degrabă cu scopul propriei mântuiri. Ele devin acum *jertfă*. Cuvintele evanghelice ale Mântuitorului îşi recapătă în contextul temnițelor semnificația lor autentică: a-ți da haina ta unui înfrigurat, bucata ta de pâine unui flămând, cu prețul lipsirii tale de aceste bunuri elementare. Sau a dărui medicamentul tău unui muribund pentru a-i salva viața, cu prețul vieții tale. Aşadar nu filantropie sau dăruire din prisosul personal, ci jertfă în cel mai autentic înțeles al cuvântului. Iar de astfel de gesturi e plin acel „Pateric" al închisorilor comuniste, în special dacă ne referim la cele petrecute în sanatoriul penitenciar de la Târgu Ocna, unde figurile luminoase de sfinți ale martirilor Valeriu Gafencu sau Gherasim Iscu au rămas în memoria supraviețuitorilor şi în conştiința Bisericii noastre.

Dar, tot la Târgu Ocna, în acele condiții vitrege, s-a înfiripat şi o atmosferă de trăire mistică de factură filocalică, completând astfel creştinismul faptei jertfelnice cu cel al rugăciunii isihaste, după cum mărturiseşte Ioan Ianolide, prietenul şi cel mai fidel tălmăcitor al lui Valeriu Gafencu.

„Fiindcă în camera 4 din Târgu Ocna mistica nu numai că era reabilitată ca noțiune şi ca realitate practică, ci era şi vie, densă, intensă s-o prinzi cu mâna. De fapt, nici nu era nevoie să o prinzi cu mâna, căci acolo Dumnezeu era prezent şi te cucerea imediat, pătrunzând în sufletul şi ființa ta ca o mireasmă binefăcătoare. Nu negăm nici o clipă Tainele săvârşite pe Sfintele Altare, doar mărturisim că harul este intens manifestat şi prin sfinții Săi." (Ioan Ianolide – „Întoarcerea la Hristos")

Dar nu numai atât. Ceea ce putem numi „duhul sfinților închisorilor" reuşeşte să sintetizeze toate dimensiunile tradiției creştine. Fără a-i considera la acelaşi nivel cu marii sfinți ai perioadei apostolice sau cu marii profeți, ei ne arată că duhul acelora poate totuşi găsi forme de manifestare şi în zilele noastre, atunci când condițiile o permit, sau mai degrabă *o impun*. Harul lui Dumnezeu se poate manifesta sub diferite forme, cadrul filocalic fiind doar una din ele, după cum remarcă şi Ioan Ianolide, care se pronunță în acelaşi timp şi pentru virtuțile apostolice sau profetice. Pe care dealtfel nici Teoclit Dionisiatul nu le-a ignorat, însă el nu vedea

continuare în pag. 13

Victor Puiu Gârcineanu

Intelectual cu valențe mistice, veritabil precursor al generației „sfinților închisorilor" din deceniile următoare, viața în ceruri a lui Victor Gârcineanu a început în data de 22 septembrie 1939 prin jertfa sa pentru Hristos, Neam și Legiune din lagărul de la Vaslui, alături de alte zeci de camarazi, victime ale furiei oarbe a unui regim tiranic, care a secerat sute de vieți ale elitei tineretului legionar. N.R.

Un răgaz mai înalt va îngădui odată așezarea într-o lumină cuprinzătoare a unuia dintre cei mai adânci deschizători de drumuri pe care i-a cunoscut Mișcarea Legionară. Astăzi publicațiile de dinaintea ultimei prigoane stau răvășite de confiscări și, în lipsa lor, vom încerca să evocăm, mai mult decât să definim, personalitatea lui Victor Gârcineanu, unul din sufletele de elită, în care trăirea spiritualității creștine a culminat în realizări sublime pe plan omenesc și sufletesc.

Latura creștină a Mișcării Legionare a avut în Gârcineanu un interpret de pătrunzătoare viziune. Ca om a fost unul din puținii aleși să se încumete pe urcușul greu care îl înalță pe muritor de la condiția de pământean la cea de sfânt. Ne dăm bine seama de greutatea cuvântului. Victor Gârcineanu a adâncit, actualizând în ființa lui umană, procesul mistic de desăvârșire, în stare să ridice pe om mai aproape de divinitate. O lumină interioară i-a revoltat sensul Dumnezeirii și el mereu a tins spre ea.

Sub două aspecte, de cugetător și interpret al spiritualității legionare, și de mistic ostenitor să urce treptele creștine ale desăvârșirii interioare, ni se prezintă trăsăturile esențiale ale personalității lui Victor Gârcineanu, și ele îl așează între figurile cele mai sublime ale martirologiului legionar.

Puiu Gârcineanu a pășit în publicitatea românească într-un fel din care nu s-ar fi putut bănui evoluția lui ulterioară. Un roman publicat în fragedă tinerețe, „La hanul lui Tărîță", a pus în evidență un mare talent literar. Începutul acesta a rămas fără urmare. Curând, Puiu Gârcineanu apuca o cale mai gravă. Structura lui sufletească și un îndemn din adânc îl făcea să considere literatura drept un joc frivol, în timp ce neamul românesc se afla în plină dramă. Romancierul de o clipă se detașă simplu de orice năzuință personală după un nume în literatura românească. Era un sacrificiu pe care nu avea să-l regrete niciodată.

Cinci ani mai târziu mărturisea prietenilor la ce distanță sufletească se găsește de începutul său literar. Se simțea la un veac de suflet departe de întâia lui creație artistică.

Pentru un cititor atent însă, anumite însușiri sufletești se vădesc și în acel roman părăsit. Un mare dor de intuiție unit cu o pătrunzătoare inteligență analitică. Spiritul ales al lui Puiu Gârcineanu arăta de la început îmbinarea armonică a acestor două însușiri, rareori întrunite la un om, și rareori cu atâta perfecție.

Drama românească avea să-l aducă pe tânărul romancier în făgașul ei, iar el avea să-i aducă în dar marea sa putere de simțire și judecată. Părea un copil firav, cu o frunte larg boltită deasupra unor ochi arzători și a unui oval delicat, dezmințit de o bărbie energică. Lucid, arzător, impetuos în convingere și reținut în expresie, minte ordonată

și clar văzătoare, pe lângă o simțire mereu în elan, Puiu Gârcineanu avea marele dar al simplității. Era deschis, natural, fraged sufletește, având în deplinătate puterea de a se bucura fără răgaz și de a suferi fără zgomot.

Toată această zestre morală, intelectuală și sufletească, Puiu Gârcineanu o dăruia Legiunii cu neprecupețire. Intrat pe linia ei de luptă și trăire, el nu-și mai aparținea. El n-a mai avut nevoie de un efort de identificare sau adaptare, de vreme ce chiar aportul însușirilor lui însemna o îmbogățire spirituală a Legiunii.

De la început, Puiu Gârcineanu a văzut în Legiune mai puțin mișcarea politică și mai ales realitatea spirituală. Pe aceasta avea s-o adâncească prin propria lui tărie, pe linia înaltă consfințită apoi prin jertfa lui Moța,

În broșura sa *„Din lumea legionară"*, Gârcineanu afirmă categoric: „Mișcarea Legionară nu este o

continuare în pag. 14

SFINȚII ÎNCHISORILOR: O EVOCARE ÎN MEMORIA MUTĂRII LA CERURI: 70 DE ANI VALERIU GAFENCU ȘI 25 DE ANI VIRGIL MAXIM

în zilele noastre cum și unde ar putea apărea ceva similar, într-o lume mai degrabă indiferentă, decât explicit ostilă față de Dumnezeu.

Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide și toți ceilalți au trăit însă într-o asemenea din urmă lume, sau lume din urmă, dacă privim din perspectivă apocaliptică. Încât, fără a o elimina, ci dimpotrivă, așezând-o la temelia trăirii și concepției lor, ei completează dimensiunea filocalică cu celelalte dimensiuni sub care s-a manifestat în trecut tradiția creștină: cea a făpturii active și cea profetică.

*

Situată pe un loc de înaltă trărire mistică și de martiraj, mica biserică din cimitirul penitenciarului Târgu Ocna adună în fiecare an, de aniversarea nașterii la ceruri a lui Valeriu Gafencu, în interiorul și în jurul ei, sute de români veniți pentru a se închina cu evlavie în memoria tuturor acestor mărturisitori ai temnițelor comuniste. De la an la an sunt parcă tot mai mulți, iar credința în autenticitatea gestului lor de cinstire e tot mai apăsată.

Dacă mulți dintre acești mărturisitori nu ar fi fost legionari, cu siguranță că până azi am fi avut deja o serie de canonizări din rândurile lor. Așa însă, Biserica oficială încă manifestă la nivel înalt o prudență circumspectă, sau gireaază doar acele evocări care încearcă să sugereze că oamenii de genul lui Valeriu Gafencu (pe care nu-i putem numi nici „candidați la sfințenie", căci sfânt ori ești, ori nu , nici „candidați la canonizare" căci deocamdată în comisiile sinodale nu se discută concret asemenea dosare de canonizare, poate mai degrabă „candidați virtuali la canonizare", datorită cinstirii lor la nivelul credincioșilor și a clerului de rang inferior, dar cu binecuvântarea ierarhului locului) s-ar fi desprins de trecutul lor „legionar", declarând că nu mai fac politică și că se dedică exclusiv desăvârșirii creștine. Lucru în sine adevărat, dintr-o anumită perspectivă. Numai că o asemenea abordare nu îi poate face să-și schimbe optica pe adversarii neîmpăcați ai unei asemenea posibile canonizări, despre care știm cu toții foarte bine cine sunt, încât nu mai trebuie numiți aici.

Afirmația de mai sus se cade însă nuanțată. Legionarismul nu a fost o orientare exclusiv politică și nicidecum o ideologie orizontală, ci mai ales o stare de spirit catalizată în jurul fondatorului mișcării, care a inclus și o dimensiune morală, eroică și chiar mistică. E drept, într-un anumit context istoric, produs în special de violențele autorităților, s-a practicat de către unii și violența de răspuns ca metodă de luptă politică. Această atitudine, care ține de eroismul jertfelnic și nu de sfințenie, s-a prelungit până în deceniile următoare sub forma rezistenței armate anticomuniste. Dar tot în cadrul legionarismului s-a format în paralel și un alt curent, pe linia interbelică a unui Victor Gârcineanu sau a „Însemnărilor de la Jilava" ale lui Corneliu Codreanu, care promovau o atitudine pur creștină, nonviolentă. Această direcție a fost urmată și de grupul „misticilor" de la Aiud, închiși de regimul Antonescu după 1941, din care făceau parte printre alții Traian Trifan, Pr. Arsenie Papacioc, Valeriu Gafencu, Ioan Ianolide sau Virgil Maxim. Ei s-au delimitat într-adevăr de metodele violente ale luptei politice, poate și pentru că erau conștienți că vremurile de atunci și cele care vor urma impuneau o altă abordare, în care lupta principală avea să fie mai degrabă una în duh decât pe plan material. Iar reperul cel mai sigur ar fi aici calea evanghelică, pe care dacă o urmezi, nu te poți rătăci niciodată.

Din acest grup, practic singurul reprezentant de seamă care a apucat în primii ani de libertate după 1990 să-și aștearnă pe hârtie concepția pe larg, așa cum a dorit, fără nicio constrângere, a fost Virgil Maxim. Cartea sa „Imn pentru crucea purtată" redă traseul duhovnicesc al legionarilor și fraților de cruce din „lavra Aiudului", care au devenit mai apoi luminători spirituali ai camarazilor de detenție din închisorile comuniste prin care au trecut. Mărturisirea lui Virgil Maxim e una explicit legionară, dar sublimată în întregime la o atitudine spiritualizată, care nu se abate cu nicio iotă de la principiile Bisericii.

S-ar putea obiecta că l-am ignorat pe părintele Arsenie Papacioc, care după prima eliberare s-a dedicat exclusiv vieții monahale, direcție pe care a păstrat-o și după 1990. Numai că tot el spunea despre Virgil Maxim: *„Maxim intuia perfect starea de lucru. De fapt, mulți o intuiau, dar el o și prezenta cu toate virgulele, cu tot înțelesul ei. Despre el a spus cineva de mare competență că e singurul care ar putea fi patriarhul țării. Eu, care l-am cunoscut de tânăr, am încuviin□at" [Mărturie dată de părintele Arsenie, monahului Moise în ianuarie 2005]. (din „Valeriu Gafencu – Sfântul Închisorilor")*

Iată de ce, fie că după eliberare s-au manifestat explicit ca legionari, fie că nu, acești „mistici" din grupul de la Aiud, din care au făcut parte și Valeriu Gafencu și Ioan Ianolide, s-au exprimat în permanență în același duh, pe aceeași lungime de undă. Biografiile lor, traseul lor spre desăvârșirea creștină și concepția lor despre lume și viață reprezintă un întreg unitar, cu diferențe specifice care țin de personalitatea fiecăruia în parte. Însă între ei nu există disensiuni.

Încât, cu timpul și după voia lui Dumnezeu, la momentul potrivit se vor lămuri toate necunoscutele și se vor risipi toate îndoielile în privința lor.

BOGDAN MUNTEANU

VICTOR PUIU GÂRCINEANU

mişcare politică, ci o revoluţie spirituală: o mişcare care a transformat viaţa românească nu în manifestările ei, ci în viaţa ei". Şi în alt pasaj lămureşte amplificând: „Mişcarea Legionară este înainte de toate o revoluţie spirituală, una din acele prefaceri lăuntrice şi totale ale sufletului omenesc care nu se întâlnesc în istorie decât la răscrucile vremii, la deschiderile de epocă".

Pentru neamul românesc nu există spiritualitate în afară de credinţa creştină. Mişcarea legionară, este mişcare spirituală numai întrucât reînvie în trăire credinţa străbună. Pătruns de acest adevăr, Puiu Gârcineanu îl afirmă şi îl lămureşte celor mulţi, cu puterea lui obişnuită de a da enunţărilor un caracter axiomatic, şi constată că „legionarismul este în primul rând credinţă în Dumnezeu".

Dar Mişcarea Legionară, ca fenomen religios, putea fi răstălmăcită. Au existat şi există multe mişcări sociale cu caracter mistic. Minţile mărginite şi sufletele sterpe erau obişnuite să facă din misticism un cap de acuzare. Condamnau şi atitudinea religioasă în sine, dar mai spuneau că este imitaţie. Gârcineanu le-a răspuns, şi constatând fenomenul mistic în mişcările sociale, explică ceea ce deosebeşte Mişcarea Legionară de ele şi o aşează pe alt plan.

„Ori de câte ori sentimentele care conduc o colectivitate iau o intensitate mare în întinderea lor, ele tind să cugete o notă religioasă. Dar aceasta este numai o formă şi nu fondul religios al mişcării, fiindcă acest misticism, această quasi religiozitate se rezolvă de cele mai multe ori în obiective omeneşti, nu transcendente. Religiozitatea adevărată există numai acolo unde există un obiect al ei transcendent, unde există la capătul ei Dumnezeu".

Pe când unele mişcări naţionale luptă pentru un stat mai puternic, pentru o viaţă mai bună, Legiunea, trecând mai departe, năzuieşte să înalţe colectivitatea spre trăirea acelui adevăr spiritual pe care îl exprimă lapidar cuvintele Căpitanului: „Ţinta neamurilor nu este viaţa, ci *învierea*". Învierea înseamnă adoptarea căilor binelui statornicite de Iisus, prin care se ajunge la mântuire, pentru om ca şi pentru neamuri.

Legiunea nu exprima, prin exponenţii ei, *idei directoare* sau *principii*, ci *trăiri*, realităţi sufleteşti. Fără trufie, dar cu legitimă recunoaştere a semnificaţiei înalte ce o avea mişcarea, Puiu Gârcineanu spunea: „Prin legionarism neamul românesc a realizat acest fenomen unic în istoria modernă a Europei: o mişcare politică structurată religios. Singura mişcare politică, care îşi are temeliile în teologia creştină. Aici stă unicitatea inegalabilă a Mişcării Legionare".

Prin aceeaşi prismă, Gârcineanu stabileşte ceea ce este esenţial în structura morală a Căpitanului, ca şef spiritual al Mişcării Legionare: „Personalitatea acestui om este reprezentativ românească prin aceea că e singurul om politic care crede în Dumnezeu. Nu numai că *el* crede, dar crede că *politica e supusă şi ea lui Dumnezeu*. Prin aceasta e pe linia românească a lui Ştefan cel Mare".

Victor Gârcineanu nu s-a oprit la considerarea Mişcării Legionare numai în ce priveşte aportul ei pe planul istoric românesc. Viziunea lui este mult mai largă. Stabilind ceea ce deosebeşte legionarismul de alte mişcări cu caracter mistic, ele arată totodată ceea ce în legionarism e nou şi mai bun în raport cu ele. Vorbind despre identitatea structurală dintre fascism, hitlerism şi comunism, el constată: „toate trei sunt mişcări mistice cu obiective omeneşti. Abia legionarismul se înalţă până la Dumnezeu".

Pornind de la această constatare a superiorităţii spirituale a legionarismului, Victor Gârcineanu vedea deschizându-se larg orizontul misiunii sfinte a Legiunii nu numai pe plan naţional, ci pe plan universal. Gârcineanu avea convingerea nezdruncinată că Legiunea, după ce va fi transfigurat neamul românesc, este chemată, împreună cu acesta, să readucă lumii şi neamurilor cuvântul lui Dumnezeu.

„Legionarismul este în primul rând *credinţă în Dumnezeu*, în sensul cel mai pur, în sensul tradiţiei noastre creştine".

„Ei bine, faptul acesta e hotărâtor pentru poziţia românească în perspectivele istoriei care se deschid. Pentru că pe acest drum, al căutării colective a lui Dumnezeu, vor trebui să vie după noi toate neamurile. Aici se zvârcolesc toate neamurile să ajungă, dar nu pot încă să ajungă. Spuneam altădată că lumea se întoarce, fără voia ei aparentă, împinsă de năzuinţe organice, din nou spre Dumnezeu. Spuneam că acesta e un mare proces sufletesc al cărui mers e fatal în istorie. Ei bine, pe drumul acesta al reîntoarcerii oamenilor către Dumnezeu, neamurile ne vor găsi pe noi ca învăţători".

Ne amintim emoţia ce am încercat-o, ca în faţa unei revelaţii, la citirea articolului lui Puiu Gârcineanu despre prezenţa lui Iisus în neamul românesc, publicat într-un număr de Paşti al revistei „Vestitorii". Străbătea din el convingător sentimentul începuturilor de ev, când Gârcineanu mărturisea cu accente de inspirat, că trăirea creştină în Legiune *pune temeliile unei noi civilizaţii în omenire, pentru o mie de ani de acum înainte*. Mărturia lui Gârcineanu ne ajută să ne apropiem cu înţelegerea de cele cuprinse în Testamentul lui Moţa.

Gârcineanu a depăşit prin trăirea sa creştină nivelul comunităţii. Nu a fost adică un om al turmei credincioase, sau numai un interpret al adevărului tuturor, ci un realizator, un mergător înainte şi pilduitor al înălţării omului spre divin.

Aici trebuie să părăsim documentarea spre a lăsa cuvânt amintirii.

În preajma jertfei eroice şi sfinte a lui Moţa şi Marin, în care toţi am văzut dovada supremă a dragostei pentru Iisus, trăirea creştină în Legiune înflorise în multe conştiinţe. Se risipiseră nedumeririle, calea era netezită. Cine avea destule puteri sufleteşti, putea încerca s-o urmeze. Cuvântul „sfinţenie" îşi împrospătase înţelesul şi se apropiase de priceperea unora dintre legionari. Sfinţii au fost la început oameni ca şi noi. Prin harul ceresc şi prin puterea lor spirituală au trecut apoi dincolo de omenesc. În câteva suflete de elită a mijit într-o zi chemarea de sus, pe care au primit-o cu umilinţă şi simplitate, în mare tăcere.

Pe Victor Gârcineanu l-am cunoscut în lagărul de la Ciuc. Am vorbit cu el despre cele expuse de Alexis Carrel în „L'homme, cet inconnu". Carrel arăta că întâlnise, retraşi din lume, oameni care practicând treptele misticii încercau să se apropie, însufleţiţi de o mare putere de credinţă, de pragul cuvioşiei. Treptele de trecut pentru ca omul să-şi depăşească fiinţa pământească fuseseră de mult arătate de Cuviosul Ioan Scărarul. Sfânt devenea un om care fusese în stare să le urce. Bunătatea şi lepădarea de sine erau dintre primele „scări".

Aceste lucruri le convorbeam, iar timiditatea mea de laic, slab şi neputincios în faţa minunii, întâlnea în Victor Gârcineanu un învăţător care ascundea sub simplitate ştiinţa lucrurilor pline de taină. El niciodată nu s-a destăinuit, despre încercarea cea mai mare n-a vorbit niciodată, căci i s-ar fi părut orgoliu şi trufia era la antipodul lui. Cunoaşterea adâncă a căilor spre înalt era un secret. Îl puteai bănui, dar numai atât. Cine ar fi cutezat să-l întrebe: *Cu tine ce faci?* - Ar fi fost o profanare, un sacrilegiu.

Alexandru Cantacuzino adusese cu sine în lagăr câteva cărţi de căpătâi. Era şi o carte de filozofie ortodoxă a lui Berdiaev, în care se expuneau, destul de confuz şi, după critica lui Victor Gârcineanu, uneori greşit, căile ce duc spre divinitate. Un capitol despre dragoste ca mijloc de sublimare, în care găseam lucruri atât de noi, a provocat una din acele rare convorbiri în care Gârcineanu, ieşind din rezervă, ne „învăţa". El nu discuta, ci predica. Înflăcărat de cunoaşterea adevărului ce ne depăşea ne vorbea cu puterea celui ce poseda certitudinea absolută a *ştiinţei ultime*.

Puiu Gârcineanu ne spunea: „Iadul şi raiul nu sunt undeva în univers, ci sunt în noi. Iad înseamnă dizarmonie, dezechilibru; ceea ce prefăcut, fals, mincinos, ceea ce e iad. Ceea ce e armonie, integritate, echilibru, adevăr, aceea e rai. Omul singur îşi clădeşte raiul sau iadul, după cum urmează calea armoniei şi adevărului sau a dezechilibrului şi minciunii. Răsplata raiului este sentimentul sublim al armoniei interioare, pedeapsa iadului este sentimentul de revoltă, de ură al celui ce stăruie în minciună şi păcat. Raiul sau iadul nu ni se deschid după moarte, ci încă din viaţă. Stă în puterea noastră de a ni le dobândi. Acela care prin trudă lungă îşi dobândeşte armonia divină în suflet, a câştigat raiul pentru eternitate. Iar cine iese din viaţă ca un element al dizarmoniei şi al păcatului, a pierdut prilejul de a se integra armonic în eternitate şi duce cu sine iadul din care n-a vrut să iasă. Nouă oamenilor ne este dat să dobândim raiul cu puterile noastre sufleteşti. Să alungăm din noi păcatul, minciuna, tot ce tulbură şi înjoseşte. Numai acum în viaţă o putem face. Celor mulţi nu le pasă, şi ei nu ştiu ce pierd…"

Felul lui de a fi de atunci abia astăzi ne lămureşte. Străduinţa lui interioară se ascundea după camaraderia simplă şi francă ce o manifesta. Nimic solemn sau grav, nici măcar absorbire sau îngândurare. Certitudinea îi dăduse libertate interioară. Efortul spiritual nu se desemna în afară. De aceea taina lui era greu de surprins. Totuşi simplitatea lui adăpostea un suflet mare mistic. Cei de rând *cred* numai că rugăciunea poate aduce puteri de sus în noi. Gârcineanu *ştia*. Noi credeam numai în minuni, el le şi *înţelegea*. Noi stăteam uluiţi pe ţărmul omenesc, el umbla acum pe faţa apelor, departe. Contemplarea, interiorizarea, rugăciunea, ne cereau eforturi grele, căci ne împiedicam de lutul omenesc care atârna opac peste spiritul nostru. Puiu Gârcineanu pătrundea simplu în lumea spiritului, precum simplu revenea între noi. – Era între noi cineva care ştia pe de rost religiile şi mitologiile şi putea vorbi despre mistică şi religie cu o documentare uluitoare. Dar Puiu Gârcineanu era *în ele*, nu în jurul lor. El ştie adevărul pentru că *trăia înlăuntrul lui*.

Cine-şi va putea reaminti un cuvânt, o frază aruncată ici-acolo, şi care lumina ca o linie de foc? Acum târziu începem a înţelege că am avut între noi un suflet înzestrat cu puteri mari, care începuse să urce drumul spre înalt. El putea ceea cea pentru noi era cu neputinţă. Pentru noi jertfa era cutremurare, pentru el încoronare.

Un martor ne spune că, aflând martiriul Căpitanului, Victor Gârcineanu a îngenuncheat în tăcere, într-o reculegere adâncă, din care s-a ridicat spunând: „Căpitanul a învins!". Ceea ce în ordine omenească era deznodământ, în ordine divină era împlinire şi desăvârşire. Puiu Gârcineanu cugeta şi trăia în ordinea divină.

Ce drum a mai străbătut el până la 22 septembrie 1939? Până unde a ajuns? Nu a venit şi pentru el împlinirea la capătul drumului spre înalt?

Aici cuvintele noastre pământene nu mai ajung, ca să poată spune iubirea şi veneraţia pentru cel pornit atât de departe şi atât de sus.

Plecăm fruntea şi rămânem înfioraţi în faţa tainei lui mari. Slăbiciunea noastră omenească îngăduie ca o lacrimă să se prelingă pe obraz. Puiu Gârcineanu ne priveşte de sus şi ne iartă.

Barbu Sluşanschi – *„Însemnări sociologice", Anul IV. - Nr. 4, 15 octombrie 1940*

Congresul general studențesc de la Târgu Mureş

Trenul fantomă. Defilarea cămăşilor verzi. Seriozitatea dezbaterilor. Impresionantă hotărâre pentru pedepsirea trădătorilor şi canaliilor. Conferința d-lui. General Gh. Cantacuzino-Granicerul. Moțiunea

Cu toate piedicile puse de guvern – după ce în prealabil aprobase congresul – studenții creştini au ajuns, trecând peste toate obstacolele, la Târgu Mureş. Cel mai mare obstacol pus în calea studenților bucureşteni a fost în gara Lunca Bradului, când o armată de jandarmi – din ordinul guvernului, a încercat să oprească înaintarea studenților spre Târgu-Mureş. Întrucât d. Tileanu, subsecretar de stat, dăduse ordin în acest sens. În momentul când trenul urma să-şi ia direcția... spre Bucureşti, soseşte trenul cu studenții ieşeni. Datorită intervenției energice a studenților din Iaşi, în fruntea cărora se găsea camaradul Tudose, preşedintele centrului studențesc şi cunoscut „spărgător de fronturi", jandarmii au fost determinați să îngăduie plecarea trenului spre Târgu-Mureş, nu spre Bucureşti, cum ar fi dorit d. Tileanu care hotărâse şi ținea morțiş să zădărnicească congresul.

De la Lunca Bradului, studențimea a călătorit în „trenul fantomă". Din cauza „discuțiilor" cu jandarmii, care au rămas de tren... pentru că nu aveau bilete, probabil, studenții au condus trenul fără nicio oprire până la Târgu-Mureş (cca. 100 km.).

Defilarea cămăşilor verzi

La Tg. Mureş au ajuns circa 5000 de studenți, între care am remarcat peste 2000 cămăşi verzi şi 30 cămăşi albastre. Am dedus de aici că studențimii creştine îi place mai mult culoarea primăverii, verdele.

Într-o ordine perfectă, studențimea a defilat pe străzile oraşului, până la monumentala catedrală. La catedrală 6 preoți au oficiat un serviciu religios şi un parastas pentru legionarii căzuți, apoi, încolonați în aceeaşi ordine, studenții au plecat spre palatul cultural.

In piața Catedralei, neîncăpătoare, Studențimea țării asistă la Te-Deum

Şedința festivă

Vasta sală a palatului cultural era arhiplină de studenți şi public creştin din Tg. Mureş şi din alte părți ale țării.

Dl. Gheorghe Furdui, preşedintele Uniunii Naționale a Studenților Români Creştini, a deschis cel de-al X-lea congres general studențesc, ținând o impresionantă cuvântare, din care spicuim:

„Ca un omagiu adus Ardealului pe plaiurile căruia se desfăşoară congresul studențesc, gândul nostru se îndreaptă către cel mai venerabil reprezentant al Bisericii şi Naționalismului ardelean, protopopul Moța; iar ca un omagiu suferințelor Ardealului, am înțeles să dăm preşedinția de onoare la trei țărani din Munții Apuseni.

Nu este o simplă întâmplare că cel de-al X-lea congres se ține în cetatea Tg. Mureş, simbolizând astfel legătura noastră cu Ardealul, ci am făcut aceasta şi spre a demonstra forța tineretului român naționalist şi a conducătorilor României de mâine.

În congresele sale, studențimea a ştiut să-şi imprime o reprezentare a poruncilor superiore ale neamului şi să reprezinte spiritualitatea românească.

Studențimea română trăieşte intens o viață naționalistă. Ea a căutat totdeauna să definească, să cristalizeze ideile profetice, formulate la 1922. Congresul de azi nu este al unui partid politic, cum s-a căutat să se insinueze, ci e congresul propriu al studențimii care trăieşte într-o viață românească şi el anunță începutul marilor lupte.

Față de guvernarea liberală care a schingiuit tineretul naționalist şi față de guvernarea țărănească, de toate atacurile presei jidoveşti, şi a celor care caută să-i imprime drumuri piezişe, studențimea va trebui să ia o atitudine.

În ce priveşte afirmația că studențimea s-ar fi dedat la manifestații nedemne în cursul drumului, țin să precizez că n-au fost decât unele acte neînsemnate şi cu totul izolate şi care nu angajează studențimea şi conduita ei".

A urmat apoi cuvântul d-lui. Dandea, primarul oraşului, care a spus:

„În toate timpurile, preocupările tineretului intelectual au fost o prevestire pentru directiva de mâine. Aşa a făcut şi tinerimea noastră acum zece ani, în primul său mare congres, când a pornit acțiunea naționalistă de afirmare disciplinată a întregii Națiuni. Este o necesitate necontestată ca toată suflarea românească să-şi pună munca în slujba realizării integrale a statului național, care singur poate răspunde marilor chemări, iar aceia care subminează idealurile naționaliste sunt sau trădători, sau inconştienți.

Studenții, ca toți oamenii, de altfel, nu sunt însă infailibili, dar este bine ca ei să conlucreze cu cei mai în vârstă şi să asculte de sfaturile lor.

Ca fost prim-preşedinte al studențimii din Cluj, după Unire, sunt fericit de a vă spune, cu toată căldura sufletului meu, Bine-ați venit!"

Dăm fragmente din cuvântările rostite de următorii domni:

Dl. Prof. C. Giurescu: „Ca profesor al Facultății de Litere din Bucureşti, aduc salutul meu acestui înălțător şi exemplar congres. Înălțător, prin principiile pe care le are înscrise în programul său; exemplar, prin ordinea de care a dat dovadă.

Probleme mari de ordin național şi democratic stau la baza ideilor dvs. Şi desigur că veți şti să dați atenție problemei redobândirii pentru Neamul nostru a drepturilor sale, acolo unde el a fost tot timpul în defensivă.

Dați atenție problemelor sanitare, căci situația de astăzi este foarte îngrijorătoare. Ca să vă dau un singur caz: într-o singură comună din județul Putna s-au constatat 200 cazuri boli venerice.

Căutați a vindeca pe calea faptelor relele de care suferă țara. Aduceți-vă aminte că Neamul nostru, atât prestigiu va avea în fața omenirii cât va şti să se impună prin realizările sale. Deveniți buni specialişti în ramura pe care, nesiliți, fiecare v-ați ales-o ca să dați nu numai cetățeni conştienți, ci şi capete de seamă care să se impună prin creațiuni spirituale proprii.

Terminând, vă aduc încă o dată salutul meu plin de afecțiune."

Dl. prof. Dan Rădulescu: „E primul congres la care iau parte şi sunt fericit că, după ce am văzut ceea ce am văzut, să spun: acum sunt sigur de viitorul țării.

Marea generație care trebuie să poarte marile răspunderi va şti să le poarte şi o spun aceasta nu pentru ca să plac, ci fiindcă mi-e ruşine de generația mea. Şi e dureros că o atât de mare prăpastie este între aceste două generații. Să se cutremure generația mea când se va privi pe sine şi să se integreze apoi în acelaşi suflet cu al dv.

Obiectivi în discuții, stând mereu pe un teren solid, dv. veți şti să vă impuneți în acest congres ca o manevră supremă în această bătălie. Vă urez să aveți, în înfăptuirea victoriei de mâine, acelaşi elan pe care îl constatăm astăzi. Căci acest spirit de sacrificiu eu nu l-am mai văzut până astăzi.

Terminând, ridic cuvântul pentru acel care a dat sugestii, elan şi a ştiut să fie premergător, nu imitator: Căpitanul!"

Dl. căpitan Şiancu a mulțumit studențimii pentru cinstea de a-l fi invitat la acest congres pe care l-a numit istoric, pentru că se ține în cetatea de unde a plecat marele mucenic al neamului românesc, Avram Iancu, spunând că în epoca de restrişte dreptatea se afirmă, nu se cerşeşte.

Am credința că, numai prin energii tinere, capabile a jertfi totul pentru Țară, Neamul nostru se va îndrepta. În toată lupta mea am căutat numai binele Neamului românesc şi niciun interes personal şi numai dv., ca demni legionari români, veți fi în stare să ne duceți la victorie, cu cartea în mână şi cu arma la picior.

Dl. Radu Budişteanu a spus următoarele: „Vorbesc în numele asociației generale a avocaților creştini români, al dlui. Istrate Micescu, decanul baroului Ilfov şi în calitate de fost membru al mişcării studențeşti de la 1922 şi de avocat pledant în toate procesele martirului nostru.

Noi şi cei care luptăm cot la cot de 15 ani reprezentăm ideea națională. Baroul de Ilfov şi-a făcut datoria în această direcțiune, alegând lista naționalistă pe care o vom duce la victorie în toate barourile, paralel cu acțiunea voastră.

Celor care caută să-şi creeze drepturi superioare față de ale noastre, minoritarilor, le spunem ca fostul ministru iugoslav Nincici: Înainte de a fi minoritari, nu uitați că sunteți cetățeni. Şi declarăm aici că acele drepturi superioare nu le recunoaştem, ci le repudiem. Nu recunoaştem decât dreptul major al națiunii româneşti, de a îndeplini serviciile publice şi prerogativele constituționale. În ramurile de Stat să avem drepturi exclusive, iar în restul ramurilor de activitate să rămână şi pentru ei ceea ce mărinimia noastră vrea să le acorde. În urma noastră să lăsăm o Românie puternică, în cadrul unui Stat puternic, exclusiv naționalist.

Va fi trădător acela care nu-şi va face datoria şi vă rugăm să aplicați un stigmat în alb celor care vin la congresul vostru şi care mâine ar putea dezerta."

R. Şerban Popa, în numele Ligii Antirevizioniste, a spus: „Pe unde călcăm, mergem pe urmele, pe sângele, pe oasele strămoşilor noştri. Aceştia ne strigă: veniți la datorie şi sacrificați-vă pentru Țară.

Desigur că unii, nădejdea acestei țări, nu veți uita această chemare şi veți fi ațintiți totdeauna asupra duşmanilor Țării dinăuntru şi din afară, căutând să parați loviturile acestora. Şi vă asigurăm că noi toți vă iubim, vă sprijinim, vă încurajăm..."

Dl. Sergiu Florescu, preşedintele Sindicatului Ziariştilor creştini din Basarabia, salută congresul în numele „României Creştine" şi a ziariştilor creştini din Basarabia şi asigură studențimea creştină că va continua lupta până când în locul Basarabiei iudaizată de azi, se va crea Basarabia legionară.

Reprezentanții străini

Dl. Furdui a salutat pe reprezentanții studențimii naționaliste din Germania. În numele acestora, dl. dr. Scherer a mulțumit pentru sentimentele arătate studențimii germane şi pentru spiritul prietenesc în

continuare în pag. 16

CONGRESUL GENERAL STUDENȚESC
DE LA TÂRGU MUREȘ

care sunt primiți la noi și a asigurat congresul de aceleași sentimente din partea lor, făcând urări de prosperare a Neamului nostru, în spirit prietenesc de la tineret la tineret și de la popor la popor.

D. Furdui a adăugat: Admirăm în poporul german puritatea de concepție și de acțiune și credem că cu o voință egală cu aceea a lui Hitler, se va realiza și la noi de către Corneliu Z. Codreanu, pe un alt plan, cu o altă structură, pentru necesitățile noastre românești.

Dl. Patroschi, în numele tineretului polonez, a transmis congresului sincere salutări, făcând urări pentru înălțarea Neamului nostru, sub domnia puternică a Coroanei românești. Tineretul polon și cel român vor ști să se apropie. Trăiască M. S. Regele Carol II-lea! Trăiască curajoasa dv. organizație! Trăiască frăția tineretului polon și român!

Dl. Alex. Cantacuzino a citit textul unei scrisori adresată Ducelui Mussolini, ca răspuns la apelul premierului italian, făcut prin „Popolo d'Italia", în care arată că tineretul român este alături de cel italian, conștient că împotriva lor se pune la cale un complot masonic.

Dl. Gh. Furdui a citit telegramele adresate congresului de domnii Dragoș Protopopescu, Octavian Goga; Simion Mehedinți, I.P.S. Mitropolit Nicolae Bălan, G-ral Cantacuzino și de studenții polonezi.

După ce a rostit un cuvânt pentru cei căzuți pe ogorul naționalismului, sala a intonat „Imnul legionarilor căzuți".

Dl. Furdui a terminat spunând că oricine se va deda la vreun act de dezertare, va fi izolat și sancționat așa cum se cuvine. Credem însă – spune D-sa – că nu se va întâmpla vreun act care să nu cadreze cu demnitatea de student român.

Ședința s-a deschis la ora 9 sub președinția dlui. Gh. Furdui.

Dl. Gabriel Nasiu, student maramureșean, în completarea raportului de ieri a dlui. Ion Mărie, a arătat, cu date statistice, că de la 90 la sută, cât reprezentau românii în Maramureș, în 1700, azi au rămas numai 52 la sută. Întrucât minoritarii au acaparat toate ramurile de activitate, ar fi bine ca o comisiune să apere în fața autorităților drepturile românilor băștinași, care să fie aduși la o viață nouă.

Adunarea a ales această comisie compusă din dnii. Gh. Furdui, Vereș, președintele centrului „Petru Maior" Cluj și Ion Mărie.

Dl. D. Lucescu, președintele studenților I.O.V. București a susținut raportul asupra situației studenților orfani de război. D-sa a început prin a arăta că în toate țările hrana sufletească a generațiilolr viitoare este felul cum fiecare țară își cinstește eroii.

La noi, însă, cu toate cererile și protestele, lumea I.O.V. a rămas tot timpul creditoarea Statului, care nu i-a dat decât niște pensii de mizerie. Unii dintre orfanii de război, neavând cine să-i sprijine, au ajuns simpli servitori, iar cei care au urcat până la universitate duc o viață de neînchipuite privațiuni.

Francmasoneria

Dl. Filon Lauric, președintele Centrului studențesc Cernăuți a vorbit despre curentele sociale distructive. Domnia sa a arătat că unele doctrine creatoare de curente sociale au emanat de la aceeași organizație mondială anticreștină și antinațională, care este francmasoneria pentru ca apoi, în numele unui fals umanitarism, să lucreze la înăbușirea spiritului naționalist.

Contra francmasoneriei, a dezorganizării și a haosului în care aceasta lucrează să ne arunce, s-a ridicat tinerimea românească, impunând țării ritmul de deșteptare a virtuților strămoșești. Acestei mișcări de jertfă, disciplină și spirit constructiv, Statul însuși încearcă să-i dea lovitura mortală.

Se impune, de aceea, desființarea francmasoneriei, condamnarea membrilor ei, cărora studențimea să le declare ostilitate și să rupă orice legătură cu ei.

Dl. Istrati, vorbind despre problema minoritarilor față de educația școlară, a arătat că minoritarii știu să se ajute între ei spre a-și putea forma educația pentru școală, pe când românii săraci și nesprijiniți de nimeni reprezintă în unele școli procente foarte reduse.

Dl. Arghiropol, președintele Centrului studențesc Chișinău, a vorbit despre problema sectelor religioase. D-sa. a evidențiat caracterul subversiv al diferitelor secte religioase, care întrețin o intensă propagandă și care constituesc un mijloc spre a ne destrăma și a face mai posibilă înstrăinarea noastră.

După defilare spre sala desbaterilor. Dela stânga spre dreapta: 1) T. Todose, președ. C. S. Iași; 2) Gh. Furdui, președ. U. N. S. C. R.; 3) Filon Lauric, președ. C. S. Cernăuți; 4) I. Caratanase, vice-președ. U. N. S. C. R.; 5) Ion Antoniu, președ. C. S. București

Pentru P.S. Episcop Vartolomeu

Dl. I. Antoniu, președintele C.S.B. a arătat că hotărârile din ultimul timp ale Sfântului Sinod îl fac să renuțe la raportul său asupra relațiilor Bisericii cu tineretul, întrucât s-au adoptat unele puncte a căror acceptare de către forurile bisericești o ceruse în raport. D-sa a spus apoi: Spre rușinea parlamentului nostru, ne este dat să aflăm astăzi că s-a votat trimiterea în judecată a episcopului Vartolomeu al Râmnicului. Este unul dintre acele atacuri organizate la temelia Bisericii noastre, dintre acele concertate încercări de compromitere a marii figuri bisericești naționaliste.

Dl. Furdui a comunicat apoi că va redacta o adresă de protest în acest sens.

Problema evreiască

Dl. T. Todose – Iași, în raportul despre problema evreiască, a arătat pericolul elementului evreiesc în mijlocul nostru.

Neamul românesc a avut atâta putere în existența lui milenară, încât a asimilat toate elementele străine care s-au introdus în mijlocul său. Neamul evreiesc însă tinde să infecteze cu totul sufletul nostru, dacă n-am lupta cu hotărâre împotriva lui. El a acaparat toate ramurile de activitate economică, iar pericolul său este și mai vădit, dacă ținem seama că în tot timpul caută să ne dea lecții până și în chestiunile religioase. Zi de zi ei ne subminează ideea de Dumnezeu, Tron și Patrie. Pericolul evreilor a fost de mult observat și împotriva lor au început o acțiune românească profesorii A. C. Cuza, Paulescu și Găvănescul. De atunci, problema s-a complicat astfel încât, spre a putea rezolva chestiunea evreiască, trebuie să dezlegăm mai întâi problema crizei Românismului, să avem adică români de caracter și abnegație.

Înlocuirea statului de azi cu un stat național românesc, va aduce soluționarea problemei. Studențimea română creștină asigură că stă trează și va ști să-și facă datoria pentru realizarea unei Românii Mari și puternice.

Dl. Furdui scoate în relief faptul că studențimea a ajuns la o maturitate atât de superioară, încât nu mai privește problema ridicării noastre numai prin prisma chestiunii evreiești.

Dl. I. Bica, președintele studenților din Sibiu, în raportul asupra francmasoneriei, a arătat că după regulile scrise, cei neinițiați ar putea deduce că francmasoneria este școala celor mai frumoase principii. Aceștia nu știu însă că membrii ei lucrează în secret și că francmasoneria tinde la negarea neamului și creștinismului, înțelegând că prin distrugerea lor să netezească drumul evreilor spre stăpânirea lumii. Libertatea francmasonică este anarhică. Egalitatea lor e comunismul adevărat, iar fraternitatea înseamnă întărirea lor, ca stat în stat.

Francmasoneria compromite pe oamenii politici în felurite chipuri, compromite idealurile cele mai frumoase. Francmasoneria trebuie de aceea să fie nimicită.

Dl. Gh. Furdui: Este hotărât că francmasoneria lucrează împotriva Neamului și înțelegem de ce o anumită presă chiar susține că masoneria ar putea împăca idealurile lor cu Naționalismul. Cerem cu insistență eliminarea tuturor profesorilor masoni din universitate, iar studenții să-i demaște, atât pe aceștia, cât și orice lucrare masonică. (...)

Dl. Emil Bulbuc: Generația de la 1922 e gata să arunce mânușa și să cheme tribunalul istoriei. (...) Nu există forță care să ne dea înapoi.

Dl. Ion Rodeanu, președintele Federației studenților teologi dezvoltând raportul: Studenții față de mișcările de dreapta, a spus: Rapoartele noastre din anii trecuți au lămurit atitudinea față de partidele de stânga: lupta aprigă. Conștienți că singuri nu putem duce lupta, înțelegem să sprijinim partidele de dreapta.

Partidul național creștin și Frontului Românesc le lipsește însă spiritul ofensiv și acel de jertfă, care singure pot imprima tăria unei mișcări. Ele n-au posibilitatea de a crea omul nou, omul de sacrificiu. Sunt destinate numai să pregătească drumul spre mari realizări.

Noi avem dragoste da Țară, braț de luptat și sânge de vărsat pentru Țară. Ne trebuie doar conducătorul: îl avem pe dl. Corneliu Z. Codreanu. (Congresiștii cântau în picioare „Ștefan Vodă al Moldovei")

Pentru că există o Țară care trebuie apărată contra tuturor străinilor. Încadrarea individuală nu se poate face decât în partidul „Totul pentru Țară". Cine luptă pentru ridicarea Neamului, n-are decât o singură cale de urmat: duhul și fapta legionară.

D. Gh. Furdui insistă asupra ideii că U.N.S.R.C. nu poate face parte din niciun partid și nici din orice punct de vedere studențimea nu se alătură unui partid, ci ea numai se regăsește în ele.

Solidaritatea studențimii naționaliste

Dl. Prof. Andronescu – Galați a vorbit despre solidaritatea studențimii naționaliste. El a arătat că misiunea studențimii este aceea a superioarei întrupări a tinerimii creștine, este misiunea națională a Neamului însuși. În noi, studențimea română se vede reactivarea vechilor Traci care se sacrificau pentru binele Patriei. În studențimea română se vede reînvierea unui Neam amenințat să se stingă de o epidemie morală. Dar Tracii au suferit de o mare boală: aceea a dezbinării și a trădării. Aceasta i-a făcut să nu fie stăpâni ai lumii. De această boală suferim și noi astăzi.

Dl. doctorand Șerban Milcoveanu, directorul departamentului internelor și fost președinte al societății studenților în medicină, dezvoltând problema asistenței sanitare a poporului român și eugenia rasei, a arătat că cu 35 la mie nașteri și 20 la mie morți, suntem prima țară din Europa, cu un excedent al nașterilor, cu 350 mii pe an.

Pedepsirea trădătorilor și canaliilor

Camarazii Paul Craja și Virgil Rădulescu au înfierat pe toți trădătorii și canaliile care lovesc mișelește și mișcarea legionară. S-au citit numele trădătorilor și

continuare în pag. 17

CONGRESUL GENERAL STUDENȚESC DE LA TÂRGU MUREȘ

a canaliilor, demascându-se sistemul și mijloacele de luptă ale acestora. S-a arătat cu câtă mârșăvie lucrează trădătorul Stelescu contra mișcării legionare. În ceea ce privește pe Beza, a fost considerat iresponsabil, fiind suferind de o boală incurabilă („de un dement nu face să ne ocupăm", a declarat dl. Furdui). „A fost demascată acțiunea criminală a camarilei „oculte" care se servește de anumiți oameni politici. A sosit vremea să spunem categoric, să se audă până la cer: Jurăm moartea ocultei sau moartea noastră", a declarat energicul legionar Viorel Trifa.

Camaradul Bulbuc – Cluj a vorbit foarte entuziasmat despre problema trădării.

Apoi, în urma propunerii camaradului Craja, președintele soc. stud. mediciniști din București, congresul a aprobat organizarea echipelor de pedepsire a trădătorilor și canaliilor. Echipele au fost constituite pentru fiecare trădător și canalie în parte, iar șefii de echipe au depus jurământul în fața congresului. Printre șefii echipelor de pedepsire am remarcat pe camarazii Gh. Furdui, preș. U.N.S.R.C., Alexandru Cantacuzino, directorul departamentului externelor din U.N.S.R.C., Craja, președintele soc. studenților mediciniști din București, Viorel Trifa, fost președinte al centrului studențesc Chișinău.

Ziarele trădătorilor: „Cruciada Românismului", „Străjerul", „Studentul Român", „Dimineața", „Adevărul", „Zorile", „Cuvântul Liber", au fost arse în piața orașului.

Închiderea congresului

În ziua a treia au mai vorbit următorii camarazi: Eugen Popescu, președintele studenților Academiei Comerciale din București, Dan Milcoveanu – Timișoara, Dl. I. Capotă, I. Antoniu, președinte C.S.B., Tudor Ionescu, Traian Cotigă, fostul președinte al U.N.S.R.C., Adam Bulig din Banatul Iugoslav, Caratănase. Ultimul cuvânt l-a rostit camaradul Gh. Furdui care, în aplauzele studențimii entuziaste, a declarat închis congresul, după ce s-a votat următoarea

MOȚIUNE

Studențimea română creștină adunată în al X-lea congres general la Tg. Mureș, în zilele de 3-5 aprilie 1936, a votat în unanimitate următoarea Moțiune:

După 14 ani de suferințe și jertfe, studențimea română creștină se regăsește pe aceeași linie de credință și luptă naționalistă și creștină, începută la 1922 și reafirmă cu hotărâre aceleași crezuri.

Studențimea română, ca corp conștient, își afirmă completa independență spirituală, de acțiune și de disciplină, încuviințând ca individual studenții să poată da concurs activ mișcărilor naționaliste: Totul pentru Țară, Partidul Național-Creștin, Frontul Românesc și Liga Corporatistă.

În consecință, hotărârile ei de corp luate în congrese generale, nu vor putea să angajeze în niciun chip răspunderea mișcărilor naționaliste

Studențimea declară, însă, unanim și solidar, că realizarea integrală și definitivă a idealurilor naționale și deziderátelor profesionale nu se va putea face decât prin instaurarea la conducerea statului român a organismului politic-naționalist, expresie a credințelor și luptelor ei, Garda de Fier.

În consecință, studențimea română cere anularea deciziilor de dizolvare a Gărzii de Fier, încetarea prigoanei și a ofensivei mișeliilor dezlănțuite împotriva acestei mișcări naționaliste: punerea ei în legalitate.

Studențimea română, constatând pericolul care pândește ființa fizică și spirituală a mișcării naționale, ofensiva mișelească a trădătorilor, calomniatorilor, corupției și tentativelor de asasinat, declară că a ajuns la capătul răbdării și a îngăduinței.

Centrul „Cluj"

Până la rezolvarea integrală însă a deziderátelor postulate la 1922 și reafirmate an de an de studențime în congrese, prin înstăpânirea la cârma destinelor națiunii române a mișcării integral naționaliste, studențimea afirmă încă o dată progresivul și marele pericol spiritual, etnic, cultural, economic și politic a elementului minoritar, jidanii, și înțelege să lupte prin orice mijloace pentru definitiva instaurare a Românilor în drepturile lor firești.

În consecință, cere:

1. Măsuri neîntârziate pentru proteguirea și redresarea morală și fizică și materială a elementului românesc, grav periclitat în Bucovina, Maramureș, Banat și Țara Moților și îmbunătățirea situației elementului românesc din Macedonia, Valea Timocului, Banatul Jugoslav, Ucraina și din părțile Transnistrene, a căror etnicitate începe să se destrame.

Să se aplice principiul reciprocității de tratament în ce privește Biserica și școala.

2. Să se aplice un tratament mai uman mutilaților, orfanilor și văduvelor de război, iar studenții orfani să se bucure de drepturi excepționale în școlile de toate gradele și categoriile.

3. Măsuri de higienă și eugenie socială pentru vitalizarea constituției fizice a neamului nostru.

4. Ridicarea regimului excepțional: Stare de asediu și cenzură instaurate nu din rațiuni superioare de stat și care prin modul de aplicare înăbușesc orice pulsație de gând și simțământ românesc, favorizând atacurile lașe și calomnia, adică asasinatul moral.

5. Măsuri restrictive și legale împotriva curentelor sociale și spirituale distructive care sapă la temelia existenței statului și culturii românești: liberalismul, comunismul, francmasoneria și sectele religioase.

Să înceteze protejarea hrubelor masonice prin paza armatei române.

6. Luând act de ofensiva mișeliilor date prin presă, parlament, consilii de partide etc., împotriva mișcării naționale și a corpului studențesc, se deschide pentru susținători, pe lângă cartea neagră a trădătorilor, și cartea canaliilor.

7. Constatând că legile nu mai garantează onoarea individuală și de corp a studențimii și luptătorilor pe târâm cultural și național, se hotărăște formarea de echipe pentru apărarea onoarei celor ultragiați.

Președ. Filon Lauric — Centrul studențesc Cernăuți

8. Studențimea română cere și va cere necontenit revizuirea procesului Ciumetti, ucis mișelește în împrejurimile cunoscute și sancționarea vinovaților cunoscuți de toată lumea.

9. Profesorii și studenții dovediți a face parte din francmasonerie să fie eliminați din universitate, afișați pe la sediile societăților.

10. Studenții dovediți a avea legături cu partidul Liberal sau Național-Țărănesc să fie eliminați din toate societățile studențești și afișați la sediile societăților respective.

Studențimea română va afișa pe la sediile tuturor societăților studențești următorul testament:

CINE ȘTIE SĂ MOARĂ, NU VA FI ROB NICIODATĂ.

11. Studențimea protestează împotriva perpetuării ilegalității de la Academia Comercială, prin menținerea actualului rector.

12. Se hotărăște pentru totdeauna independența materială a studențimii, interzicându-se orice apel pentru ajutorare materială către guvern sau autorități.

Congresul studențesc se declară solidar cu deziderátele materiale și profesionale ale neamului și studențimii române, în consecință cere:

1. Românizarea industriei și comerțului.

2. Desființarea legii care hotărăște limitarea numărului studenților în universități.

3. Autonomia organizațiilor studențești; studențimea singură fiind indicată a se conduce conform spiritului și nevoilor ei.

4. Reducerea taxelor universitare și abolirea celor de examene.

5. Ameliorarea stării materiale prin acordare de burse și subvenții, iar căminelor și cantinelor să se aplice principiul conducerii autonome, cu controlul forurilor care le subvenționează. Să se interzică patronajul politic al căminelor și cantinelor.

6. Călătoria studenților pe C.F.R. și S.M.R. să se facă cu reducere de 50 la sută în tot timpul anului.

7. Casa studenților din cadrele cetății universitare să fie administrată după principiul autonomiei studențești.

8. Sancționarea cu pierderea oricărui drept a studenților de peste hotare care se dedau la manifestații ce ating reputația și interesele românești.

9. Înființarea unei politehnice agricole la Craiova, adaptată la structura agrară a țării noastre, din averea lăsată statului de I. C. Mihail.

Congresul împuternicește Comitetul Executiv U.N.S.R.C. să activeze pe toate căile și cu nestrămutată hotărâre pentru aducerea la îndeplinirea imediată a tuturor doleanțelor exprimate de Congresul general studențesc din acest an.

Avem mândria să afirmăm, contrar zvonurilor lansate tendențios de presa iudaică, că în tot timpul congresului, studențimea a dat dovadă de ordine și disciplină perfectă. Niciun incident nu s-a înregistrat. Bărbatul președinte al U.N.S.R.C., dl. Gh. Furdui poate fi satisfăcut că a condus dezbaterile unui congres studențesc care, având în vedere problemele discutate și hotărârile luate, poate fi socotit congres istoric.

S-a observat și de data aceasta, ca și anul trecut la Craiova, că studențimea română (vorbesc de studențimea conștientă) se află perfect încadrată în mișcarea legionară.

Idealul studențimii este victoria Legionarismului.

Remarcăm cu plăcere că în cele trei zile de congres orașul Tg. Mureș a fost transformat într-o adevărată cetate legionară: cămășile verzi și cântecele legionare au dat un nou aspect înstrăinatului oraș mureșan.

SERGIU FLORESCU

România Creștină Anul II, Nr. 41, 9 aprilie 1936

DECEMVIRII (18)

Congresul studențesc de la Târgu Mureş (partea I)

Constituirea echipelor de pedeapsă

CEZARINA CONDURACHE

Între 3 şi 5 aprilie 1936 a avut loc la Târgu Mureş ultimul Congres Național al studențimii române. Aşa cum spuneam şi în numărul trecut al serialului nostru, acest Congres a fost nu doar național, ci şi legionar. Numărul, prestanța, ordinea, curajul şi ofensiva clar declarată a studențimii adunate la Târgu Mureş, au făcut ca autoritățile să reacționeze dur şi calomniator. Congresul din 1936 rămâne un episod exemplar de atitudine legionară prezentat de presa aservită camarilei drept un act nebunesc, devastator şi distrugător, motiv pentru care vor interzice definitiv congresele studențeşti.

Episodul Târgu Mureş continuă să fie distorsionat şi agitat drept capăt de acuzare împotriva Mişcării Legionare şi de Antonescu şi de comunişti. Din păcate şi în ziua de astăzi imaginea imprimată de presa plătită de oamenii Regelui Carol al II-lea acestui Congres continuă să bântuie lucrările diverşilor istorici şi paginile unor tabloide cu pretins caracter istoric. Dacă Dumnezeu va ajuta, vom încerca să închegăm în viitor povestea completă a acestui congres.

Momentan ne limităm la un reportaj legionar din epocă (România Creştină, 9 aprilie 1936) pe care îl puteți parcurge în conexiune cu acest material şi care sperăm să vă ajute în a vă forma o imagine de ansamblu asupra celor petrecute şi discutate la Târgu Mureş. În serialul nostru ne vom referi în special la echipele formate în cadrul Congresului pentru pedepsirea trădătorilor.

Congresul Studențesc de la Târgu Mureş - scurtă prezentare

La Târgu Mureş a avut loc între 3 şi 5 aprilie 1936, al 10-lea Congres Național al Studențimii Române în organizarea UNSCR – Uniunea Națională a Studenților Creştini din România. După cum vă puteți da seama şi din titulatura organizației studențeşti, această uniune nu îngloba întreaga studențime din România, ci pe cea creştină, care se mărturisea ca atare. Până în 1936 studențimea legionară se impusese prin seriozitate şi exemplu în toate centrele studențeşti din țară, care acum erau conduse de preşedinți legionari. La nivel național, la momentul aprilie 1936, preşedintele UNSCR era Gheorghe Furdui (teolog, fost şef al studenților teologi din Universitatea Bucureşti, fost şef al Centrului Studențesc Bucureşti, comandant legionar, ulterior doctor în teologie al Facultății de Teologie Bucureşti, parlamentar ales în 1937 pe listele partidului Totul pentru Țară, asasinat la Râmnicu Sărat în 21/22 septembrie 1939).

Congresul a fost aprobat de autoritățile române şi parțial finanțat din banii statului (prin punerea la dispoziție a unor garnituri de tren necesare transportului). Aprobarea a fost dată de toate ministerele şi structurile abilitate, inclusiv de Regele Carol al II-lea care a primit în audiență pe Furdui la finele lunii martie 1936 pentru acest subiect. Întâlnirea dintre Furdui şi Carol al II-lea este povestită de Constantin Argetoianu în memoriile sale. Argetoianu povesteşte că în data de 11 aprilie 1936 Radian vine să îl vadă după ce discutase cu Ionel Moța. Iată ce notează:

Nu trebuie uitat că gardiştii sunt hotărât antiparlamentari şi îndrumați spre extremă dreaptă. Audiența lui Furdui i-a dezgustat profund prin avansurile pe care Regele le-a făcut preşedintelui studenților creştini. Departe să-i fi câştigat, platitudinile Suveranului i-a indignat. Furdui a vorbit Regelui obraznic pentru un puţoi ca dânsul, între altele a spus că tineretul nu mai are ce aştepta de la un regim ca cel de azi în care călăilor liberali de azi vor succeda mâine călăii național-țărănişti. Bătută şi persecutată de liberali, Garda de Fier va continua să fie bătută şi persecutată de țărănişti care se laudă deja că o vor desființa. Tineretul gardist începe să confunde pe Rege cu partidele sale de guvernământ şi se îndepărtează cu atât mai mult de Tron, cu cât îl vede înconjurat de oameni netrebnici. Un bancher jidan falit (Blank), un gheşeftar veros (Auschnit) şi o damă „care încheagă viţiul şi necinstea în preajma Regelui" au îndepărtat definitiv poporul de Dinastie. Regele a ascultat pleoştit, n-a reacționat, şi a rugat pe Furdui să intervină ca studenții să se astâmpere şi să nu provoace prea multe greutăți Guvernului. În ce priveşte succesiunea țărăniştilor, Regele a spus textual: „Lucrurile nu stau tocmai aşa cum crezi d-ta". A adăugat că el, Regele, a intervenit deseori pentru a calma zelul Guvernului împotriva studențimii gardiste, iar în ce priveşte anumite persoane din anturajul său, că informațiile tineretului sunt cu totul greşite. Impresia lui Moța, dezgustat de altminteri, e că Regele ştie numai de frică şi că e foarte îngrijorat de neplăcerile la care ar putea fi supusă d-na Lupescu. În ce priveşte pe Titeanu şi pe Inculeț, Moța a protestat energic împotriva oricărei bănuieli de înțelegere „cu aceşti pezevenghi". Dacă au facilitat întru câtva ținerea congresului de la Tg. Mureş, au făcut-o din îndemnul Regelui, căruia Furdui a declarat că congresul se va ține cu sau fără voia Guvernului. (Constantin Argetoianu, „Memorii", vol. I, 2 februarie 1935 – 31 decembrie 1936)

După ce trenurile studențimii porniseră din loc spre Târgu Mureş are loc o schimbare de plan, autoritățile decid să boicoteze Congresul (sau poate acesta fusese planul lor de la bun început?). Întâi apare calomnia, apoi, folosindu-se de ea, se încearcă oprirea desfăşurării Congresului. Nu se reuşeşte. Studenții ajung la Târgu Mureş în număr mare, peste 6000, după mărturiile din presa vremii. Pentru toți, comitetul de organizare reuşeşte să asigure cazare (la persoane particulare din oraş care se oferiseră anterior să găzduiască şi să ofere masă studenților) şi condiții de perfectă securitate (prin crearea unui serviciu de poliție legionară ce va supraveghea conduita şi deplasările studenților sosiți la Târgu Mureş, şeful acestui serviciu a fost viitorul decemvir Ştefan Curcă).

Pe parcursul celor 3 zile de Congres totul se desfăşoară în cea mai perfectă ordine. Congresul începe prin participarea studențimii la Te-Deumul oficiat de şase preoți în Piața Catedralei Ortodoxe din Târgu Mureş, urmat de parastasul pentru legionarii căzuți. Apoi are loc prezentarea drapelurilor centrelor studențeşti şi întreaga suflare porneşte în defilare, în cea mai perfectă ordine şi organizare către Palatul Culturii unde se vor desfăşura lucrările Congresului. Are loc şedința festivă, apoi pe parcursul celor 3 zile urmează numeroase dezbateri şi luări de cuvânt. La Congres participă şi primarul liberal al oraşului, Emil Dandea, profesorii universitari Constantin Giurescu, Dan Rădulescu, Andronescu Galați, reprezentanți ai studențimii naționaliste germane şi poloneze.

Inchinarea Drapelului

Subiectele dezbătute în cadrul congresului sunt multe şi variate. Se discuta atât despre probleme strict studențeşti ca numerus clausus, burse şi subvenții, cămine, cantine, reducere la plata transportului, taxe universitare şi taxe de examen, colaborarea cu studențimea naționalistă străină, strângerea relației şi protejarea studenților etnici români din țările vecine etc, cât şi despre problemele politice, morale, economice şi sociale ale neamului: igienă şi eugenie socială, francmasoneria, românizare, înființarea de noi specialități universitare care să servească noilor realități etc.

Nu lipsesc nici subiectele legionare: necesitatea ridicării stării de asediu, Garda de Fier ca singura organizație politică în care se regăseşte studențimea, trădarea, încercările de asasinat şi de umilire membrilor Mişcării, redeschiderea şi rezolvarea cazului Ciumetti, eliminarea studenților liberali şi țărănişti din cadrul societăților studențeşti, crearea echipelor de pedeapsă pentru cei care vor continua să atenteze la viața şi la integritatea morală a legionarilor.

Autoritățile boicotează, calomniază şi umilesc studențimea

Scriam puțin mai sus despre încercările de boicotare a Congresului. Totul începe în data de 2 aprilie 1936 cu tragerea unui semnal de alarmă şi oprirea bruscă a unui tren. Se întâmpla în gara Sinaia unde trenul încărcat cu studenții de la Bucureşti este oprit fix în fața restaurantului în care Nicadorii aşteptaseră sosirea lui Duca. Nu s-a descoperit niciodată cine a tras semnalul de alarmă atunci şi acolo, deşi la procesul în care s-a încercat condamnarea liderilor studenților pentru „dezordinile de la Târgu Mureş" a fost intergoat în acest sens inspectorul de siguranță Bungețeanu, reprezentantul Siguranței Statului la Sinaia: *Avocatul Traian Cotigă a pus două întrebări. La întrebarea: „Cine a tras semnalul de alarmă?" Martorul a răspuns: „Am făcut anchetă şi n-am putut identifica persoana care a tras alarma". La întrebarea: „Dacă Siguranța avea agenți în tren?" Martorul a răspuns: „Evident, ca în toate manifestațiile cu public, dar niciunul dintre agenții noştri n-a tras alarma pentru oprirea trenului."* (Şerban Milcoveanu, „Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu?")

Odată trenul oprit, o parte din studenți coboară pe peron, atât cei de afară, cât şi cei din interior intonează „Cântecul Nicadorilor" şi salută legionăreşte. Apoi trenul porneşte, dar nici nu apucă bine să plece spre Predeal, că la Bucureşti şi de aici în toată presa națională apar nişte calomnii mizerabile: studenții au făcut fapte oribile la Sinaia, au profanat mormântul lui Duca (care mormânt evident că nici nu se află în Sinaia!), au profanat monumentul, cru-

continuare în pag. 19

DECEMVIRII

cea şi placa comemorativă închinate lui Duca, distrugându-le şi urinând pe ele! Nu s-a întâmplat aşa ceva, deşi şefii centrelor sudenţeşti au fost ulterior arestaţi şi judecaţi inclusiv pentru aceste invenţii care au fost spulberate în instanţă chiar de reprezentaţii autorităţilor. La Sinaia nu exista nici mormânt, nici monument în memoria lui Duca, ci o mică placă pe care se afla o cruce, placă montată pe locul în care a căzut Duca, deci jos, pe peronul gării (foto ataşat). Culmea este că deşi Ministerul de

Adevărul, 18 Aprilie 1936

Interne dă în data de 5 aprilie 1936 un comunicat prin care precizează că *au rostit acolo cuvinte aţâţătoare şi au manifestat pentru cei trei asasini. Placa şi crucea însă n-au fost atinse. Aceste fapte au fost constatate şi de d. ministru Franasovici care după o jumătate de oră, trecând prin gara Sinaia, le-a cercetat şi d-sa* (Adevărul, 5 aprilie 1936), aceleaşi ziare care publică comunicatul, publică şi ştirile legate de profanare!

Trenul cu studenţimea bucureşteană ajunge în gara Lunca Bradului (localitate micuţă aflată la jumătatea distanţei dintre Topliţa şi Deda). Aici se încearcă oprirea înaintării spre Târgu Mureş şi întoarcerea trenului la Bucureşti. Jandarmeria se afla deja pe poziţii la momentul intrării trenului în gară. Trenul sosit cu studenţii din Bucureşti este tras pe linie şi i se scoate locomotiva. Bucureştenii vor urca mai apoi în trenul camarazilor de la Iaşi care va sosi în aceeaşi gară şi care, prin isteţimea şi curajul lui Teodor Tudoşi, şeful centrului studenţesc ieşean, vor reuşi să preia conducerea trenului (suprapopulat) şi sfidând autorităţile, vor pune trenul în mişcare şi vor merge fără opriri spre Târgu Mureş, unde ajung în zorii zilei de 3 aprilie, prima zi a Congresului.

Conducerea UNSCR va fi arestată la scurtă vreme după încheierea Congresului. Procesul se va judeca la Braşov în luna mai. Avocaţii studenţilor congresişti, Traian Trifan, Ionel Moţa, Vasile Marin, Radu Budişteanu etc, vor demonta acuzaţiile calomnioase ale autorităţilor. Studenţii vor primi pedepse minime pentru încălcarea legii Mironescu-Mârzescu (unde se încadrau pentru glorificarea Nicadorilor), majoritatea fiind eliberaţi imediat după încheierea procesului.

Constituirea echipelor de pedepsire

În cadrul lucrărilor Congresului mai mulţi legionari vorbesc despre necesitatea unei reacţii concrete în faţa asasinatelor, trădărilor şi mişeliilor pornite de prigoana Duca şi continuate de autorităţi până la momentul Congresului. Din 1933 până în 1936 România trăise sub stare de asediu instituită şi mereu reînnoită de autorităţi, iar Mişcarea suferise 3 dizolvări succesive, abuzive. Încercările de suprimare a Căpitanului în 1934 rămăseseră şi ele nepedepsite. Mai mult, autorităţile nu renunţaseră la ideea suprimării Căpitanului şi nici la distrugerea Mişcării. Trădarea venită din interior prin Mihai Stelescu şi mai nou prin Beza era încurajată şi promovată de toată presa aservită puterii. Despre toate acestea am tot vorbit în cadrul serialului nostru, nu are rost să reluăm aici ceea ce s-a explicat pe larg în episoadele anterioare.

Cei care solicită acţiuni colective ferme în cazul în care autorităţile îşi continuă planurile legate de asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi de nimicire a generaţiei legionare sunt: Virgil Rădulescu, Iosif Bozânţan, Paul Craja, Gheorghe Furdui, Viorel Trifa şi Alecu Cantacuzino (România Creştină, 9 aprilie 1936). Din păcate până la noi au ajuns numai frânturi din tot ce s-a mărturisit acolo. În cea de-a treia zi a Congresului, cel care solicită în mod oficial aprobarea pentru *organizarea echipelor de pedepsire a trădătorilor şi canaliilor* (România Creştină, 9 aprilie 1936) este preşedintele Societăţii Studenţilor Medicinişti, dr. Paul Craja (comandant legionar, asasinat la Râmnicu Sărat în 21/22 septembrie 1939).

După propunerea formulată de Craja, ia cuvântul Emil Bulbuc (medic, reprezentant al studenţimii clujene în cadrul Congresului) – din fericire discursul lui a fost stenografiat – care întăreşte propunerea lui Craja şi mesajele antevorbitorilor săi. Discursul său este mult mai amplu, aici selectăm doar partea legată strict de pedepsirea trădătorilor:

Fraţi români şi tineri din România Mare! Prin declaraţiile, rapoartele şi comunicările din primele două zile ale Congresului nostru s-a străduit să mobilizeze la solidaritate naţională pe poziţie de vigilenţă şi combativitate pe cei 5500 de studenţi prezenţi în această sală şi, prin studenţi, întreaga parte bună din substanţa socială a naţiunii române.

Am reuşit pentru că ne-am găsit în comunitate de simţire şi pentru că am ajuns la unitate de voinţă. Ce-am reuşit până acum este mai important decât ce vom întreprinde de acum înainte. Avem condiţia unităţii de simţire şi condiţia unităţii de voinţă şi ne rămâne pe viitor doar condiţia unităţii de gândire care, peste oameni, este în funcţie de împrejurări şi informaţii.

Fraţi români şi tineri din România Mare! Ce ne facem cu cealaltă parte din substanţa socială a naţiunii noastre şi pe care o ştim deja coruptă şi o bănuim a putea trăda?

Ne-am întrebat, am căutat şi am cântărit care ar putea fi soluţia eficace din punctul de vedere al patriei pentru ca menţinerea laşilor, corupţilor, imoralilor şi iresponsabililor să nu iasă din solidaritatea naţională?

Preşedintele nostru, camaradul George Furdui a pus problema şi a adresat întrebarea. Camaradul Paul Craja, preşedintele Societăţii Studenţilor în Medicină din Bucureşti a formulat propunerea în momentul de faţă în discuţie. Antevorbitorii mei principali Alexandru Cantacuzino, Viorel Trifa, Virgil Rădulescu şi Iosif Bozânţan au completat propunerea şi v-au cerut adoptarea ei.

Şi eu vin în discuţie şi cu întreaga mea gândire, simţire şi voinţă declar în plenul Congresului Naţional Studenţesc că cele propuse sunt unica soluţie posibilă pentru ca laşii, corupţii, imoralii şi iresponsabilii să nu spargă indispensabila solidaritate naţională în împrejurările istorice ce vin şi în războiul început de invadator.

Constituind câte o echipa studenţească de sacrificiu pentru fiecare guvernant eventual trădător, noi Congresul Naţional Studenţesc de la Târgu Mureş nu facem decât să-i avertizăm a nu greşi şi nu facem decât să-i punem sub observaţia naţiunii. A-i avertiza de ce li se va întâmpla dacă vor dezerta sau vor trăda: este a-i ajuta şi a-i sprijini dacă sunt cu adevărat potriviţi şi dacă la fel ca noi apără patria. Avertismentul adresat de Congres şi constituirea echipelor de sacrificiu sunt intimidare constrângătoare şi teroare morală numai pentru acei guvernanţi deja în trădare sau gata de trădare. [...]

Constituirea echipelor de sacrificiu pentru fiecare eventual trădător o socotesc nu numai indispensabilă şi eficace, dar şi legitimă. Legitimă în raport cu nevoia României de a fi apărată în interior pentru a se putea apăra în exterior. Legitimă în raport cu extraordinara periculozitate a evenimentelor care ar putea fi amânate şi puţin atenuate, dar deloc evitate. Legală în raport cu dreptul natural, adică cu dreptul oricărui tineret din lume de a se interesa şi de a-şi apăra propriul viitor. Legală în raport cu dreptul istoric, adică cu tradiţia de peste o jumătate de secol a tuturor congreselor studenţeşti de a interveni în viaţa publică a României. (Învierea, nr 1, ianuarie-martie 1993)

Şi Marin Bărbulescu povesteşte momentul constituirii echipelor de pedepsire: *În memorabila şedinţă a Drapelului Negru, pentru că drapelul Uniunii Studenţeşti era învăluit cu crep negru, semn de doliu, preşedintele ei Gheorghe Furdui, a deschis solemn dezbaterile, denunţând manevrele prin care se încearcă destrămarea Legiunii şi pregătirile de asasinare a Căpitanului. [...]*

În continuare, a declarat că studenţimea face în jurul lui Corneliu Zelea Codreanu, zid viu de apărare. Toţi preşedinţii de centre care au vorbit în acest sens, declarându-se mobilizaţi.

Iosif Bozânţan, cutremurat de gravitatea răspunde-

continuare în pag. 20

Ce s'a petrecut în gara Sinaia

Un al doilea comunicat al ministerului de interne

Aseară ministerul de interne ne-a trimis al doilea comunicat care are următorul conținut:

„Svonurile potrivit cărora cu prilejul actelor de dezordine săvârşite Joi în gara Sinaia de un grup de studenţi congresişti, s'ar fi produs şi profanarea plăcei şi crucii lui Ion Duca, — sunt lipsite de orice temei.

Din cercetările făcute imediat de autorităţile locale, rezultă că grupul congresiştilor, după ce a oprit prin semnalul de alarmă trenul în faţa restaurantului, au rostit acolo cuvinte aţâţătoare şi au manifestat pentru cei trei asasini.

Placa şi crucea însă n'au fost atinse. Aceste fapte au fost constatate şi de d. ministru Franasovici, care după o jumătate de oră, trecând prin gara Sinaia le-a cercetat şi d-sa.

Identificarea de către autorităţile judiciare şi poliţieneşti a autorilor, începută, după cum s'a comunicat încă în drumul trenului, continuă la Tg.-Mureş şi vinovaţii vor fi traduşi în faţa instanţelor judecătoreşti".

Adevărul, 5 Aprilie 1936

DECEMVIRII

rii declară: „Iartă-ne Căpitane, pentru prima oară nu te vom asculta, ne asumăm toată răspunderea...”

Declarația finală a fost în sensul că studențimea se constituie în echipe de pedepsire a fiecăruia ce se va face vinovat de complot că l-a urzit, că l-a înlesnit, că l-a executat. (Marin Bărbulescu, „Centrul Studențesc Legionar Timișoara. Mărturii pentru istorie”)

Ce mi se pare extraordinar de interesant este faptul că nimeni nu s-a opus la constituirea acestor echipe de pedepsire. Deși în sală erau atâtea mii de persoane, nu avem nicio mențiune despre vreo reacție de împotrivire sau de temperare a deciziei luate de Congres. Ne putem gândi că poate au existat și reacții negative, dar că legionarii nu le-au făcut publice. Dar presa camarilei? Ar fi ratat ocazia de a propaga în toată țară mărturiile un student prezent la Congres care să fi denunțat măcar post factum crearea acestor echipe? Eu nu am întâlnit așa ceva nici în presa vremii - atât cât am reușit să o parcurg - și nici în volume ulterioare de memorialistică. Nu am găsit nicăieri o persoană care să afirme că a participat la acel Congres și că s-a opus creării echipelor sau că a fost tacit împotrivă atunci și acum condamnă etc. Dacă ne gândim la discursul lui Emil Bulbuc citat mai sus înțelegem mai bine ceea ce spunea că s-a obținut înainte de toate în Congresul de la Târgu Mureș: *comunitate de simțire și pentru că am ajuns la unitate de voință.*

Rezumând informația din materialele citate și consultate, avem următoarea situație schematică:

- Furdui întreabă ce e de făcut în situația în care autoritățile continuă planurile de asasinare a Căpitanului și de distrugere a Mișcării.
- Mai mulți legionari iau cuvântul, întărind cele spuse de Furdui și cerând acțiuni colective concrete și dure.
- Paul Craja propune constituirea echipelor de pedeapsă.
- Iosif Bozânțan propune constituirea listelor cu numele canaliilor și trădătorilor.
- Conducerea Congresului aprobă constituirea echipelor și întocmirea listelor cu trădători și canalii.
- Studențimea prezentă aprobă și susține în unanimitate hotărârea conducerii Congresului.

În numărul viitor al serialului nostru vom vedea cine erau legionarii care și-au asumat conducerea echipelor de pedeapsă și cine făcea parte din lista trădătorilor. Vom încerca să vedem și care era de fapt misiunea unei echipe de pedeapsă. Așa cum puteți bănui, Mihai Stelescu are locul lui asigurat pe lista de la Congres. Vom vedea și care a fost reacția lui la aflarea veștii.

CEZARINA CONDURACHE

Paul Craja

DE LA CAPĂT, COPII
- Schimb de domiciliu -

IOAN DUNCA

Am mai spus-o. La închisoare orice plecare de undeva indiferent unde, e binevenită, chiar dacă **schimbul de domiciliu** poate însemna o schimbare, de la rău la mai rău.

Ziua plecării a sosit după regula locului, pe neașteptate. Mi s-a spus să-mi iau bagajul. Care bagaj? Întrebare formulată rapid în căpățână: altă celulă? Altă păușcărie? Vom vedea. După ce ni se vor elibera ochii de becisnicii ochelari orbi.

Am văzut imediat – vorba vine cu „văzutul” – că urmam un traseu necunoscut. Aerul altfel și fentarea ochelarilor prin ridicare cu pielea frunții, m-a făcut să-mi dau sema că suntem afară,într-o curte. Mai mulți și cu o grămadă de gardieni care se strofocau de zor cu: -Vorba! Psst! Că te ia mama dracului!... etc. Aveau un vocabular extrem de redus „băieții”.

Numai că nicio întreagă armie de caralii nu l-ar fi putut face pe Nistor să tacă, acesta ciondănindu-se de zor, suficient pentru a-și face simțită prezența la acest original conclav de surdo-muți, cum ar fi vrut șefii. Deci primul identificat. Mi s-a părut că-l identific pe Gicu Bulacu, pe Ghiță Andreica, pe Fănică Deac – care mormăia în chip de protest –, el, care era atât de rezervat de felul lui. Ce să faci? Împrejurări speciale cer comportamente adecvate. Cam atât.

Toată această distinsă societate a fost încătușată, fiecare având un companion în stânga și altul în dreapta, toți atașați unui lanț care înconjura duba în care fuseserăm îmbarcați în prealabil. Era o dubă veche și rablagită care-și fornăia motorul uzat, duhnea a carburant ordinar, a sudoare și a mai cine știe ce. Fulgerător mi-a revenit în minte privirea blândă și melancolic surâzătoare a domnului Șuta, de care m-am despărțit în fugă, cu o îmbrățișare scurtă, bărbătească, zorit de cerberul care trepida nervos, cu ochelarii în mână. Presimțeam că nu-l voi mai vedea, probabil, niciodată. Așa a fost.

Nu știam, dar bănuiam cam care ar putea fi destinația. Baia Mare neavând penitenciar propriu în vremea aceea, mergeam ori la Sighet, ori la Satu Mare. Cum, după un anumit timp nu am simțit serpentine, probabilitatea era cea de a doua. Numai că… Hardughia cea veche și puturoasă a făcut pană de cauciuc. Ceea ce însemna staționare pe termen nedefinit și duhoarea amplificată, deoarece aerul se primenea – cât se primenea – în interior printr-o morișcă primitivă fixată în plafonul hardughiei, care funcționa numai când era în mers.

Erau agitați și caraliii care ne escortau, nu le convenea să staționeze în drum cu valoroasa încărcătură de bandiți periculoși. Cine știe ce se poate petrece? Aveau capetele imbibate cu tot felul de povești trăznite despre nemaipomenita viclenie și perfidie a fioroșilor bandiți aflați sub paza și responsabilitatea lor.

Iar bandiții se sufocau în căldură și duhoare, nemaidorindu-și decât o celulă. De pușcărie, nu de bază, atât de ospitalieră cât poate fi o celulă.

În sfârșit, s-a remediat nenorocita aceea de pană și am purces mai departe. Imposibil de determinat timpul scurs, dar a fost greu de tot, înțepeniți în cușca aceea pe roți, din metal încins și peste măsură de puturoasă. Oricât eram de familiarizați cu duhorile pușcăriilor.

Am intrat în închisoarea din Satu Mare seara târziu. Era identică cu cea din Sighet, dar mai mare și cu un etaj în plus. Ultimul, rezervat politicilor. Sau, după noul vocabular, „contrarevoluționarilor”, etichetă menită să ne descalifice în plus, ca fiind cei ce se opun progresului și fericirii care urma să vină cândva, pentru întregul popor. (Cred că așa zisa revoluție socialistă – care nu a avut loc niciodată – nu-i decât o inversare, lipsită de fantezie, a valorilor statornicite de milenii. Așa or fi toate „revoluțiile”?)

Urcați la ultimul etaj, cpt. Ștern, mai-marele arestului de la securitate, cu o listă în mână, ne-a repartizat în diferite celule. Nemaiavând ochelarii pe ochi, am reușit să vedem care suntem și să ne dăm seama, întrucâtva, cum suntem distribuiți.

*

La început am stat câte unul în celulă, toți sau aproape toți. Faptul nu m-a deranjat câtuși de puțin, chiar îmi convenea.

Din dimineața următoare am început acomodarea cu rutina loculu, orientându-mă. Cât se putea pentru început. Am observat că vizorul ușii era ridicat adesea, dar nu cu frecvența de la securitate. Urechea exersată depista mișcările de afară, cu toate că gardienii purtau papuci de pâslă peste încălțăminte. Am „sondat” pereții, treabă de rutină a oricărui deținut care se respectă, ciocănind ușor peretele vizat, până la găsirea locului unde era „mai rar”!?! Am bătut apoi mai apăsat în punctul care mi s-a părut cel mai propice pentru îndeletnicirea neregulamentară pe care o puneam la cale și mi s-a răspuns. Cu gura aproape lipită de perete și protejată de palmă, iar urechea lipită bine de perete, se putea vorbi convenabil și fără să ridici tonul. Cu riscurile aferente.

Unul dintre vecini era Ghiță Andreica, ceea ce mi s-a părut a fi în limitele firescului. Viața ne-a **lipit** cumva încă din școală. Am fost colegi de clasă, de bancă și năzdrăvănii. Suplimentar, mă făceam vinovat și de faptul că eram vinovatul care l-a atras pe drumul spre și în pușcăriile patriei. El a **încasat** mai puțin ca mine la prima condamnare, ceea ce l-a supărat amarnic. Eu îl tachinam fără milă – după năravul nostru – precum că și tribunalul militar m-a plasat într-o poziție superioară comparativ cu el, eu luând dublu față de el, în timp ce el s-a ales **doar** cu o condamnare amărâtă de doi ani corecțională etc…

Când am plecat la Canal, Ghiță era cel mai necăjit deținut politic și-mi stăruia în memorie figura lui neconsolată. Îi expirase condamnarea și urma să fie eliberat (niciodată nu se știa când) iar peste alți trei ani, când ne-am regăsit, ne-am întâlnit adesea. Prietenia noastră a rămas neschimbată, chiar întărită de detenție. Mai ambițios decât mine, Ghiță a reușit să intre în Facultatea de Filologie din Cluj – împreună cu Nistor Man –, dar în anul II au fost exmatriculați. Lovitură grea pentru Ghiță, care s-a oploșit pe undeva prin Munții Apuseni, ca învățător suplinitor, iar Nistor s-a oploșit și el la Institutul Teologic de la Sibiu. De unde a fost **umflat** în 1958. – Ce credeai, bă, că dacă te faci popă scapi de noi? Asta ne-a povestit-o mai târziu Nistor, care nu prea călca a popă și admitea acest fapt, dar a mers acolo ca să nu piardă vremea, deoarece acolo se făceau studii serioase de **limbi moarte,** respectiv latină, elină și ebraică. Și cum tot începuse cu filologia, nu strica să… De fapt, chiar așa a fost.

Ne-am împărtășit cu Ghiță părerile – care coincideau –, cât mai pe scurt, în stilul telegrafic care se impunea acolo, unde puteai fi surprins și bineînțeles sancționat. În esență, a nu recunoaște în instanță niciun fel de vinovăție.

Nu sunt foarte sigur, dar cred că celălalt **vecin** era Ionică Motrea, furios, fiindcă avea deja o viață așezată, soție și copil și o poziție bună în construcții, unde era foarte apreciat, pentru pricepere și hărnicie. (A fost unicul achitat, dar nu și eliberat).

Așa a trecut o perioadă de care nu-mi amintesc mai nimic, fiindcă nu s-a petrecut nimic notabil. Obsesia era procesul despre care nu știam când va avea loc. Secretomania timpului!?!

(va urma)

Atitudini din exil – Împotriva balaurului roşu

Un Nürnberg pentru bolşevici

Crime contra umanităţii - Hitler, ucenicul lui Lenin şi Stalin, maeştrii genocidului - Crimele lui Hruşciov, dovezi zdrobitoare - Gheorghiu-Dej, asasinul a un milion de români - Duplicitatea Occidentului - Tribunalul de la Nürnberg trebuie reconstituit - Lichidarea regimurilor comuniste - Punerea sub acuzaţie a super-asasinilor bolşevici

După cel de-al doilea război mondial, puterile victorioase nu s-au mulţumit să negocieze condiţiile de pace cu puterile învinse la masa verde - aşa cum se proceda de secole în istoria Europei- ci au arestat şi trimis în faţa justiţiei pe şefii naţiunilor înfrânte, acuzându-i de crime contra umanităţii şi condamnându-i la moarte prin spânzurătoare în faimosul proces de la Nürnberg. Crimele săvârşite de nazişti, au susţinut Aliaţii, n-au nimic de a face cu ororile inerente oricărui război. Aceste crime nu pot fi iertate, nu pot fi încadrate în întâmplările obişnuite ale războiului, pentru că prin săvârşirea lor se atacau însăşi fundamentele existenţei umane. Exterminarea unei populaţii, în numele unei doctrine sau al urii rasiale, este un atentat contra vieţii însăşi, o încercare de a distruge creaţiunea în sine, de a desfiinţa varietatea de forme etnice sub care se înfăţişează omenirea. Hitler, nimicind milioane de fiinţe dintre evrei şi alte naţionalităţi, s-a făcut culpabil de o crimă care loveşte societatea umană în totalitatea ei. Competiţia naturală dintre popoare a fost înlocuită cu suprimarea fizică a acelor grupe etnice considerate a forma obstacolul major în calea imperialismului german.

Condamnarea conducătorilor celui de-al Treilea Reich este un act arbitrar din punct de vedere al uzanţelor juridice. Procesul s-a judecat fără a avea la bază o legislaţie anterioară, un cod internaţional recunoscut de toate puterile beligerante, în care să se fi prevăzut delictele imputate acuzaţilor, instanţa îndreptăţită să-i judece şi pedepsele ce le corespund. S-a violat principiul „nulla poena sine lege".

Dacă facem însă abstracţie de jurisprudenţă, de fundarea de drept a sentinţei, şi ne referim exclusiv la noţiunile de just şi injust, la gradul în care cu această sentinţă s-a împlinit dreptatea, în sensul ei pur, nealterat de contingenţe, de formalismul juridic, aşa cum este trăită dreptatea în conştiinţa fiecărui om, atunci judecata de la Nürnberg, deşi vicioasă din punct de vedere al formelor juridice, se poate justifica în numele idealurilor permanente ale omenirii. Se presupune în acest caz că s-au călcat normele de justiţie în sens instituţional, pentru a se da satisfacţie conştiinţei umane ultragiate de crimele nazismului. S-a violat dreptul, dar s-a salvat dreptatea.

Judecătorii de la Nürnberg au ieşit din cadrul justiţiei formale pentru a putea da un avertisment istoric conducătorilor de popoare, determinându-i la reflecţie şi circumspecţie înainte de a mai intreprinde acţiuni sangvinare de genul celor săvârşite de Hitler. Prin acest proces, s-a creat un precedent, s-a stabilit o jurisprudenţă internaţională în materie de crime împotriva umanităţii: cei ce în viitor vor mai săvârşi acte de genocid riscă să se înfrunte cu Tribunalul Internaţional şi să sufere aceeaşi soartă.

Acest proces înseamnă o dată în istoria omenirii. Naţiunile care au judecat la Nürnberg s-au făcut interpreţii conştiinţei universale, contractând o obligaţie esenţială şi inalienabilă faţă de toate popoarele lumii, Oriunde pe suprafaţa pământului s-ar mai produce acte de genocid, aceste naţiuni sunt datoare să intervină, să repete procedura de la Nürnberg, trăgând la răspundere pe vinovaţi şi aplicând cuvenitele pedepse. Tribunalul de la Nürnberg se justifică numai prin permanentizarea ideii ce i-a dat naştere, numai prin aplicare legilor lui oriunde s-ar ivi necesitatea.

Între puterile care şi-au trimis delegaţi în completul de judecată de la Nürnberg figurează şi Rusia Sovietică. Nu se putea imagina o mai mare ofensă adusă ideii de justiţie. Când se judecă o anumită categorie de delicvenţi, nu poţi să inviţi ca judecători indivizi care s-au făcut vinovaţi de aceleaşi crime şi care sunt mai degrabă indicaţi să stea pe banca acuzaţilor. În momentul când s-au deschis dezbaterile procesului de la Nürnberg, Aliaţii erau în posesia dovezilor că Sovietele practică genocidul ca sistem de guvernare încă din timpul revoluţiei care i-a adus la putere. Era încă proaspăt în memoria tuturor masacrul de la Katyn, întâmplat în anul 1941, unde şi-au găsit moartea 11.000 de ofiţeri polonezi.

Hitler, în definitiv, n-a fost decât un elev al lui Lenin şi Stalin. Aceţia sunt maeştrii genocidului. Aceştia pentru întâia oară au preconizat şi pus în aplicare sistemul asasinării în masă a unei naţionalităţi. Victimele dominaţiei bolşevice sunt incomparabil mult mai numeroase decât ale regimului naţional-socialist. Faptul că ultimele s-au recrutat precumpănitor dintre evrei, iar victimele bolşevismului dintre alte popoare, nu este o indicaţie suficientă pentru a fi trecute la capitolul uitării. E stupid şi ridicol ca să fie pedepsiţi discipolii bolşevicilor pentru crima de genocid şi să li se facă acestora din urmă onoarea să facă parte dintre judecătorii tribunalului care judecă aceste crime şi în acelaşi timp să nu se sesizeze nimeni de crimele infinit mai mari ale creatorilor sistemului de exterminare al popoarelor.

Ceea ce este mai grav, mai susceptibil să anuleze valoarea morală a sentinţei de la Nürnberg, este faptul că în Rusia Sovietică şi în ţările de obedienţă moscovită continuă să se practice genocidul şi după condamnarea de la Nürnberg, fără ca lumea occidentală să ia act de noile crime contra umanităţii şi să trateze în consecinţă pe asasini. Admitem că în cursul războiului s-a creat o tovărăşie de arme cu banditii Moscovei greu de rupt de la o zi la alta, dar de atunci au trecut 15 ani, 15 ani de orori săvârşite de bolşevici în aria popoarelor care au avut norocul să cadă în mâna lor. Statele Unite, Anglia şi Franţa sunt perfect informate de ceea ce se întâmplă dincolo de cortina de fier. Ele nu mai au niciun dubiu că milioane de fiinţe au trebuit să plătească cu viaţa lugubra experienţă comunistă. Să luăm, de pildă, pe actualul stăpânitor al Rusiei Sovietice şi şef al comunismului mondial, Hruşciov. Bilanţul crimelor lui este înfricoşător. În Septembrie 1959, Comisiunea Activităţilor Antiamericane, formată din reprezentanţi ai Camerei Deputaţilor, a întreprins o anchetă referitor la crimele lui Hruşciov, chemând să depună înaintea ei martori din toate ţările cotropite de bolşevici. Materialul adunat s-a publicat într-o serie de broşuri sub titlul „The Crimes of Khruschhev". Extragem din cuprinsul lor câteva isprăvile acestui super-asasin al zilelor noastre:

· din ordinul lui Stalin, Hruşciov a provocat teribila foamete din Ucraina dintre anii 1930-1933, pentru a-i constrânge pe ţărani să intre în colhozuri. 6-7 milioane de ţărani s-au prăpădit în cursul campaniei de colectivizare a pământului din Ucraina

· tot Hruşciov a condus marea epuraţie din Ucraina din perioada „Jejovcinei", 1937-1938, când au fost lichidaţi 500.000 de ucrainieni, acuzaţi de deviaţionism naţionalist. Din această perioadă i se trage numele de „Călăul Ucrainei".

· Hruşciov este responsabil şi de asasinarea miilor de patrioţi ucrainieni descoperiţi în 1943 în gropile de la Vinnitsa.

· după război, tot în execuţia ordinelor lui Stalin, a distrus patru grupe etnice din Rusia, ca pedeapsă pentru simpatia cu care aceştia au primit armatele germane: Tătarii din Crimeea, Calmucii, Cecen-Unguşii şi Caracai-Balcazii din Caucaz. Aceste grupe au fost ridicate din locurile lor de baştină şi împrăştiate în Siberia.

· după moartea lui Stalin, sub masca destalinizării, a continuat genocidul. Planul de extensiune al culturilor agricole în teritoriile virgine din Siberia nu-i serveşte în realitate decât pentru a face deportări masive de populaţii în Kazahstan.

· din Rusia Albă au fost deportaţi începând cu 1954 peste un milion de tineri; numărul total al pierderilor suferite de această ţară sub dominaţia sovietică se ridică la 3.200.000 în raport cu ceea ce exista sub regimul ţarist.

· deportări masive s-au realizat şi în Estonia, Letonia şi Lituania, ameninţând existenţa fizică a acestor popoare. Un mare număr de tineri din Republica Moldovenească au avut aceeaşi soartă.

· Hruşciov a înecat în sânge revoluţia georgiană din Martie 1956, ucigând la Tiflis mii de oameni care au luat parte la revoltă.

· în acelaşi an, în Decembrie 1956, a trimis divizii de mongoli ca să înăbuşe revoluţia maghiară, adăugându-şi un nou titlu de glorie sangvinară: măcelarul de la Budapesta. 30.000 de tineri au fost masacraţi în cursul operaţiilor de înăbuşire a revoltei.

· Stalin şi Hruşciov sunt principalii responsabili pentru masacrele săvârşite de proconsulii Moscovei în ţările subjugate din Europa de răsărit.

În România, Gheorghiu-Dej a patronat asasinarea a peste un milion de români în cursul celor 15 ani de ocupaţie sovietică. Această fiară cu chip de om nu se mai satură de sânge. Speculând calitatea lui de român, pentru a-şi crea o anumită simpatie în populaţie (săracul Gheorghiu-Dej, ar vrea să facă ceva, dar nu-l lasă Moscova), în fond este un om de o insensibilitate totală la suferinţele conaţionalilor lui, incapabil de cel mai mic gest de apărare a intereselor poporului român. Tot secretul menţinerii lui la putere constă în tributul sângeros ce este gata să-l plătească în fiecare an pentru a hrăni Molohul bolşevic. El omoară, chinuie, pradă din substanţa şi averea poporului român oricât i s-ar cere. Servilismul lui abject nu mai cunoaşte limite.

Toate aceste crime nu pot rămâne nepedepsite. Sângele a milioane de fiinţe nevinovate, sacrificate pentru a asigura dominaţia Moscovei, strigă după răzbunare. Occidentalii nu pot măsura cu două măsuri: severi cu conducătorii nazismului şi indulgenţi până la bănuială de complicitate cu bandele de criminali ale Kremlinului. Tribunalul de la Nürnberg a creat o nouă situaţie în relaţiile internaţionale, care obligă pe Occidentali politic şi moral să cheme în faţa justiţiei şi pe super-asasinii de la Moscova.

Destinul întregii omeniri este în joc. Duplicitatea Occidentului trebuie să înceteze dacă vrea să supravieţuiască în lupta contra comunismului. Convenţia Naţiunilor Unite din 9 Decembrie 1948 asupra genocidului declară că genocidul, săvârşit în timp de război sau în timp de pace, este o crimă internaţională. Rusia Sovietică, ca membră a Naţiunilor Unite, a ratificat şi ea aceste acorduri în anul 1954. În consecinţă, Hruşciov şi banda lui de asasini pot fi traşi la răspundere pe baza propriilor lor semnături.

Scandalul de la ONU trebui să înceteze. Această instituţie n-a fost creată pentru a ocroti pe maeştrii genocidului. În numele acestei organizaţii, în numele Chartei care-i stă la bază şi a Convenţiei asupra genocidului din anul 1948, trebuie să se instituie un nou Tribunal Internaţional, în faţa căruia să fie aduşi să se justifice Hruşciov cu întreg clanul lui de monştri. Coexistenţa pacifică pe care o mai caută încă Occidentul este în fond o coexistenţă în crimă şi această politică de promiscuitate istorică şi morală nu poate duce decât la catastrofă pentru lumea liberă.

Să se termine cu lamentaţiile ipocrite pentru soarta popoarelor subjugate, să se termine cu surogatele de atitudini, ca „anul refugiaţilor" şi „săptămâna naţiunilor captive" şi să se păşească energic la fapte. Regimurile comuniste de esenţă satanică trebuie distruse, căpeteniile lor arestate şi deferite în faţa unui nou Tribunal Internaţional, reconstituit la Nürnberg sau în altă parte.

HORIA SIMA, Sentinela, Septembrie 1960

De vorbă cu Mirel Stănescu (VIII)

Unul dintre seniorii rezistenţei anticomuniste din România, membru activ al Fundaţiei „George Manu”, filiala Constanţa, domnul Mirel Stănescu este o prezenţă constantă în ultimele decenii la numeroase acţiuni de cinstire a memoriei martirilor neamului românesc, aducând de fiecare dată o mărturie sobră şi coerentă în spaţiul public. L-am rugat pe domnul Stănescu să ne răspundă la câteva întrebări pentru a contura şi cititorilor noştri reperele biografiei domniei sale, relevante pentru istoria recentă şi învăţămintele ei relevante pentru generaţia actuală. (M.V.)

Rep: În 1958 aţi fost trimis din nou la Gherla…

M.S.: În luna Septembrie 1958 am fost expediat de la Ocnele Mari din nou la Jilava, sinistra închisoare de tranzit, iar de acolo, în octombrie, am fost transferat la Gherla. Aici, cu numai două luni în urmă, avusese loc o mare revoltă a deţinuţilor politici. Rebeliunea din vara anului 1958 a pornit din camera 86, a frontieriştilor, şi a cuprins rapid întreaga închisoare. Au fost dărâmate obloanele din lemn de la ferestre, au fost baricadate uşile cu paturi, s-a scandat de la ferestre împotriva regimului inuman in care erau deţinuţi, împotriva bestialului Petrache Goiciu, colonelul criminal care conducea penitenciarul Gherla. Strigătele condamnaţilor au îngrozit şi alarmat toată localitatea Gherla. Atunci a fost mobilizată şi armata pentru a interveni dacă Securitatea nu reuşea să controleze situaţia.

Când am ajuns eu la Gherla erau încă urme de sânge pe pereţi iar regimul era de teroare. Represiunea a continuat luni de zile după zdrobirea revoltei şi a presupus şi trecerea iniţiatorilor prin brutale anchete şi condamnarea lor pentru noi fapte. Se bătea de se smintea fără vreun motiv anume. Caraliii erau nişte semianalfabeţi sadici care băteau fără milă. Îmi amintesc de fraţii ŞOMLEA, nişte brute, amândoi plutonieri, de locotenentul major ISTRATE care bătea de sărea sângele. În aceea perioadă era întemniţat la Gherla şi Paul Goma. El a scris o carte, „Gherla”, o lucrare cu adevărat fabuloasă în care descrie evenimentele de atunci şi din care pot fi trase multe învăţături. Şi Remus Radina, participant în iulie 1958 la rebeliunea de la Gherla, descrie atrocităţile în cartea sa „Testamentul din morgă”.

Cu toată teroarea şi cu toate riscurile, la Gherla se comunica în continuare între celule prin pereţi sau prin ţevile reci de la calorifer, cu acel alfabet Morse adaptat, pe care îl învăţasem şi eu. (Şi astăzi, după mai bine de 60 de ani, încă îl mai ştiu şi mă trezesc uneori bătând...) Noii veniţi, transferaţi de la alte închisori în special de la Aiud, aduceau cu ei unele veşti sau poezii şi colinde memorate, compuse mental de marii poeţi Radu Gyr, Nichifor Crainic, Valeriu Gafencu, Sergiu Mandinescu care erau apoi difuzate prin Morse, din celulă în celulă, în toată închisoarea. Astfel am învăţat şi eu mai multe poezii, pe unele le mai ştiu şi astăzi.

Cu toate că m-am ferit cât am putut, la Gherla aveam să ajung şi la izolare - acolo era aproape imposibil să eviţi asta. Am fost băgat la izolare pentru şapte zile, la frig şi la foame. Experienţa m-a marcat în cel mai crunt mod. La izolare am fost băgat într-o celulă mică fară geam, doar cu o tinetă urât mirositoare, pentru necesităţi. Izolarea a mai însemnat, o singură masă la trei zile ca vai de ea şi zilnic câte o cană cu apă călduţă. Chinurile izolării au însemnat imense sforţări fizice şi morale, disperare şi neputinţă. După şapte zile am revenit în cameră ca vai de mine: încercănat şi vânăt...

În schimb, nu voi uita cât voi trăi spiritul de solidaritate care exista între deţinuţii de la Gherla şi nu numai. Când revenea câte unul de la izolare, într-o stare jalnică, cu toţii ne rupeam câte o bucăţică din puţinul porţiilor noastre de mâncare şi îi dădeam amărâtului ca să reuşească să se întremeze şi să se pună pe picioare. Şi eu am avut parte de gestul acesta din partea fraţilor de suferinţă. În condiţiile acelea, izolarea putea fi foarte gravă in special pentru cei bolnavi şi cu vârste înaintate. Eu fiind mai tânăr am rezistat deşi dinţii mi se măcinau dar am stat în cameră cu bolnavi de plămâni care scuipau sânge, fără să primească vreun tratament! Este lesne de înţeles că aceştia nu au rezistat şi în scurt timp s-au prăpădit.

Gherla a fost una dintre cele mai inumane închisori ale patriei comuniste. Aici am întâlnit oameni din toate categoriile sociale condamnaţi la ani grei de temniţă pentru tot felul de învinuiri: instigaţie şi agitaţie publică, ţărani care se opuseseră colectivizării, aşa-zişii „criminali de război” care, în realitate, erau prizonierii repatriaţi ce luptaseră pe frontul din Rusia, frontierişti - cei care încercaseră să fugă în Occident riscându-şi viaţa la graniţă, preoţi şi credincioşi de toate confesiunile, Martorii lui Iehova, dar cei mai mulţi erau greco-catolicii care refuzaseră să treacă la ortodoxie.

Era luna Decembrie a anului 1958 şi se apropia al doilea Crăciun pe care urma să îl petrec într-o temniţă comunistă. Fiindcă aveau experienţa anilor trecuţi, în apropierea Sfintei Sărbători de Crăciun, caraliii atei ne-au avertizat că „cea mai mică abatere de la regulament va fi aspru pedepsită”. Cum aproape în toate celulele era câte un preot, fiecare deţinut a putut, încă din Ajun, să se spovedească în acele condiţii, aşteptând în curăţenie naşterea pruncului Hristos. La fel ca şi în cazul Crăciunului petrecut cu un an înainte, în Reduitul îngheţat al Jilavei şi aici la Gherla, am simţit cu toţii, tineri şi vârstnici aceeaşi sfântă emoţie; aveam în noi sufletul copilăriei şi amintirea Crăciunului sărbătorit în familiile noastre. Era pe înserat, când un coleg a spus că dintr-o celulă alăturată se aude un colind. Ca la un semn toţi ne-am apropiat de fereastra ferecată, cântând colindul lui Radu Gyr: „*A venit şi-aici Crăciunul/ Să ne mângâie surghiunul/ Cade albă nea/ Peste viaţa mea…*” Încet, încet şi alte colinde au cuprins toată Gherla…

România şi sfârşitul Europei (52)

Mihail Sturdza (1886-1980) a fost un diplomat de prestigiu, ministru de externe al României în perioada Statului Naţional-Legionar (1940-1941) şi a Guvernului Naţional de la Viena (1944-1945). Lucrarea sa „România şi sfârşitul Europei” constituie un izvor documentar de excepţie.

Chiar după publicarea textului abdicării regelui Mihai, un document unic în istoria prăbuşirii monarhiilor, Mişcarea Legionară a vrut să admită pe mai departe că Mihai I mai putea reprezenta un steag de adunare şi de luptă, nu numai în ce privea exilul, dar şi ziua visată de toţi a recuceririi patriei pierdute. Era hotărârea noastră de a uita trecutul în vederea acestor două năzuinţe, unirea şi lupta… Existau şi motive omeneşti, inspirate de tinereţea monarhului, care explica, poate, puternica influenţă exercitată asupra deciziilor sale de către o camarilă moştenitoare - în unele cazuri chiar identică - cu camarilele lui Titulescu şi Carol al doilea. Acestea sunt sentimentele care au explicat, între altele, călătoria şi demonstraţia loialistă de la Sigmaringen a unei importante delegaţii legionare. (pag.269-270)

Războiul s-a terminat, graniţele s-au retrasat, sferele de influenţă s-au împărţit, România cade pe multă vreme sub dominaţie comunistă, abdicarea forţată a regelui Mihai la 30 decembrie 1947 reprezentând înlăturarea ultimului reper (decorativ de multă vreme, dar totuşi deranjant pe plan simbolic) al suveranităţii naţionale a poporului român, al demnităţii noastre, al valorilor şi istoriei noastre. Regele pleacă în exil pe foarte multă vreme, greu de ştiut în ce măsură mai spera să se întoarcă vreodată, sprijinul (politic, diplomatic, financiar) de care s-a bucurat din partea guvernelor occidentale (inclusiv al monarhiilor) fiind practic inexistent, în ciuda recunoştintei formale de care se bucura pentru contribuţia la victoria Aliaţilor.

Aşa cum afirmă Mihail Sturdza, Mişcarea Legionară a întâmpinat pozitiv venirea în Occident a regelui Mihai, în speranţa coalizării tuturor forţelor exilului românesc în lupta anticomunistă, pentru a obţine în jurul regelui mult dorita şi necesara unitate. Memoriul Comandantului Horia Sima către regele Mihai din 24 aprilie 1949 exprima pe deplin poziţia realistă şi binevoitoare a Mişcării Legionare, punând mai presus de orice interesul naţional. Acelaşi Horia Sima va constata însă câţiva ani mai târziu, cu mare amărăciune, prăbuşirea acestor speranţe, regele nefiind capabil să se distanţeze de grupul complotiştilor de la 23 august (condus de Vişoianu) pentru a deveni un factor unificator.

„După ce Regele Mihai a fost izgonit din ţară de către comunişti şi s-a aliniat fără să vrea poziţiei guvernului de la Viena, Mişcarea Legionară nu a stat nicio clipă la îndoială ca să îşi exprime din nou ataşamentul său faţă de Regele pribeag într-o formă care nu mai lăsa niciun dubiu. Prelungita colaborare dintre Rege şi comunişti noi am interpretat-o într-un sens cum nu se poate mai favorabil pentru intenţiile Majestăţii Sale în Memoriul ce i l-am înaintat în 1949: o disperată încercare de a salva Statul român de la lichidare totală, instituţia monarhică servind în ultimii ei ani de existenţă ca ariergardă a rezistenţei româneşti. De altă parte, apariţia Regelui în exil am socotit-o de bun augur pentru lupta de eliberare. Regele va da un nou impuls acestei lupte, ridicând-o la o conştiinţă maximă. În jurul numelui său prevedeam că se va organiza o conducere coerentă şi eficientă în acelaşi timp, care să cruţe exilul de lupte sterile. Aşteptările nu numai ale noastre, dar ale marii majorităţi a Românilor din exil, s-au soldat cu decepţii continue…”

Mihai I-iu

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională

Rege al României

[illegible]

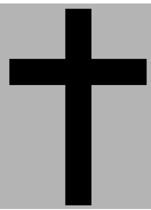
[illegible]

[illegible]

ABDIC

[illegible]

pagină realizată de
Preot prof. MARIUS VIŞOVAN

Grigore Şofron

Pe data de 12 martie 2022, la Cluj-Napoca, a avut loc înmormântarea seniorului legionar Grigore Şofron.

Născut în Sighetul Marmației în 1928, Grigore Şofron a urmat studiile la Liceul „Dragoş Vodă", unde a activat (alături de fratele său Mihai) în organizația legionară condusă de Aurel Vişovan, apoi la Facultatea de Agronomie din Cluj unde continuă continuă activitatea legionară sub conducerea lui Ion Bohotici.

Este arestat în 1948 şi condamnat la 7 ani de închisoare, pedeapsă redusă ulterior la 5 ani. Pătimeşte în temnițele comuniste de la Cluj, Canal, Văcăreşti, Jilava, Gherla, inclusiv la Piteşti unde, în urma unor bătăi îngrozitoare şi a regimului inuman la care a fost supus, rămâne paralizat timp de 6 luni. Cu ajutorul lui Dumnezeu îşi revine şi este eliberat în anul 1953.

După eliberare, reuşeşte să termine Facultatea de Agronomie, se căsătoreşte şi i se naşte un fiu care îi va dărui mai tîrziu doi nepoți, iar în ultimii ani ai vieții Dumnezeu îi binecuvântează cu doi strănepoți.

A trecut la cele veşnice pe data de 10 martie 2022, la venerabila vârstă de 94 de ani, completând astfel legiunea cerească a eroilor martiri ai neamului românesc.

Alături de familie şi prieteni, Grigore Şofron a fost condus pe ultimul drum de reprezentanții Fundației George Manu, precum şi de membrii Grupului Camarazii de la Cluj-Napoca.

Slujba de înmormântare a fost oficiată de părintele greco-catolic Marinel Sâmbotelecan şi părintele Marius Vişovan care a venit de la Sighet pentru a-i aduce un ultim omagiu seniorului maramureşan Grigore Şofron.

La finalul slujbei, părintele Vişovan a rostit un scurt discurs despre viața, idealurile şi pătimirile domnului Şofron subliniind la final faptul că rugăciunile celor prezenți „nu sunt nişte lamentații sterile, ci sunt conştiința unirii cu Hristos prin sângele martirilor noştri."

În fața mormântului, s-a cântat Imnul Legionarilor Căzuți şi s-a făcut obişnuitul apel:

„Grigore Şofron - Prezent!"

ALINA IOANA DEAC

George Popescu Glogoveanu,
10 ani de la plecarea la Domnul

CONSTANTIN MIHAI

George Popescu Glogoveanu (drepta) şi Ilie Tudor

Pe 17 martie 2022 s-au împlinit 10 ani de la trecerea lui George Popescu Glogoveanu – Nea Bebe, pentru cei apropiați – la Domnul. Timpul a trecut atât de repede de atunci şi o bună parte dintre colegii săi de ideal şi suferință legionară ne aşteaptă în Împărăția lui Dumnezeu. Ne simțim din ce în ce mai singuri într-o lume pe care nu o mai regăsim, o lume pustiită de duhul lui Hristos, în care totul se accelerează spre un final în care ştim că teoforii si hristoforii vor ieşi biruitori. Până atunci, trebuie să purtăm mai departe misiunea acestei generații mărturisitoare, misiune încredințată direct de la aceşti *ultimi cavaleri prestanți* ai lui Hristos, într-un timp ostil oricărui mesaj de revigorare spirituală.

Nu ne miră valul de apostazieri, de lepădare de credință creştină, întrucât toate acestea ni le-au profețit aceşti ostaşi ai lui Hristos care au îmbrăcat cămaşa crucii şi au mers cu bucurie şi demnitate pe drumul Golgotei Mântuitorului, având drept bornă învățătura creştină, Predania şi întregul tezaur al spiritualității ortodoxe. Singurătatea pe care o resimțim astăzi nu este dată de absența prezenței lui Dumnezeu, ci de o învârtoşare a unui duh lumesc, pe alocuri cu accente demonice, care încearcă din răsputeri să schimbe ordinea firească instituită de Dumnezeu şi pe care generația legionară a apărat-o cu prețul vieții.

Rememorarea unor figuri exemplare de talia lui Nea Bebe şi a atâtor altor personalități legionare, cu un trecut exemplar de luptă şi de jertfă (precum Nea Bebe, cu 23 de ani de închisoare neîntreruptă, unul dintre recordmenii generației sale), constituie o posibilitate de readucere în prim plan a unor modele vii de care lumea românească actuală pare să uite, distanțându-se cât se poate de mult de ceea ce înseamnă nu doar prezență legionară, ci spirit legionar. Nu cred că este cazul să spunem că toată această generație legionară a primit cununa veşniciei lui Hristos, mulți dintre ei fiind în rândurile Sfinților lui Dumnezeu care mijlocesc pentru nevrednicia noastră şi pentru apărarea neamului românesc şi a Ortodoxiei.

Faptul că nu avem o recunoaştere a sfințeniei lor din partea ierarhiei Bisericii, printr-o mult aşteptată canonizare a lor, de la Ionel Moța, Vasile Marin, Corneliu Codreanu şi până la toți ceilalți mucenici, martiri şi mărturisitori nu înseamnă o scădere în plan duhovnicesc, ci o teamă încă endemică de a mărturisi Adevărul, o conivență adesea laşă şi ticăloasă cu o Nouă Ordine Mondială care se doreşte instaurată, după ce primii paşi au fost deja făcuți: purtarea botniței în Biserică ca semn al lepădării de Hristos şi de desfigurare a chipului lui Dumnezeu, inocularea unor seruri experimentale care modifică genomul uman într-o falsă terapie – în fapt, o modificare a corpului creat prin minunea lui Dumnezeu –, introducerea certificatului digital ca semn al unui control total asupra ființei umane. Iată de ce rememorarea modelelor legionare ține nu numai de o igienizare mentală, ci şi de o vindecare spirituală, prin raportarea la valorile autentice ale creştinismului: noblețe, generozitate, dăruire, curaj, atitudine, dragoste, tot ceea ce întrupa această generație din care a făcut parte şi Nea Bebe.

Nu cred că este cazul să ne întrebăm cum ar fi reacționat această generație mărturisitoare la ceea ce se întâmplă în ultimul timp? Cred că au demonstrat-o în toate încercările cumplite ale existenței lor, mergând până la jertfa supremă. Evident, că ar fi reacționat la toată această mascaradă mondială de exterminare a oamenilor, prin crimele înfăptuite, denunțând procesul de diabolizare care se pune la cale prin acele mijloace de anulare a libertății şi demnității umane, ce se vrea a fi îmbotnițată, țepuită şi încadrată digital şi biometric în noua ordine diavolească.

Cei care i-au cunoscut pe aceşti cavaleri ai lui Hristos, în ipostaza legionarilor, înțeleg că lecția pe care trebuie să o urmăm şi noi este una singură: plecarea de la Icoana şi răstignirea pe drumul crucii, întrucât altă cale nu există. Invocându-l astăzi pe Nea Bebe, invocăm o întreagă generație de Sfinți Martiri şi Mucenici care ne-au arătat adevărata lecție: mărturisirea lui Hristos, cu mult curaj, fără niciun compromis, pentru că cu *Noi este Dumnezeu*. Cu rugăciunile lui Nea Bebe şi ale tututor acestor Sfinți Români să cerem ajutorul neîncetat al Prea Sfintei Treimi de a ne apăra de toată vrăjmăşia diavolească, neuitând niciodată de purtarea de grijă a Maicii Domnului, care ne protejează cu Sfântul ei Acoperământ!

Dreptul la Memorie:

Abonați-vă la revista „PERMANENȚE”

ABONAŢI-VĂ LA REVISTA “PERMANENŢE”

Țara este întâi a lui Dumnezeu și numai apoi a noastră

PERMANENȚE

CULTURAL - POLITIC - SOCIAL

Suntem „fanatici”!

Avem dreptul la memorie, la adevăr, la istorie, la demnitate.

Avem obligaţia să ducem mai departe moştenirea primită de la seniorii pătimitori în temniţele carliste, antonesciene, comuniste...

Revista „Permanenţe” face parte din această moştenire.

Vă invităm să mergem înainte, împreună!

Fundaţia Profesor George Manu şi Editura Evdokimos

Dragi prieteni, Revista noastră, „Permanențe”, va intra în 2022 în al 25-lea an de existență. Înființată în 1998 de supraviețuitorii temnițelor carliste, antonesciene și comuniste, cu apariție lunară neîntreruptă, „Permanențe” a rămas singura revistă național-creștină care mai apare în România, în format fizic, în mod constant. Avem dreptul la memorie, la adevăr, la istorie, la demnitate. Avem obligația să ducem mai departe moștenirea primită de la seniorii pătimitori în temnițele carliste, antonesciene, comuniste.

Revista „Permanențe” face parte din această moștenire. Costurile tot mai mari generate de tipărirea și distribuirea unei reviste de acest fel au cauzat dispariția multor publicații de gen apărute după 1990. Și noi ne confruntăm cu aceeași problemă, dar suntem hotărâți să continuăm. Pentru a face asta, avem nevoie și de ajutorul vostru.

Vă rog - pe toți cei care puteți și doriți - să ne sprijiniți, abonându-vă, reînnoind abonamentul pe care îl aveți deja la revista „Permanențe” sau făcând donații. Prețul abonamentului este de 100 lei/ an pentru abonații din România, respectiv 50 euro/ 60 dolari/ an pentru abonații din străinătate.

Revista apare lunar și se expediază prin poștă pe adresa abonaților.

Contravaloarea abonamentului sau donațiile se pot achita prin mandat poștal pe adresa:

Militaru Carmen Daniela, O.P. 37 Ghișeul 2 – C.P. 14, 024280 București

sau prin virament bancar pe coordonatele următoare:

Fundația „Profesor George Manu”,

Banca Transilvania,

swift code: BTRLRO22XXX

USD - IBAN:

RO17BTRL04102205797941XX

EUR - IBAN:

RO80BTRL04104205797941XX

LEI - IBAN:

RO34BTRL04101205797941XX

Vă invit să mergem înainte, împreună!

Cezarina Condurache,

Președinte Fundația „Profesor George Manu”

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.

PERMANENȚE

ISSN 1453 – 9551

Editor: Fundația Culturală „Profesor George Manu”

Str. Austrului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Internet: http://www.fgmanu.ro

tel. 021-252-20-41; 0746 548 305

REDACTOR ŞEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIŞOVAN PR. VASILE GORDON

CIPRIAN VOICILĂ CEZARINA CONDURACHE

CORESPONDENȚI STRĂINĂTATE:

CĂLIN GABOR NICOLAE OPRESCU

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

MILITARU CARMEN DANIELA O.P. 37 Ghiseul 2 – C.P.14, 024280 București

RELAȚII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:
LUNI, MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI: 14-18